てして

ΙΙ 「トに The following book includes:

D1%88

- Wikisource Talmud Bavli
- License: CC-BY
- http://he.wikisource.org/wiki/%D7%AA% • Source:

(X'DWN'7', TYDESEt and formatted by Ktavi. It was retrieved from Sefaria on September 29, 2022

	צוי יג	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	87
Œ٢٢	ן ב כל	Ľ	.1																										87
	דף יב	•															•												52
	גי יוד	•															•												17
	، باد	•															•												61
	דף מ	•				•							•	•	•	•	•	•	•					•					91
	דף ח	•	•	•	•	•		•		•			•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•			14
	ו יוד	•				•							•	•	•	•	•	•	•					•					15
	ו בוז	•	•	•	•	•		•		•			•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•			01
	דף ה	•	•	•	•	•		•		•			•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	L
	דף ד	•	•	•	•	•		•		•			•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•			ς
	זוי ג	•	•	•	•	•		•		•			•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	7
GL	l x mc	×	٤ ۽	81	スし	•																							I
	ᄕᇦᆫ																•												I
GL	א מת ב	×	٤ ،	81	IJ٤																								I

תוכן העניינים

vi tr	Ľ
-------	---

דף לג .	•						•	•	•	•	•						•	•	•		•	•	•	•	•	•	\$8
בני לב	٠	•		•		•	•	•	•	•	•					•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	78
פרק ד בנות	CLL	[[Q																								78
۲۱۰ ۲۲																											61
۲ او کر ·																											6 <i>L</i>
דף כמ קק ל																											9 <i>L</i>
דף כח קק כמ																											£L
דף כז . קק כק																											17
דף כו . זמ כז																											89
																											99
רף כה הף כה																											£9
דף כד .																											09
דף כג .	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	85
דף כב	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	75
פרק ג המפל	ע ז	10	((יי																							25
דף כא																											ΙS
רף כ י																											87
דף ים .																											††
רף יח .																											7 <i>t</i>
ا، با ا																											07
דף מז .																											LE
דף מו . בביוד																											35
۲۱۰ ۲۱۰ -										•											•	•	•	•			35
פרק ב כל הי	,																										
	_																										30

τρ στ		•	ILI												
TP Of			891												
דף סה			991												
פרקי תינוקת															
	TP OT														
דף סד	• •		£91												
TP at	• • •	•	191												
דף סב	• •		091												
דף אס א		•	LSI												
TP 0			ssi												
פרק ט האשה שהיא ערשה			SSI												
a resource areas															
פרק ט האשה שהיא עושה															
TP LU			123												
τρ <u>ι</u> π			120												
פרק ה הרואה כתם															
פרק ה הרואה כתם															
TP L1			<i>L</i> †I												
TP Ll			StI												
		•	5V I												
rr tr			771												
פרק ז דם הנדה דף נה															
			771												
			771												
פרק ז דם הנדה			7†1 7†7												

דף סח	•	•	•	•	•	٠	•	•	•	٠	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	٠	771
דף סט																											
דףע .																											
רף עא																											
דף עב	•	•	•	•	•	•			•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	081
20 111																											681

iiiv trr

פרק א שמאי אומר

٦ با ١

מתני שמאי אומר כל הנשים דיין שעתן הרבה וחכ"א לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה והמשמשת בעדים הרי זו כפקידה וממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה

כיצד דיה שעתה היתה יושבת במטה ועסוקה בטהרות ופרשה וראחה היא טמאה והן אינה מונה אלא משעה שראחה גמ' מאי מעמיה דשמאי קסבר העמד אשה על חזקתה ואשה בחזקת טהורה עומדת והלל כי אמר העמד דבר על חזקתו היכא דלית ליה ריעותא מגופיה אבל איתתא

פרק א שמאי אומר

הלל אומר מפקידה לפקידה ואפילו לימים הרבה. פי' אפילו מפקידה לפקידה חוששין להם דמפקידה לפקידה חששא דרבנן היא וספק טומאה גזרו עליו לחלות בתרומה וקדשים כדאיתא בגמרא ואמרינן נמי לקמן בדבר שיש בו דעת לישאל. וממילא נמי שמעינן דווקא ברשות היחיד אבל ברשות הרבים טהור דלא גזרו אלא דלהוי כספק טומאה דברשות היחיד ובדבר שאין בו דעת לישאל ואפילו ברה"י ספקו טהור וברה"י ודבר שיש בו דעת לישאל נמי לא גזרו אלא לתלות אבל לא טומאה ודאי דחששא בעלמא הוא ולחומרא כטעמא דמפרש בגמרא.

וי"מ דמעת לעת שבנדה נוהג בין ברה"י בין ברה"י גזרו לתלות בתרומה וקדשים וכן אמרו בירוש' דמעת לעת שבנדה נוהג בין ברשות היחיד בין ברשות הרבים והיינו נמי דאקשינן הכא בשמעתין להלל קשיא טומאה ודאי דאלו מעת לעת שבנדה תולין ולא אקשינן נמי ברשות הרבים מהור. ואלו הכא קתני בין ברה"י בין ברה"ר טמא והטעם לזה שלא הלכו בגזרה דלמפרע על דרך טומאה דסומה. דטומאת סומה מכאן ולהבא היא הילכך השוו רשויות לתלות ולא לשרוף.

ואין זה מחוור כלל. גמרא **מאי טעמא דשמאי.** פרושי קא מפרש מתניתין ואזיל דאלו טעמיה דשמאי דכולי עלמא אית להו אלא שהחמירו לתלות בתרומה וקדשים כדפרישית, ואוקים משום דהעמד אשה על חזקתה ובחזקת טהורה עומדת שהרי טבלה לנדתה ובדוקה היא משעה שפסקה לנדתה הראשון.

והלל כי אמרי העמד דבר על חזקתו ואפילו לחרומה וקדשים היכא דלית ליה ריעותא מגופיה הך אשה כיון דמגופה קא חזיא לא אמרי' אוקמה אחזקה אלא חיישינן הילכך בחולין אף על גב דאיכא למיחש במילתא כיון דלא מכרעא מילתא דטומאה מוקמינן טהרות אחזקתייהו ג) ד"א מאפישי טומאה לא מפשינן וגבי תרומה וקדשים עבד בהו רבנן מעלה וכיון דליכא חזקה גמורה תולין.

רי"מ דאף על גב דליכא חזקה מיהו ה"ל ספק טומאה ומסוטה גמרינון מה התם מכאן ולהבא ולא למפרע אף כל ספק טומאה לא מטמינו למפרע אלא משום מעלה דקדשים דתולין וברשות הרבים טהור לגמרי דגמרינון מסוטה בק"ו.

ピアに

להיות מפריש עליה תרומה והולך ואח"כ שנא מחבית דתנן היה בודק את החבית לריעותא הכא איכא חדא לריעותא ומאי דלמא הגס הגס חזיתיה התם איכא תרתי למימר חואי ואתא חואי ואתא ומאי קושיא למימר חסר ואתא חסר ואתא הכא מי איכא נמי השתא הוא דחסר הכי השתא התם איכא נמי הרי דם לפניך השתא הוא דחואי הכא חזקתו ואימא לא חסר הרי חסר לפניך הכא ואימא לא טבל אדרבה העמד מקוה על משום דאיכא למימר העמד טמא על חזקתו ולא שורפין ואילו הכא טומאה ודאי התם דאילו מעת לעת שבנדה תולין לא אוכלין לשמאי קשיא למפרע להלל קשיא ודאי גביו למפרע בין בר"ה בין ברה"י טמאות שנמדר ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על אעולטע ומאי שנא ממקוה דתנן מקוה כיון דמגופה קחזיא לא אמרינן אוקמה

שנעשו על גביו למפרע בין בר"ה בין ברה"י דתנן מקוה שנמדד ונמצא חסר כל הטהרות ר"ש היא דלגבי מקוה נמי ספקא משוי ליה הכא ספק א"ר חנינא מסורא מאן תנא חבית חבית אמקוה מאי שנא הכא ודאי ומ"ש לריעותא הכא איכא חדא לריעותא ורמי דלמא הגס הגס חזיתיה התם איכא תרתי למימר הואי ואתא הואי ואתא ומאי קושיא החמיץ ואתא החמיץ ואתא הכא מי איכא הוא דהחמיץ הכי השתא התם איכא למימר דם לפניך השתא הוא דחזאי התם נמי השתא לא החמיץ הרי החמיץ לפניך הכא נמי הרי לא נחקן אדרבה העמד יין על חוקתו ואימר באיכא למימר העמד טבל על חזקתו ואימר מכאן ואילך ספק קשיא לשמאי התם משום נמצא חומץ כל ג' ימים (הראשונים) ודאי

ממאנע בייש אומר בר"ה טהורות ברה"י

٢ يا ٢

ענגגל

והא דאמרינן בטעמיה דר" ש **דגמר סוף טומאה מתחלת טומאה** ולא גמר רשות היחיד דסוף מומאה מתחלת טומאה ולא גמר רשות היחיד דסוף מומאה מתחלת טומאה ולא גמר רשות היחיד דסוף מומאה מתחלת טומאה משום דסבירא ליה דרשות היחיד גמרינן מסוטה בתחלת טומאה וגזרת הכתוב הוא רשות הרבים דינא הוא וגמרינן מיניה דלא אורועי ולטמייי מידי מספיקא. **ואב"א היינו טעמיה דשמאי הואיל ומרגשת בעצמה.** הקשו בתוספות רבותינו הצרפתים ז"ל הואיל אם בדקה עצמה עכשיו ומצאה טמא היאך תאמר מרגשת היתה והלא לא הרגישה עכשיו. ואם תאמר נתלה להקל ונאמר בבדיקה אירע לה אורח וכסבורה הרגשי שמש הוא כדאיתמר נמי המם המח.

והם פי' דטעמא דשמאי משום דכיון דרוב פעמים מרגש' לא חיישינן למיעוטא ולא גזרו חכמים

כודאי הכא נמי ספק ועשאוה כודאי אי מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"ר טהור הכא נמי ברה"ר טהור הכי השתא החם משום סחירה הוא וסחירה ברה"ר ליכא הכא משום חסר הוא מה לי חסר ברה"ר מה לי חסר ברה"ר מהור כיון הא כל ספק טומאה ברה"ר מהור כיון דאיכא חרתי לריעותא כודאי טומאה דמי ורבי שמעון סבר כי סוטה מה סוטה ברה"ר טהור הכא נמי ברה"ר טהור

מחמתן כלל דהא ללישנ' בתרא דאמרי' משום דאם איתא דהוה דם מעיקרא אתא שוכבת במטה ולא נתהפכה מא"ל אלא משום דבר שאין דרכו בכך לא החמירו לאסור מעת לעת ומיהו שוטה ומשמשת במוך כיון דלעולם כך דינן של אלו לחוש להן לפי שאין בהם הרגשה לעולם לפיכך שמאי מודה בהן ופי' טעמא דשמאי באשה מרגשת לומר דהואיל ואשה מרגשת בעצמה לכך לא חשש שמאי כלל ולא עשה סיג לדבריו. והלל אומר הרגשת מי רגלים היא אלא העמד האשה על

הוא. והוה ליה ספיקא וכל ספק למפרע טהור מן התורה ומדבריהם החמירו בקדשים לתלות פליגי מר סבר אשה מרגשת לעצמה ואפילו לתלות אין תולין, ומר סבר אימר הרגשת מי רגלים דכל ספק טומאה למפרע טהור מסוטה איכא לפרושי דבין שמאי ובין להלל בהאי טעמא בלחוד ולא קשיא להו טומאה ודאי דחבית ומקוה ומבוי משום האי טעמא דפרישית ולמה שפירש לעיל דאיכא חדא ריעותא תולין. וכן שוטה ומשמשת במוך לשמאי אינן אלא תולות כשאר נשים להלל להלל בטומאת ודאי לא קושיא היא שהדין נותן כיון דאיכא תרתי לריעותא טומאה ודאי במקום לישנא ליכא למירמי חבית ומקוה ומבוי הכי נמי פירושי' לשמאי ליכא לאקשויי למפרע אבל חזקה באשה הוא דמטהר מעת לעת בחולין להלל כלישנא קמא דגמרא והא דאמרינן נמי להך כתמים כמעת לעת דלא כהלל נמי הוו דהא כתמים לבעלה ולחולין ומעת לעת דוקא לקדשים אלא רבנן מעלה בקדשים כדפרישית לעיל, וכן הא דאמרינן נימא תנן כתמים דלא כשמאי, אי הוו להו לישני בטעמא דשמאי נינהו אבל הלל טעמיה משום דגריעי חזקה דאשה וכיון דדם לפניך עבוד ואפילו ברשות הרבים וכן ללישנא בתרא במוך ואנן לא אשכחן במעת לעת אלא תולין, אלא הני דהרגשת מי רגלים חששא היא בעלמא ולפיכך אמר תולין דאם כן אף הלל מודה בשוטה דשורפין בתרומה וקדשים ואטעמא דלישנא קמא סמכינן בדהלל דהא ליכא למימר דטעמא דהלל משום **והאיכא שוטה מודה שמאי בשוטה.** פירש למאן מודה להלל דהוא בר פלוגתיה והיינו לתלות ספיק' ודינה לתלות כדפרישי' ללישנא קמא.

והחמירו בכתמים אפילו לחולין. הא דאמרינן **מודה שמאי בשוטה.** הוקשה בתוספות דבר שאין בו דעת לישאל היא ואין במעת לעת טומאה כשאין בו דעת לישאל ואומרים שיש לומר שאם נגע בה אדם תולין בו דהא יש בו דעת לישאל בנוגע אעפ"י שאין דעת לישאל בטומאת^י.

דעת לישאל בנוגע אעפ"י שאין דעת לישאל בטומאת". עי"ל דאיכא שוטה שיודעת לישאל אם נגעה אם לאו ואין לה הרגש' בראית דמים ואנן שוטה

סתם פרכינן לעשותה כשאר הטמאות כשיש בענין דעת לישאל וכשאין בר. **ההאיכא כתמים לימא תון כתמים דלא כשמאי.** פירש"י ז"ל האיכא כתמים דקי"ל דמטמא'
למפרע וכו' ולאו דוקא פירכא משום למפרע דהאיכא ר"ש בן אלעזר דאמר בסוף בא סימן דכתם
אינו מטמא למפרע כלל שלא יהא כתמה חמור מראיתה אלא פירכא משום מכאן ולהבא היא דלא
אשכחן תנא דמטהר בכתמים להבא ולשמאי דאמר אשה מרגש' ולא מחמירין עליה אפילו בדרבנן
מהורה היא בכתמי' לגמרי דלא מגופה הוא הואיל ולא ארגישה ומפרקינן מודה שמאי בכתמים

אפילו בלמפרע כרבנן מאי טעמא וכו'. **משמשת במוך מא"ל.** פירש"י ז"ל ג' נשים ולא דוקא דהא ארבע נשים דיין שעתן במחניתין אלא כל אשה שמשמשת במוך.

ビアホ

t

מיתערא מידי דהוה אהרגשת מי רגלים ולשמאי האיכא ישנה ישנה נמי אגב צערה בעצמה והלל כסבורה הרגשת מי רגלים היא ביינו טעמא דשמאי הואיל ואשה מרגשת באטו מתלמא כחרתי לריעותא דמי ואב"א נמי כיון דאיכא שרצים דגופיה ושרצים ולא היה בו שרץ או עד שעת הכיבוד התם למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ממבוי דתנן השרץ שנמצא במבוי מטמא מספקא לא מפקינן ליה מטומאתו ומאי שנא ליה לטומאה הכא גברא בחזקת טומאה קאי גברא בחוקת טהרה קאי מספקא לא מחתינן מבל ברה"ר מהור ורבנן הכי השתא התם מהור אף סוף מומאה ספק מבל ספק לא תחלת טומאה ספק נגע ספק לא נגע ברה"ר שמעון גמר סוף טומאה מתחלת טומאה מה איכא ואי בעית אימא היינו טעמא דרבי קינא לה ונסתרה הכא מאי רגלים לדבר הכי השתא התם יש רגלים לדבר שהרי טמאה ודאי הכא נמי ברה"י טמאה ודאי אי מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"יי

לרבא איכא מוך דחוק תניא כי האי לישנא האי לישנא להאיך לישנא לאביי איכא מוך לישני ליכא למרמי ומאי איכא בין ומבוי להאיך לישנא איכא למרמינהו להני לישנא איכא בינייהו למרמי חבית ומקוה דחוק ומאי איכא בין הני לישני להאיך נמי אגב זיעה מכויץ כויץ ומודה רבא במוך מודה שמאי במשמשת במוך רבא אמר מוך משמשת במוך מאי איכא למימר אמר אביי ושמאי כותלי בית הרחם לא מוקמי דם הוה אתי והלל כותלי בית הרחם העמידוהו טעמיה רשמאי ראם איתא דהוה דם מעיקרא האי דם מהיכא אתי אי בעית אימא היינו לא נתעסקה בשוק של טבחים לא עברה אביי מודה שמאי בכתמים מ"ט בצפור כתמים לימא תנן כתמים דלא כשמאי אמר נשים ותו לא קמ"ל כל הנשים והאיכא לאפולי מדרבי אליעור דא"ר אליעור ארבע הנשים קתני כל הנשים פקחות וליתני נשים והאיכא שוטה מודה שמאי בשוטה הא כל

דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי

אי אחה מידה בקופה שנשתמשו בה טהרות וכו". איכא למידק להלל גופיה קשיא טומאה ודאי דאלו קופה טומאה ודאי דקחני טמאות וכדמוכחא נמי שמעתין לקמן ואלו מעל"ע תולין. א"ל להלל גופיה זו יש לה שולים וזו אין לה שולים אלא ה"ק ליה כיון דכשיש לה שולי" טמאות ודאי דין הוא לתלות באשה מפני שהיא כמי שיש לה אוגנים. ואפילו לחזקיה דאמר התם טהורות שאני פירי דלא שרקי וקפיד עלייהו.

וכן אתה מפרש ללשון שאמרו בקופה שאינה בדוקה א"ג שהיא מכוסה שלא בא הלל להשוות אשה לשאינה בדוקה ולשאילה מכוסה אלא שמאחר שבאלו טמאות ודאי באשה היה לנו לחלות מפני שהיא דומה במקצת לשאינה בדוקה ואינה מכוסה משום דשכיחי בה דמים.

דעבדינן סייג אמר ליה א"כ בטלת בנות סייג לדבריך דמאי שנא מכל התורה כולה איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי ומיהו עשה ליה הלל לשמאי אין טעמא קאמרת דאם לישנא משום בטול פריה ורביה הכי קאמר ולמאן דתני האי לישנא הא תניא כי האיך קופה לזו יש לה שולים ולזו אין לה שולים פריה ורביה ולמאי דקטעית נמי דקמקשית ואמר ליה שמאי טעמא דידי משום בטול דם מעיקרא הוה אתי וקא מקשי ליה קופה הוא סבר טעמא דשמאי דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי התם הלל הוא דקטעי הא תניא כי האיך לישנא דאם איתא דהוה ישראל מפריה ורביה ומאן דתני האי לישנא צכי אמר לו שמאי להלל א"כ בטלת בנות רשמאי משום בטול פריה ורביה תניא נמי שולים לזו אין לה שולים רבא אמר טעמא אמר לו אבל ומה הפרש בין זו לזו לזו יש לה בזוית אחרת שטהרות הראשונות טמאות שנשתמשו בה מהרות בזוית זו ונמצא שרץ אמר לו הלל לשמאי אי אתה מודה בקופה

שרקי אי נמי מיא לא קפיד עלייהו פירי קפיד עזקיה לית ליה דר' ינאי מיא שרקי פירי לא אוגנים אבל יש לה אוגנים כולן טמאין לימא לקיש משום רבי ינאי לא שנו אלא שאין לה באחד מהן הוא טמא וכולן טהורין ואמר ריש עשרה דליים מים בזה אחר זה ונמצא שרץ לה שולים ויש לה אוגנים והתניא המדלה שולים אין לה שולים מ"ט דר" יוחנן אין כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בקופה שאין לה מודו שמאי והלל בקופה שיש לה שולים מודו בקופה דטהרות הראשונות ממאות כי הראשונות ממאות והא (בית) שמאי והלל בראשונות מהורות רבי יוחנן אמר מהרות ונמצא שרץ בזוית אחרת חזקיה אמר טהרות איתמר קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית זו (שולי"ם בדוקי"ן מכוסי"ן בזוי"ת סימ"ן) לטהרות נמי לא דאם כן לבו נוקפו ופורש מי קאמינא לטהרות הוא דקאמינא ושמאי ישראל מפריה ורביה והלל מפריה ורביה

אלייהו ואי בעית אימא כי מודו שמאי והלל

112 1

בקופה שאינה בדוקה

כי פליגי חזקיה ור' יוחנן בקופה בדוקה מרהיא כיון דשכיחי בה דמים כשאינה בדוקהסבר הא בדקה ומר סבר אימור עם סילוקדמיא ואיבעית אימא כי מודו שמאי והללידו נפל והא דומיא דאשה קחני ואשה בדוקהבקופה שאינה מכוסה כי פליגי חזקיה ורבי

נדה

9

ע"ג הדף ומדף טמא מונח תחתיו אע"פ משרף לא שרפינן מחלא חלינן והחנן ככר ובמקום מציאתן אבל שלא במקום מציאתן תימא כשעת מציאתן בין לקולא בין לחומרא מהור שכל הממאות כשעת מציאתן וכי שרוף על גבי הזיתים וכן מטלית המהומהם הוא דהעלה חלודה ועוד תנן מצא שרץ האי מעיקרא מחט מעלייתא היא והשתא שכל הממאות כשעת מציאתן ואמאי לימא שנמצאת מלאה חלודה או שבורה טהורה אבל לתלות תלינן ומי תלינן והתנן מחט ובמלום מציאתן וכי תימא הני מילי לשרוף כשעת מציאתן ותני עלה כשעת מציאתן ר"מ מטהר וחכמים מטמאין שכל הטמאות אם הי אם מת ולמחר השכים ומצאו מת מחזקינן והתנן נגע באחד בלילה ואינו יודע ממלום למלום ורבי יוחנן סבר מחזקינן ומי בזוית אחרת חזקיה סבר לא מחזקינן טומאה בית זו ומלטלוה בזוית אחרת ונמצא שרץ ה"ק קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית ורבי יוחנן בזוית בית והא קופה קאמר שמאי והלל בזוית קופה כי פליגי חזקיה כשאין מכוסה דמיא ואיבעית אימא כי מודו ואשה מכוסה היא כיון דשכיחי בה דמים שתשמישה ע"י כסוי והא דומיא דאשה קתני יוחנן בקופה מכוסה מכוסה היכי נפל כגון

מעת לעת כיצד בדקה עצמה בשעה ראשונה מעת לעת ומפקידה לפקידה ממעטת על יד אין אומרים תטמא מפקידה לפקידה אלא ולא בדקה ולרביעי בדקה ומצאה טמאה בשבת ומצאת טהורה וישבה שני ושלישי מפקידה לפקידה כיצד בדקה עצמה באחד מל יד מעת לעת מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה ממעטת אל מדוחיו אלא מעת לעת ממעטת על יד משה סייג לדבריו ולא כדברי הלל שהפריז זה ולא כדברי זה לא כדברי שמאי שלא לא כדברי זה כו' ת"ר וחכ"א לא כדברי מדף כדכתיב (ויקרא כו:לו) עלה נדף וחכ"א ואב"א הכא בטומאה דרבנן דיקא נמי דקתני בין ברה"ר בין ברשות היחיד ספקו מהור לישאל וכל דבר שאין בו דעת לישאל ספקה ממא משום דהוי דבר שאין בו דעת מומאה ברה"י הוא וכל ספק מומאה ברה"י דכונה לא אמרינן מכדי האי ככר ספק ושדא אדם דבכונה אמרינן עורב דשלא נכנס לשם ונטלה הכא נמי נימא עורב אתא בתם כדקתני טעמא שאני אומר אדם טהור ואיר אלעזר לא נצרכה אלא למקום מדרון עד שיאמר ברי לי שלא נכנס אדם שם שאני אומר אדם טהור נכנס לשם ונטלה מאם נפגע א"א אלא א"כ נגעה טהורה

חכמים מדותיהן שלא תחלוק במעת לעת זימנין משכחת להג' עונות במעת לעת השוו מונע מונע יתירה א"ל רב פפא לרבא והא ווו הואיל ולא בדקה הפסידה עונה מאי של לילה וערבית להכשיר טהרות של יום שחרית וערבית שחרית להכשיר טהרות עלנו להן לבנות ישראל שיהו בודקות עצמן כי הא דאמר רב יהודה אמר שמואל חכמים לאביי הוא דבעי אלא מאי טעמייהו דרבון אביי אם כן תהא דיה שעתה ורבה לחדודי מעמייהו דרבנן אשה מרגשת בעצמה א"ל ממתמט תל יד מעת לעת אמר רבה מאי מפקידה לפקידה תנא נמי מפקידה לפקידה לעת איירי דתנא מעל"ע ממעטת על יד ראשונה ומצאת טהורה לא מטמינן לה מעת לפקידה פשיטא כיון דברקה עצמה בשעה אין אומרים תטמא מעת לעת אלא מפקידה ולא בדקה ולרביעית בדקה ומצאה טמאה ומצאת טהורה וישבה לה שניה ושלישית

שלא בשעת וסתה מודי להו ומתניתין בשעת דוסא עלייהו דרבנן אלא בשעת וסתה אבל אפגלו עימא רבי דוסא ע"כ לא פליג רבי לעת נימא רבנן היא ולא רבי דוסא ... שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה מעת דת"ר אשה שיש לה וסת כתמה ממא למפרע אפילו שלא בשעת וסתה אמר מאן תנא להא בשעת וסתה ודברי הכל מכלל דר' דוסא וסתה אבל בשעת וסתה מודו ליה ומתניתין פליגי רבנן עליה דר' דוסא אלא שלא בשעת דיה שעתה אפילו תימא רבנן עד כאן לא וזקנה ר' דוסא אומר כל אשה שיש לה וסת נשים דיין שעתן בתולה מעוברת מניקה דוסא היא ולא רבנן דתניא ר"א אומר ארבע כל אשה שיש לה וסת [וכו'] לימא מתני' ר' בינייהו איכא בינייהו דאתניסה ולא בדקה איבעית אימא שלא יהא חוטא נשכר מאי

112 11

וסתה ור' דוסא היא

וברייתא דברי הכל ולוקמא איפכא כיון דאיכא לאוקומי לקולא ולחומרא לחומרא

השתא מעת לעת ממעטה מפקידה לפקידה מיבעיא. פי' לדברי חכמים לעולם מפקידה לפקידה מיבעי מעת לעת ממעטה מפקידה לפקידה מיבעי מער לעת שעד זה ממעט על יד מעת לעת אם לא בדקה מאתמול כ"ש שדינו למעט על יד הפקידה אם בדקה עצמה היום בשעה ראשונה ולרביעית שמשה דכיון שהזמן ביניהם מועט אין לחוש כ"כ בשעת פקידה לומר עם סלוק ידיה ראתה. ופריק מד"א עד זה לא תמעט אלא על יד מעל"ע אע"פ שהחששא שלו יותר קרובה מפני הפסד טהרות הקל. אבל על יד פקידה לא ימעט דליחיש שמא תחפנו שכבת זרע קמ"ל.

8

חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן ותינוקת רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן טמא למפרע דר"מ הנשים כתמן טמא למפרע ונשים שאמרו ר"מ היא דמחמיר גבי כתמים דתניא כל מכעע בעודא למא סבר אפי, למפרע אין כתם למפרע אבל יש להן כתם מכאן ולהבא מאי לאו אין להן כתם כלל לא אין להן שאמרו הכמים דיין שעתן אין להן כתם ממא ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר נשים ממא ונשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן חנינא כתם כלל והתניא כל הנשים כתמן בדם אין חוששין לה ומי אית ליה לרבי זמנה לראות שאפילו סדינין שלה מלוכלכין כחמן כראייתן הוץ מתינוקת שלא הגיע למפרע ונשים שאמרו חכמים דיין שעתן חנינא בן אנטיגנוס כל הנשים כתמן טמא היא דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי כתמן כראייתן מני רבי חנינא בן אנטיגנוס הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן וסת הוא דפליגי רבנן בין כתמה לראייתה מטמאה מעת לעת טעמא דאשה שיש לה מוקמינן קתני שאם תראה שלא בשעת וסתה

ומשמשת ממעטת על יד מעת לעת השתא אלאחר תשמיש והא המשמשת קתני תני וחד לאחר משמיש וכי קתני הרי זו כפקיד' שתי בדיקות אצרכוה רבון חד לפני תשמיש ותחפנה שכבת זרע קמ"ל ואיבעית אימא מהו דתימא שמא תראה טפת דם כחרדל אמרת אידי ואידי לאחר תשמיש פשיטא ברקה שפיר קמ"ל הרי זו כפקידה אלא אי איצטריך סד"א מתוך שמהומה לביתה לא בשלמא חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש עדים אחד לו ואחד לה האי מאי אי אמרת לה כדתנן דרך בנות ישראל משמשות בשני אידי ואידי לאחר תשמיש ואחד לו ואחד חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש לא המשמשת בעדים הרי זו כפקידה מאי לאו לביתה אינה מכנסת לחורין ולסדקין תנן וכי מהומה לביתה מאי הוי מתוך שמהומה מ"ט אמר רב קטינא מתוך שמהומה לביתה עד שלפני תשמיש אינו ממעט כפקידה בעדים כו' אמר רב יהודה אמר שמואל לראות משהגיעו ימי הנעורים והמשמשת זמנה לראות אין לה כתם ואימתי הגיע זמנה שהגיע זמנה לראות יש לה כתם ושלא הגיע

מכ**די האי מטה דבר שאין בו דעת לישאל הוא.** פירש מדקא מקשינן הכי אלמא ברשות היחיד בלחוד הוא דגזור רבנן במעת לעת בספק טומאה שאלו ברשות הרבים אינו חלוק בין בדבר שיש בו דעת לשאין בו דעת דלעולם ספיקו טהור וכמו שפירשתי במשנה.

ולפיכך הקשו חכמי הצרפתים היכי תרגימוא בשחברותיה נושאו" אותה אם כן הויין לה אינהו

היתה יושבת במטה ועסקה בטהרות ליתני כיצד דיה שעתה וכו' למה לי למיתני דטהרות אבל מפקידה לפקידה לא קמ"ל מהו דתימא מעת לעת חשו בה רבנן לפסידא מעת לעת ממעטת מפקידה לפקידה מיבעיא

זעירי מעת לעת שבנדה עושה משכב ומושב מטה נמי מטמיא מסייע ליה לועירי דאמר הא קמ"ל טעמא דריה שעתה הא מעת לעת היתה עסוקה בטהרות ופרשה וראתה

לטמא אדם לטמא בגדים - מכדי האי מטה

נזירים. תרתי ואיהי הדא הא תלתא ה"ל רשות הרבים וספיקו טהור דהכי אמרינן בגמרא בריש פרק שני

ויש מי שתירץ אין רשות הרבים אלא בשלשה אנשים אבל נשים אפילו מאה נמי כאחד דמיין

היא, וזה אינו כלום. שלשה אנשים אבל נשים אפילו עשר נשים אין אדם מתיחד הילכך הויא לה סתירה ורשות היחיד אנשים והיא לא סתירה היא שהרי אשה אחת מתייחדת עם ב' אנשים א) אף רשות היחיד בלא ורשות היחיד הוא מאי טעמא דגמרינן מסוטה מה סוטה אין סחירתה אלא באיש אחד אבל ב'

ואחרים העמידוה לזו כשהיא ישנה בכילה במטה וחלקה רשות לעצמה ולי נראה שזו היא טמאה

טמא אבל ברה"ר ספקו טהור אפילו הטלית שאין אלא ספק אחד. ברה"י ספיקו טמא בשחיהן שהרי שנינו כל שאתה יכול לרבות ספיקו" וספק ספקו" ברה"י ספקו ולא בזה ספיקו טהור בין בטהרות שהן שתי ספיקות בין בטלית שאינן אלא ספיקא חד. ומסקנא הטומאות ספק נגע טליתו בטמאות ונטמא ונגע בטהרות ונטמאו או ספק לא נגע הטלית לא בזה כגון שהוא ומליתו מהורים וממאות בצדן שראויין לממא בגדים כגון משכב ומושב ושאר אבות היה מתעטף בטליתו וטהרות וטמאות בצדו טהרות וטמאות למעלה מראשו. יש מפרשים ודאי ואין הספק בה אלא שהיא מטמאה אינה נחשבת בכלל המנין אלא הרי היא כגוף השרץ.

ואחרים פירשו דאו או קתני היה הוא טהור וטמאות בצדו ולמעלה מראשו או שהיה הוא טמא

ומה שכתב רש"י ז"ל אין שונין הוששין שמא עכשו גגע ובתחלה לא או חלוף לאו דוקא דא"כ קרוב הרבה ליגע ורחוק שלא ליגע ובכיוצא בזה א"א דלאו דוקא לגמרי בפרק כיצד העדים. רשב"ג אסיפא פליג דה"ל רבנן לחומרא ולפיכך אמרו אין שונין וא"א לאו דוקא אלא שהדבר אמגינן לקמן במכילתין דכי אמרי רבנן אין שונין בטהרות לחומרא אבל לקולא שונין אלא ודאי לו שנה והלא א"א וא"ה רשב"ג ארישא פליג, א"כ ה"ל רבנן לקולא ואיהו לחומרא ואנן איפכא והא דקתני **ואם א"א לו אלא א"כ גגע טמא.** לאו דוקא א"א שא"כ האיך אמר רשב"ג אומרים ומהרות בצדו ולמעלה מראשו וכך פי' רש"י ז"ל.

שהוא ניצל באה' המה גזרו על מעה לעה שלו כנד' עצמה משכבות ומושבות שטומאתן מרובה יטמא אדם לטמא בגדים. ולאו קושיא היא דאנן הכי קאמרינן ומה כלי חרס שטומאתו מועט' מהיכא מייתית ליה מכלי חרס מה כלי חרס אינו מטמא אדם לטמא בגדים אף משכב ומושב לא ומה כלי הרס המוקף צמיד פתיל וכו". הקשו בתוספות ונימא דיו לבא מן הדין להיות כנדון אפילו לחומר' אלא חוששין שמא עכשיו לא נגע ובתחלה נגע ולא חלוף.

הגאונים שהן מפרשים פכין קטנים שאינן ראויין לישיבה ומהורין במדרס הזב אבל מן ההיסט אין שמטמאין בנדה עצמה עשו מעת לעת כמוה דאשכה' בכלי חרס מוקף צמיד פתיל כ"ש לדעת גם זו אינה קושיא דמה לפכין קטנים שהן טהורין בנדה עצמה תאמר במשכבו[?] ומושבות דכיון אפקיה רחמנא להיסט בלשון נגיעה לומר שכל שאי אפשר להטמאות בנגיעה אינו מטמא בהיסט, בבבא קמא ופירש רש"י ז"ל שהוא של הרס ואי אפשר ליגע בחוכן ואעפ"י שאפשר בהיסט להכי ועוד הקשו דנימא פכים קטנים יוכיה שטמאים במת ואין מטמאים במעל"ע שבנדה כדאמרינן לכ"ש שנעשו מעת לעת שבנדה.

לך ניצל מהן ולא ממגע תוך כגון בשערו רוקו ומשקה הזב והזבה.

לטמא בגדים אף משכבה ומושבה מטמא אדם לטמא בגדים חניא כווחיה דרבא הרואה דם מטמאה מעת לעת ומה היא מטמאה משכבות ומושבות אוכלין ומשקין וכלי חרס המוקף צמיד פתיל ואינה מקולקלת למנינה ואינה מטמאה את בועלה למפרע ר' עקיבא אומר מטמאה את בועלה ואינה מונה אלא משעה שראתה הרואה כתם

כמנת תצמה מה מגע מצמה אדם

מטמאה למפרע ומה היא מטמאה אוכלין ומשקין משכבות ומושבות וכלי חרס המוקף צמיד פתיל ומקולקלת למנינה ומטמאה את בועלה ואינה מונה אלא משעה שראתה וזה וזה תולין לא אוכלין ולא שורפין ורבא אי שמיע ליה מתניתא לימא מתניתא ואי לא שמיע ליה מתניתא קל וחומר מנא ליה לעולם שמיע ליה מתניתא ואי ממתניתא הוה אמינא או אדם או בגדים אבל אדם ובגדים

ا باك

דבר שאין בו דעת לישאל ספקו טהור תרגמה זעירי כשחברותיה נושאות אותה במטה דהויא ליה יד חברותיה והשתא דא"ר יוחנן ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלין עליה דעת לישאל אע"פ שאין חברותיה נושאות דעת לישאל אע"פ שאין חברותיה נושאות דעת לישאל אע"פ שאין חברותיה נושאות הבאה בידי אדם נשאלים עליה אפי' בכלי אותה במטה גופא א"ר יוחנן ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלים עליה אפי' בכלי המונח על גבי קרקע כמי שיש בו דעת המונח על גבי קרקע כמי שיש בו השארו ליה אמרו להעלה אפשר אא"כ נגע טמא רשב"ג אומר אומרים לו שנה ושונה אמרו לו אין שונים בטהרות

חוואי מתניתא קאמר אימא משכבה ומושבה ניצולין במעת לעת שבנדה והא אבימי מבי שאינן ניצולין באהל המת אינו דין שאין ניצול במעת לעת שבנדה משכבות ומושבות במוקף צמיד פתיל הניצול באוהל המת אינו רבא ותסברא קל וחומר הוא ומה כלי חרס מטמא אדם אף משכבה לא מטמא אדם אמר ומושבה כמגעה מאי לאו מה מגעה לא מתניתא בידיה מעת לעת שבנדה משכבה כי אתא אבימי מבי חוואי אתא ואייתי ומושב לטמא אדם לטמא בגדים איני והא אמר זעירי מעת לעת שבנדה עושה משכב היחיד ספקו ממא ברשות הרבים מהור גופא בר מיניה דההיא דתני רב הושעיא ברשות אמאי הא ספק טומאה הבאה בידי אדם הוא

01 trr

אופה ככרות של תרומה ובין כל אחת מעשה בשפחתו של רבן גמליאל שהיתה מדכן בגלילא הכא נמי בימי רבי ת"ש ערי מי הואי כדעולא דאמר עולא חבריא בימי רבי אלא אי אמרת לקדש קדש בימי אמרת בשלמא לתרומה היינו דהואי תרומה רבי אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק אי אליה אלא רבים פליגי עליה אמר כדי הוא כמר ולא כמר וכיון שנוכר דלאו יחיד פליג כותיה אלא (לאו) דלא איתמר הלכתא לא אליעזר אלא כרבנן בשעת הדחק היכי עביד אילימא לאחר שנוכר דאין הלכה כרבי בשעת הדחק והוינן בה מאי לאחר שנזכר לאחר שנזכר אמר כדי הוא ר"א לסמוך עליו כשיעור וסת ת"ש מעשה ועשה רבי כר"א מתני לישרוף שירים שבידיה שבדקה עצמה נצרכה אלא לתקן שירים שבפניה רב הונא והוינן בה מאי דהוה הוה אמר רב חסדא לא אומר אף בשעת עברתן מלאכול בתרומה בין דתרומה לא דקדש תא שמע רבי יהודה מטמאה אוכלין ומשקין מאי לאו בין דקדש ליה דררא דטומאה לא קתני מיתיבי מה היא דאית ליה דררא דטומאה אבל היכא דלית אי הכי ליתני גבי מעלות כי קתני היכא מעת לעת שבנדה לקדש אבל לא לתרומה עא משום הכי קאמר ק"ו אמר רב הונא

שהיה בשתי שפחות היה לישנא אחרינא דקדש למה לה למהדר ולשייליה מעשה דהדרה ושיילה אלא אי אמרת אידי ואידי בשלמא חדא דקדש וחדא דתרומה היא היינו כן היא טמאה וכולן טהורות אי אמרת היתה לי בין כל אחת ואחת אמר לה אם לה כולן טמאות אמרה לו והלא בדיקה ממאנ ובאת ושאלה לרבן גמליאל ואמר ידיה במים ובודקת ובאחרונה בדקה ומצאה חביות של יין ובין כל אחת ואחת מדיחה מעשה בשפחה של רבן גמליאל שהיתה גפה בכא נמי דאפרשינהו בלישייהו ת"ש שוב יטול פרוסה ואמרינן דאפרשינהו בלישייהו פרוסה מכל חד וחד אחד אמר רחמנא שלא אפרושי תרומה מינייהו וכי תימא דמפריש בה והא בעינן ארבעים למצוה והא בעינן לחמי תודה שאפאן ד' חלות יצא והוינן וכי הא דאמר רב טובי בר רב קטינא באפוה מאי בעיא דאפרשינהו בלישייהו תרומת לחמי תודה תרומת לחמי תודה לעני מיהת ככרות של תרומה מאי תרומה ואחת אמר לה א"כ היא טמאה וכולן טהורות רבי והלא בדיקה היתה לי בין כל אחת למליאל ואמר לה כולן טמאות אמרה לו ברקה ומצאה טמאה ובאת ושאלה את רבן ואחת מדיחה ידה במים ובודקת באחרונה

21 (۲۲

אמרי לה אמר רב הוגא מעת לעת שבנדה מטמאה בין לקדש ובין לתרומה ממאי מדלא קתני לה גבי מעלות א"ל רב נחמן והא תני תנא לקדש אבל לא לתרומה קבלה מיניה רב שמואל בר רב יצחק בחולין שנעשי על מהרת קדש ולא בחולין שנעשי על מהרת תרומה תנן התם נולד לה ספק

מימאה עד שלא גלגלה תעשה בטומאה משגלגלה תעשה בטהרה עד שלא גלגלה תעשה בטומאה חולין נינהו ומותר לגרום מימאה לחולין שבארץ ישראל משגלגלה תעשה בטהרה חולין הטבולין לחלה כחלה דמו ואסור לגרום טומאה לחלה תנא

71-1

טבול יום כיון דלא מטמא ודאי חולין לא על ספקו משום הולין הטבולין לחלה והאי אמר אביי כל שודאי מטמא חולין גזרו חולין הטבולין לחלה כחלה דמו הא טמיתנהו שלישי ושלישי טהור בחולין ואי אמרת באנטועא ומלפע ולורא לה שם מפני שהוא וקוצה הימנה חלתה ומניחתה בכפישה או אשה שהיא טבולת יום לשה את העיסה וחולין הטבולין לחלה כחלה דמו והתניא וכולן מהורין לבני הכנסת וממאין לתרומה בזמן שמשאן כבד טמא משאן קל טהור ומבור שהיו פורקין מן החמור או מוענין חולין גרידא נמי מטמו אלא בנשען דחנן זב בהוכחות שנינו כמו שני שבילין דהתם אביי ורבא דאמרי תרוייהו שלא תאמר ספק אמרו בספק חלה מאי ספק חלה וחלתה תלויה לא אוכלין ולא שורפין באיזה

שעתה איזוהי זקנה כל שעברו עליה שלש ר"מ אומר מטמאה מעת לעת וחכ"א דיה את בנה נתנה בנה למניקה גמלתו או מת מעוברת משיודע עוברה מניקה עד שתגמול כל שלא ראתה דם מימיה אע"פ שנשואה אבל הלכה כרבי אליעור איזו היא בתולה רבי יהושע אני לא שמעתי אלא בתולה שעתן בתולה מעוברת מניקה וזקינה אמר מוזר, עבי אליעור אומר ארבע נשים דיין תרומה ואיבעית אימא הנח מעת לעת דרבנן לא פתיכא בהו תרומה הכא פתיכא בהו ולא בחולין שנעשו על טהרת תרומה התם רב יצחק בחולין שנעשו על טהרת קדש דאמר מר קבלה מיניה רב שמואל בר גורו על ספקה משום חולין הטבולין לחלה מעת לעת שבנדה דודאי מטמא חולין ולא גזרו עליו משום חולין הטבולין לחלה והא

רבי אליעזר אומר הרי אלו בחזקת טהרה שביעי ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו שבדקו עצמן יום ראשון ומצאו טהור יום דברי ר"א והלכה כדבריו ואידך הזב והזבה המקשה כמה תשפה ותהא זבה מעת לעת כרבי אליעזר בארבע הדא דאמרן ואידך ליושנו אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה של ר"א דמצינו מחינן בהו החזיר את הדבר דר"א לא מצינן מחינן בהו לאחר פטירתו עבדינן כוותיה באחרנייתא ומשום כבודו שמותי הוא וסבר אי עבדינן כוותיה בחדא אליעור בחייו מ"ט לא משום דרבי אליעור החזיר רבי יהושע את הדבר ליושנו כרבי כרבי יהושע לאחר פטירתו של רבי אליעור שראהו כל ימיו של רבי אליעור היו עושין שלא ראה את החדש יבא ויעיד אלא למי אחת ואני שמעתי הרבה אין אומרים למי שמעת אני שמעתי אחה לא שמעת אלא אמר לו רבי אליעור לרבי יהושע אתה לא מאונס אף השניה דיה שעתה גמ' תניא מממאה מעת לעת ואם ראתה הראשונה דיה שעתה בראייה ראשונה אבל בשניה אליהן שלש עונות דיין שעתן ובמה אמר רבי יוסי אומר מעוברת ומניקה שעברו אשה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה מונות סמוך לזקנתה רבי אליעזר אומר כל

ממא מאי קמ"ל שמואל בכולהו חנן הלכתא תוכו אזנו אוגנו ידיו טהודין נטמא תוכו כולו כלי שנטמא מאחוריו במשקין אחוריו טמא שנא אחורי כלים דנקט משום דקילי דתנן אגוגול גאבל טומאה לא גזרו בהו רבנן ומאי לקבל טומאה גזרו בהו רבנן אוכלין דאין גזרה משום משקין דוב וזבה משקין דעלולין ואין משקה מטמא כלי ורבנן הוא דגוור וחומר דמדאורייתא אין אוכל מטמא כלי באורייתא ורבנן מדאורייתא לא עבדינן קל ורבי אליעזר אחורי כלים דרבנן וטבול יום משקה חולין אינו דין שפוסל אוכלי תרומה פוסל אוכלי תרומה אחורי כלים שמטמא ק"ו ומה טבול יום שאין מטמא משקה חולין במשקין ופוסלין את האוכלין א"ר יהושע דתרומה רבי יהושע אומר מטמאין את דחולין ואין פוסלין את האוכלין ואפילו את האוכלין מטמאין את המשקין ואפילו אומר מטמאין את המשקין ואין פוסלין אחורי כלים שנטמאו במשקין ר' אליעזר כולן אבל הלכה כר' אליעזר ואידך דתנן מגבני רבי יהושע ודברי ר"ע מדברי ורבי יוסי אומרים נראין דברי רבי אליעזר להם אלא יום שביעי בלבד ותניא ר"ש ויום השביעי בלבד רבי עקיבא אומר אין רבי יהושע אומר אין להן אלא יום הראשון

41 tri

וכי תימא אחורי כלים קמ"ל דלא חנן ולימא הלכה כר"א באחורי כלים אלא הא קמ"ל שאין למדין הלכה מפי תלמוד ותו ליכא והאיכא דתנן ר"א אומר

रान त

בן גמליאל דתניא רבי עקיבא אומר אומרה ש"מ דוקא קתני ש"מ וכן א"ר אלעזר הלכה אלא מדהכא קתני אשה והכא קתני קטנות איר אבא ההוא דאמר משום רבי הנינא אשה נמי נחני נשים ונימא נשים דעלמא אומרה בהודאה וא"ר אלעזר הלכה כר"א לא מאי קטנות קטנות דעלמא אי הכי גבי דרכה רביעית בפני עצמה ר' אליעזר אומר למנוע לאו חדא דר' אלעזר וחד דר' אליעזר כוותיה ותו ליכא והתנן ר"ע אומר אומרה ועל תמיד של שחר שקרב בד' שעות מאי להדרי אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא ומי קאי והא אצרוכי מצרכינן להו ולא דמיין הנפש ועל יין בן מ' יום שנתנסך ע"ג המזבח ושנסקל תרנגול בירושלים על שהרג את אלעזר אומר מלמדים את הקטנה שתמאן בו הקטנות ושמשיאין את האשה ע"פ עד אחד משום דקאי רבי אלעזר כותיה דתנן רבי יהודה בן בבא העיד ה' דברים שממאנים את אבל בשאר סדרי איכא אלא קשיא ההיא דקאי רבי יהודה בן בבא כותיה דתניא רבי כי אמר אבא הלכה כר"א בד' בסדר טהרות מצרכינן להו ולא דמיין להדדי אלא משום אמר הלכה כר"א בד' ואם איתא לימא ליה בקטנה שתמאן בו ומי קאי והא אצרכו אנו אמרת מאן הנא קטפא פירא ר"א ואבוך כותיה דתנן רבי אלעזר אומר מלמדין את חזי דמינך ומאבוך קשריתו קטפא לעלמא אולמיה דהאי מהאי משום דקאי רבי אלעור פרת מאן תנא קטפא פירא ר"א וא"ר זירא יהודה אמר שמואל הלכה כר"א ש"מ ומאי שביעיה יש להן ביעור ולדמיהן ביעור וא"ר ונוטן לסל הסל מצרפן לחלה ואמר רב והלטום והקטף יש להן שביעית ולדמיהן מסתברא דתנן ר' אליעזר אומר אף הרודה סדרי איכא ומי איכא והתנן הורד והכופר מהרות אבל בשאר סדרים איכא מובא וה"נ הלכה כר"א בד' בסדר מהרות אבל בשאר אמר שמואל הלכה כר' אליעזר בד' בסדר אלעזר הלכה כר"א וכי תימא כי א"ר אלעזר יהודה אמר שמואל הלכה כר' אליעזר כי אומר מלמדין את הקטנה שתמאן בו וא"ר מלמדין את הקטנה שתמאן בו ואמר רב כר"א בד' ותו ליכא והתנן רבי אליעור באילן העושה פירות אבל באילן שאינו ואיבעית אימא כי פליגי רבנן עליה דר"א מותר בשרף הפגין אסור מפני שהוא פרי שהמעמיד בשרף העלין בשרף העיקרין מודו ליה דתנן א"ר יהושע שמעתי בפירוש אלא בקטפא דגוווא אבל בקטפא דפירא עימא רבון ע"כ לא פליגי רבון עליה דר"א אומר המעמיד בשרף ערלה אסור אפילו דמאן תנא קטפא פירא ר"א הוא והתנן ר"א א,,, ב, ירמיה לר' זירא ואת לא תסברא יצחק איהו אמר משום אבותיו וליה לא ס"ל שצ"ל הבדלה בחונן הדעת אמר ר"נ בר אבותיו אומר מתפלל שמנה עשרה מפני שמנה עשרה רבי חנינא בן גמליאל משום שבע ומחודה בערבית מתפלל שבע מעין מנחה מתפלל שבע ומתודה בנעילה מתפלל שבע ומחודה מוסף מתפלל שבע ומחודה יוה"כ מתפלל שבע ומתודה שחרית מתפלל גמליאל בשיטתיה ומי קאי והתניא אור מיניה טובא אלא משום דקאי רבי חנינא בן גמליאל אומר אומרה בהודאה והא קשיש ברכה רביעית בפני עצמה רבי חנינא בן

איתן א"נ למקח וממכר בתולת שקמה כ"ו קרקע כ"ו שלא נעבדה נפקא מינה לנחל מינה לכ"ג א"נ לכתובתה מאתים בתולת בתולת אדם כל זמן שלא נבעלה נפקא בתולת אדם בתולת קרקע בתולת שקמה איני והאמר רב כהנא תנא ג' בתולות הן שאמרו בתולת דמים ולא בתולת בתולים עדיין אני קורא לה בתולה שהרי בתולה מחמת נישואין ילדה וראתה דם מחמת לידה שלא ראתה כו' ת"ר נשאת וראתה דם אמרי ליה לא שנא איזו היא בתולה כל שאינו עושה פירות דקטפו זהו פריו ורבנן למפו זהו פריו לדידכו אודו לי מיהת באילן להו לדידי אפי' אילן העושה פירות נמי פרי קטפו זהו פריו לדבריהם דרבנן קאמר אילן שאינו עושה פרי אפילו אילן העושה באמר קטפו זהו פריו אי ר"א מאי איריא ההוא סבא הכי א"ר יוחנן מאן חכמים ר"א חכמים לאו רבון דפליגי עליה דר"א א"ל לקטף שביעית מפני שקטפו זהו פריו מאן ר"ש אומר אין לקטף שביעית וחכ"א יש עושה פירות מודו דקטפו זהו פריו דתנן

הא דאמר רב ששת בריה דרב אידי כי קחני מידי דחלי במעשה. פירש אליבא דר"ש קסבר האי חנא בוגרת מותרת לכהן גדול א"נ נפקא מינה לכתובה ולא לכהן תניא ומוכת עץ מילתא דתלי במעשה הוא והאי דקתני כל זמן שלא נבעלה לאו דוקא אלא שלא נטלו בתוליה בין בעץ בין באדם. א"נ קסבר מוכת עץ מותרת לכהן גדול וכתובתה מאתים ומחלוקת היא ביבמות ובכתובות. וכן הא דאמר נ"מ לנחל איתן סבר לה כר' יאשיה אשר לא יעבד בו לשעבר ואיתא בפלוגתא בפ' עגלה ערופה.

91 trr

קרקע כל שמעלה רשושין ואין עפרה תיחוח עליה זבינא לא קתני ת"ר איזוהי בתולת מידי דקפיץ עליה ובינא מידי דלא קפיץ שדמיה מרובין בניה מרובין אלא כי קתני יפין לאשה ותניא משום ר"מ כל אשה אומר כשם שהשאור יפה לעיסה כך דמים זכינא לא קחני ולא קפדי והחניא רבי חייא בלפיד עליה זבינא מידי דלא קפיד עליה לברייתו לא קתני רבינא אמר כי קתני מידי לעני מידי דלא הדר לברייתו מידי דהדר לעני רבי חנינא בריה דרב איקא אמר כי בעלי במעשה מידי דלא תלי במעשה לא ששת בריה דרב אידי אמר כי קתני מידי אבל מידי דאית ליה שם לווי לא קתני רב יצחק כי קתני מידי דלית ליה שם לווי נאם איתא ליתני נמי הא אמר ר"נ בר בתולת שקמה בשביעית מפני שהיא עבודה נמי למקצצה בשביעית כדתנן אין קוצצין שלא נקצצה נפקא מינה למקח וממכר אי

ולשלישי הפילה רוח או כל דבר שאינו של קרא בזכרים כתיב ורמינהי קשתה שנים לדבר הרי ראיה גדולה היא כי כתיב האי יח) הרינו חלנו כמו ילדנו רוח מאי זכר ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר (ישעיהו כו, הרי היא בחוקתה ודיה שעתה ואע"ג שאין הפילה רוח או כל דבר שאינו של קיימא שהיתה בחזקת מעוברת וראתה דם ואח"כ בילדה לט' ואיכא דילדה לשבעה ת"ר הרי קרא כתיב וראיה גדולה היא משום דאיכא כד) ויהי כמשלש חדשים וגומר זכר לדבר לדבר זכר לדבר שנאמר (בראשית לח, רבי מאיר שלשה חדשים ואע"פ שאין ראיה וכמני בכרת העובר סומכוס אומר משום זו בתולת קרקע מעוברת משיודע עוברה נמצא בה חרס בידוע שנעבדה צונמא הרי

रान ध

מגלייתא היא

קושי סמוך ללידה רחמנא טהריה אמר רב ...

GG' הנח מעת לעת דרבנן רב GGא אמר מידי
הוא טעמא אלא משום דראשה כבד עליה
ואבריה כבדין עליה הכא נמי ראשה ואבריה

CETין עליה בעא מיניה רבי ירמיה מרבי

זירא ראתה ואח"כ הוכר עוברה מהו כיון דבעידנא דחזאי לא הוכר עוברה מטמיא או דלמא כיון דסמוך לה חזאי לא מטמיא א"ל מידי הוא טעמא אלא משום דראשה כבד עליה ואבריה כבדין עליה בעידנא דחזאי

קיימא הרי זו יולדת בזוב ואי אמרת לידה

ער עשרים וארבע חדש לפיכך דר"מ למה שמעון אבריה מתפרקין ואין נפשה חוזרת חלב לדברי רבי יוסי ורבי יהודה ורבי כשחמצא לומר לדברי ר"מ דם נעכר ונעשה שנים מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה חדש לפיכך אם היתה מניקתו ארבע וחמש אומרים דיין שעתן כל עשרים וארבע דברי ר"מ רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון והולכת ארבע או חמש שנים דיה שעתה ומפקידה לפקידה לפיכך אם היתה מניקתו הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת מניקה שמת בנה בתוך עשרים וארבע חדש בעיא בדיקה מניקה עד שתגמול וכו' ת"ר בעיא בדיקה הכא נמי דמיה מסולקין ולא וכיון דאיכא חרדה דמיה מסולקין ולא ולא בדקה טמאה אלמא וסתות דאורייתא דאיכא חרדה הא ליכא חרדה והגיע וסתה מהורה שחרדה מסלקת את הדמים מעמא היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא ברקה בדיקה א"ל תניתוה רבי מאיר אומר אם או דלמא כיון דדמיה מסולקין לא בעיא מאי כיון דוסתות דאורייתא בעיא בדיקה מיבעיא לי אליבא דמ"ר וסתות דאורייתא עת וסתה בימי עבורה ולא בדקה מהו קא עליה בעא מיניה ההוא סבא מר' יוחנן הגיע אין ראשה כבד עליה ואין אבריה כבדין

שמעון אומר כל שקורין לה אמא אמא ואינה שחברותיה אומרות עליה זקנה היא ורבי היכי דמי סמוך לזקנתה אמר רב יהודה כל שעברו עליה שלש עונות [סמוך לזקנתה] אחכמה והיא רחוקה ממני איזו היא זקנה כל ויזה והיינו דאמר שלמה (קהלת ו, ג) אמרתי בהן כדי הזאה כדי שיטבול ראשי גבעולין בעינא שיעור כדתנן כמה יהיו במים ויהא אריכה שיעור ה"מ אגבא דגברא אבל במנא מיעור מאי איכא למימר אפילו למ"ד אינה הואה צריכה שיעור אלא למ"ד אין צריכה קמ"ל דעד דדרי כשיעור הזאה הניחא למ"ד בעי כבוס אלא מאי מזה נושא וליכתוב נושא והכתיב נוגע ועוד מזה בעי כבוס נוגע לא הנדה יכבס בגדיו מאי מזה נוגע והכתיב מזה ומזה טהור והכתיב (במדבר יט, כא) ומזה מי הגדה שהמזה ומזין עליו טהור ונוגע טמא ואַבם ציואַב ממון מצוב וב..א אומב אַנו מי ורבנן א"ר יוחנן זו שכבת זרע שהוא ממא (איוב יד, ד) מי יתן טהור מטמא לא אחד שבת אניר אלעאי מאי טעמא דריימ דכתיב ואין נפשה חוזרת עליה עד עשרים וארבע דברי ר"מ רבי יוסי אומר אבריה מתפרקין למ"ל תניא נמי הכי דם נעכר ונעשה חלב למה לי מהו דתימא רבי יוסי תרתי אית ליה לי משום לפיכך דרבי יוסי ולפיכך דרבי יוסי

81 (77

בהיחלו שהפסיקה שלש עונות ובא מעשה רבי אליעזר לחכמים מעשה בריבה אחת כל אשה שעברו עליה וכו' תניא אמר להם ודיה שעתה ומני רבי דוסא היא ר"א אומר שפיחתה והותירה אבל כוונה קבעה לה וסת כוונה ואיבעית אימא ה"ק ולא שכוונה אלא כוונה תני לא שפיחתה והותירה אלא אפי' ליה ולימא ולא שפיחתה והותירה אלא אפי שיש לה וסת מטמאה מעת לעת איפכא מבעי ביא דפליגי עליה דרבי דוסא דאמרי אשה קבעה לה וסתה ודיה שעתה וכי תימא רבנן פיחתה ולא מבעיא כוונה אדרבה כי כוונה אלא אפי' פיחתה (ואפילו) והותירה אפי' ומפקידה לפקידה ולא (מיבעיא) שכוונה הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה ומוד עברו עליה שלש עונות וראחה דיה מעברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה טהרה ומר לא חשיב ימי טומאה ת"ר זקנה יום ולא פליגי מר קחשיב ימי טומאה וימי שלשים יום ורבא אמר רב חסדא עשרים לקיש משום רבי יהודה נשיאה עונה בינונית בושה ואינה מקפדת וכמה עונה אמר ריש שאינה בושה מאי בינייהו איכא בינייהו חד אמר כל שאינה מקפרת וחד אמר כל בושה ר' זירא ור' שמואל בר רב יצחק

שעתה אמר מר עברו עליה שלש עונות דיה לפקידה עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת ומפקידה וכשהגיע זמנה לראות פעם ראשונה דיה הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עליה שלש עונות וראתה הרי היא ככל שלש עונות וראחה דיה שעתה ועוד עברו אונוט וראחה דיה שעתה ועוד עברו עליה לעת ומפקידה לפקידה עברו עליה שלש שלישית הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת פעם ראשונה דיה שעתה שניה דיה שעתה עיר תנוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה צוא ב, אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק פליג עליה אלא רבים פליגי עליה אמר כדי ומאי לאחר שנוכר לאחר שנוכר דלאו יחיד בלא איתמר הילכתא לא כמר ולא כמר כרבנן בשעת הדחק היכי עביד כוותיה אלא לאחר שנוכר דאין הלכה כר' אליעור אלא עליו בשעת הדחק מאי לאחר שנזכר אילימא שנוכר אמר כדי הוא ר' אליעזר לסמוך עיר מעשה ועשה רבי כר' אליעזר לאחר אפיש לעבידא וחשו רבנן להפסד דטהרות באמרי שני בצורת הוו איכא דאמרי טהרות שעת הדחק ראיה מאי שעת הדחק איכא לפני הכמים ואמרו דיה שעתה אמרו לו אין

שמעני

، باد

הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב גידל אמר רב פעם ראשונה ושניה דיה שעתה שלישית מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ועוד עברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב כהנא אמר רב גידל אמר רב פעם ראשונה דיה שעתה עניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עני רבי היא דאמר בתרי זימני הוי חזקה אימא סיפא עברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה אתאן לר"א וכי תימא רבי היא דיה שעתה אתאן לר"א וכי תימא רבי היא

לאחר שנוכר קאמר אלא ר"א היא ובוסחות סבר לה כרבי כחם שבין ראשונה ושניה מהור שבין שניה ושלישית חוקיה אמר טמא רבי יוחנן אמר טהור חוקיה אמר טמא כיון דאילו חזיא מטמאה כחמה נמי טמא ורבי יוחנן אמר טהור כיון דלא אתחוקה בדם כחמה נמי לא מטמינן לה מחקיף לה ר' אלעאי וכי מה בין זו לבחולה שדמיה טהורין א"ל ר' זירא זו שירפה מצוי וזו אין שירפה

הזקה והא דבעינן הכא עד חלחא משום שכל שעברו עליה ג' עונות סמוך לזקנתה הוחזקה בזקנה שתמה, ""מ דהא מני רבי היא דאמר בתרי זימנא הויא הזקה והא דבעינן הכא עד חלחא משום שכל שעברו עליה ג' עונות סמוך לזקנתה הוחזקה בזקנה שדמיה מסולקין ואין ראיה זו מוציאה מכלל זקנו' שכן דרך סלוק דמיהן של זקנות מפסקת ורואה ופוסקת ושוב אינה רואה וכשהיא רואה פעם לסוף ג' עונות עכשיו הוא שמתחלת להחזיק עצמה ברוא' ואפילו בזקנתה לפיכך דיה שעתה בראיה זו שהיא תחלת למניין ובשנייה שהיא שלישית הוחזקה ומטמאה מעת לעת ומתני' דקתני במה שאמרו דיה שעתה בראיה ראשונה אבל בראיה שניה מטמאה מעל"יע החם כשקרבה ראיתה בשנייה דאיגלא מילחא דג' עונות קמייתא לאו משום סלוק דמים הוו ולא הגיעה זו לכלל זקנה. אבל רחקה אף ראיה שניה זקנה היא אלא שרואה וו ביבר היום ביבר ליינות ביבר היום ביבר ליינות ממיה ביבר ביבר היום ביבר היום ביבר ליינות הניבר היום ביבר להיום ביבר ביבר היום ביבר להיום ביבר היום ביב

וצריכה חוקה, וזה לשון נכון.

ול"נ דוקנה צריכה להחזיק עצמה בראיות והא דקתני מתני" אבל בראיה שנייה מטמאה מעת לעת אבתולה קאי והוא דאיתמר בגמרא עלה רב אמר אכולהו לומר שכולן ישנן בדין הזה שאם החזיקו עצמן בדמים מטמאות מעת לעת, ושמואל אמר ל"ש אלא בתולה ווקנה שישנן בדין הזה שמחזקות עצמן בראיות ומטמאות אח"כ מעת לעת, אבל מעוברת ומניקה דיין שעתן כל ימי מניקותיהן ועוברן ואפילו הן שופעות פעמים הרבה. ומיהו מתני" דקתני דבראיה אחת הוחזקה לדמים ודאי הכל מודים דלאו אזקנה קאי דזקנה הא קתני לה בבתרייתא בתרי זימני אלא בדין הזה להחזיק עצמה כשאר הנשים מעת לעת וזה פירש מדוקדק.

וי"מ אותה לרשב"ג דבתלתא זימני הוי חזקה ומטמאה מעת לעת כשור המועד מה שור המועד בשלשה זימני אתחזק, ואידך כי נגח משלם אף זו בג' פעמים הוחזקה הילכך מטמאה בשלישי עצמה מעת לעת ולהאי פי' אמרינן דמתני' דקתני אבל בראיה שני' מטמאה מעת לעת סתמא כרבי דהא זקנה בכללה לדברי הכל ואינו מחוור. ועוד דשטתא דוסתו' לא מוקמינן להו כרבי דלקמן חנן סתמא כרשב"ג וביבמות אמרינן וסתות ושור המועד כרשב"ג.

ולכל הלשונות נמי קשיא כיון שהוחזקה זו ולבסוף דלאו סלוק דמים הוה בה כלל נממא למפרע מעת לעת שבכל ראיותיה והשיב רש^{ייי} מעת לעת דרבנן הוא וכל שבשעת ראיתה בחזקת מהרה אין מחמירין לטמא אותה למפרע. ואם תשאל הרי הקשו למעלה גבי היתה בחזקת מעוברת וראתה אמאי [אין] מטמאין אותה למפרע לכשהפילה רוח וזו אינה קושיא דהאיכא רב פפא דתריץ הכי

20 נדה

מצוי אמר עולא א"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק תינוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה פעם ראשונה ושניה רוקה ומדרסה בשוק טהור כתמה נמי טהור ולא ידענא אם דידיה אם דרביה למאי נפקא מינה אתא רבין וכל נחותי ימא אמרוה כר"ש בן

עכשיו בעונו' קרי לה הכי.

יהוצדק אמר רב הלקיה בר טובי חינוקת שלא הגיע זמנה לראות אפילו שופעת כל ז' אינה אלא ראיה אחת אפילו שופעת ז' אינה אלא ראיה אחת אפילו שופעת ז' אינה אלא ראיה פוסקת הויא לה כשתי ראיות אלא חינוקת שלא הגיע זמנה לראות ושופעת כל ז' אינה אלא ראיה אחת אמר רב שימי בר חייא מדלפת אינה

הנח מעת לעת לרבנן ולרב פפא שאני החם דאיגלאי מילתא דלאו עובר הוא אבל הכא אכתי איכא למיתלי מעיקרא לא שכיחי בה דמים והשתא הוא דאכחיש` ואיתרעי א"נ התם בסמוך לראיה

הפילה דאפשר לטמויה אבל לאחר עונות ליכא למימר הכי.

הא דחניא **הגיקות שלא הגיע זמנה לראות וכו".** יפה פי" רש"י ז"ל דהיינו טעמא דלא מטמיא מעת לעת אלא בשלישית לרבי וברביעית לרשב"ג מפני שכל אשה שלא הוחזקה כבר ברואה אינה מטמאה מעת לעת דטעמא דמעת לעת כעין קנסא דרבנן הוא כדאמרו חכמים תקנו להן לבנות ישראל שיהיר בודקות עצמן שחרית וערבית זוו הואיל ולא בדקה הפסידה עונה יתירה לבנות ישראל שיהיר בודקות עצמן שחרית וערבית זוו הואיל ולא בדקה הפסידה עונה יתירה הילכך כל שאינה צריכה לבדוק עצמה כלל אינה בכלל מעת לעת שבנדה ותנוקות שלא הגיעה ומנה לראות הרי הן בחזקת טהרה כדתניא לקמן ואין הנשים בודקות אותן הילכך פעם ראשונה וענה שעדיין לא הוחזקה לראות ולא היחה בכלל מקנה לבדוק שחרית וערבית דיה שעתה. וכיון שראחה בשניה הוחזק ברואה לדברי רבי הילכך בג" מטמאה מעת לעת שהרי היחה צריכה לבדוק שחרית וערבית ויאינה אלא שהיא קולא לדברית ושהגיע זמנה לראות כיון שצריכה בדין היה לגזור עליה אפילו בראשונה אלא שהיא קולא יתירה ושהגיע זמנה לראות כיון שצריכה בדין היה לגזור עליה אפילו בראשונה אלא שהיא קולא מוחיקת לראות לדברי רבי דשוב צריכה בדיקה ומטמאה מעת לעת.

והא דאמרינן לקמן (דף י' ע"א) בין שניה לשלישית כיון דלא אתחזק בדם כתמה נמי לא מטמינן לאו אליבא דהך ברייתא דרבי אלא אליבא דהילכתא כרשב"ג. וכן פסק הר"ם ז"ל דקטנה כתמה מהור עה שתראה המ ג' נחמות

טהור עד שתראה דם ג' וסתות. וחזקיה סבר כיון (דחזיא) [דאלו חזיא] הרי היא כשאר כל הנשים אח"כ כחמה מחזיקה וטמא

דבכל (מראיה שניה) [מראות משניה] ואילך הוחוקה. אבל רש"י ז"ל פי' אליבא דברייתא [דרבי] ומאי כיון דלא איתחוק בדם שעדיין לא הוחוק' בה לטמא מעת לעת ולפי דבריו ז"ל ולדירן דקי"ל כרשב"ג אין כתמה טמא עד שיעברו עליה ד' וסתות. לראיה פעם ראשונה [דרב גידל] פירש רש"י ז"ל דהיינו [ראשונה שאחר ההפסקה ושניה היינו] ראיה שניה של דלוג שהיא ראשונה לראיה דעונות. ולפי שהיא עומרת בה כשרואה

ויש לפרש "הדר קחזיא בעונות" [דקאי גם על] פעם אחרת בין דלוג ראשון ושני ראחה פעם אחת בעונה ובין שני לשלישי חזרה וראחה עוד בעונה ותרתי בעיי אהדדי איתמר ורב אשי בעא בעא בעונה ובין שני לשלישי חזרא וראחה עוד בעונה ותרתי בעיי אהדדי איתמר ורב אשי בעא [לאפסןקי ולמפשט חדא חדא] מיניה דסר"א בייון דראחה שתים בדילוגו ושתים בעונות סליק דמים הוא דקא מנע מינה עונות ולא חהא מוחזקת לא לדלוג ולא לעונות דכיון דעותה כ"כ אונס בעלמא הוא. ואמר רב גידל פעם ראשונה של עונות ט) דיה שעתא כדאמרן שניה של עונות י) בייון דראיה שלישית הוא יא) מכי חזיא בעונות ואילך לעולם מטמאה מעת לעת. ומיהו בראיה (ג') [ראשונה] שלה לא מטמיא מעל"ה משום לסוף ג' עונות חזיא ואכתי לא הוחזקה ג' פעמים להפסקה דהא אנן לר' אלעזר קאמרינן ולישנא דהדרא קא חזיא דייקא בדאמרן.

אוגול גני גימי מניקותה וימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה כדתניא ימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה וימי מניקותה ומגעש איד אונטגע למגל גימי עיבורה בחדא דלמא מעוברת והיא מניקה קאמרת עונות דיה שעתה א"ל פתחת בתרי וסיימת יוסי אומר מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' מעוברת וכו' תני תנא קמיה דר' אלעזר רבי מבחוץ והן נבדקות מאיליהן רבי יוסי אומר סכות אותן בשמן מבפנים ומקנחות אותן בודקין אותן ביד מפני שמעוותות אותן אלא ונשים בודקות אותן רבי יהודה אומר אין משהגיעו לפרקן הרי הן בחוקת טומאה הן בחוקת טהרה ואין הנשים בודקות אותן דווע ישראל עד שלא הגיעו לפרקן הרי אימא אינה אלא כשופעת תנו רבנן חזקה כפוסקת מכלל דשופעת (נמי) כי נהרא אלא כרואה והא קחזיא אימא אינה כשופעת אלא

ביין כל ימי עיבורן דיין כל ימי מניקותן שנו אלא בתולה וזקנה אבל מעוברת ומניקה שמעון בן לקיש אכולהו ורבי יוחנן אמר לא היבורן דיין כל ימי מניקותן וכן אמר ר' וזקנה אבל מעוברת ומניקה דיין כל ימי עב אכולהו ושמואל אמר ל"ש אלא בתולה עני חדא במה אמרו דיה שעתה וכו' אמר דם גדה לחוד ודם לידה לחוד ואיבעית אימא איבעית אימא בלידה יבשתא ואיבעית אימא עולין לה לימי עיבורה היכי משכחת לה בלמניקה ואזלא ומיעברה אלא ימי מניקותה עיבורה עולין לה לימי מניקותה משכחת לה מניקוחה מצטרפוח לג' עונות בשלמא ימי ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי בימי מניקותה ואחת בימי עיבורה אחת בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה שתים עולין לה לימי עיבורה כיצד הפסיקה שתים

כענאי מעוברת ומניקה שהיו

٢١ د ١٢

מופאוע גם ובאוע גיגו כל ימי איבורן ודיין כל ימי מניקותן דברי ר"ימ רבי יוסי ור"

הכי אשכחן בנוסחי: לימים לחדייהו פשימא אמר רב אשי כגון דקפץ בחד בשבת וחואי וקפץ בחד בשבא וחוא ולשבתא נמי קפצה ולא חואי מהו דתימא איגלי מילתא דיומא הוא דגרים קמ"ל דקפיצה נמי גרמא ומשום דאכתי לא מטאי זמן קפיצה. וק"ל כיון דלימים לחודייהו פשימא ליה וה"ה לקפיצות לחדייהו נמי דפשימא ליה דלא קבעה כדפרישית קפצה בשבא ולא חואי מאי מהני לן פשימא ודאי דלא תיחזי אלא בימים וקפיצה ועוד מאי קא מקשי' ומאי קא אתי רב אשי לחדותי הא מימר קאמרינן בברייתא דלא קבעה וסתות לקפיצות לחודייהו. ואי תקפוץ בשבת לא תיחזי והלכך איצטריכא ליה לאשמועינן ימים לפום מאי דקא משנינן ואדרבא פשימא יהודה ורבי שמעון אומרים לא אמרו דיין
שעחן אלא בראייה ראשונה אבל בשניה
מממאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ואם
ראתה ראשונה וכו' א"ר הונא קפצה וראתה
קפצה וראתה קפצה וראתה קבעה לה וסת
לא חואי אלא לקפיצות והתניא כל
לא קבעה וסת מאי לאו לא קבעה וסת
מקבענה מחמת אונס אפילו כמה פעמים
כלל לא לא קבעה וסת לימים לחודייהו
ולקפיצות לחודייהו אבל קבעה לה וסת
לימים ולקפיצות לימים לחודייהו פשיטא
אמר רב אשי כגון דקפיץ בחד בשבת וחואי
וקפיץ בחד בשבת וחואי [ובשבת קפצה

ולא הואין ולחד בשבת הואי בלא קפיצה מהו דתימא איגלאי מילתא למפרע דיומא הוא דקגרים ולא קפיצה קמ"ל דקפיצה נמי דאתמול גרמא והאי דלא הואי משום דאכתי לא מטא זמן קפיצה לישנא אחרינא א"ר לא מטא זמן קפיצה לישנא אחרינא א"ר הונא קפצה וראתה קפצה וראתה קפצה וראתה קפצה וראתה קפצה וראתה קפצה וראתה קפצה היכי דמי א"ר אשי דקפיץ בחד בשבת וחזאי (ובשבת קפצה וקפיץ בחד בשבת וחזאי (ובשבת קפצה ולא חזאי) ולחד בשבת (אחרינא) הואי בלא היצי דהתם איגלאי מילתא דיומא הוא דקא גרים מתנל' אע"פ שאמרו דיה שעתה דקא גרים להיות בודקת חוץ מן הנדה והיושבת צריכה להיות בודקת חוץ מן הנדה והיושבת

על דם טוהר ומשמשת בעדים חוץ מיושבת

רבעיא ימים וקפיצה. ונראה שרש"י ז"ל גורס ולשבתא קפצא ולא חזיא ולמחר חזאי בלא קפיצה ומהו דתימא איגלאי מילתא דיומא הוא דגרים ולא קפיצה דהא בקפיצה בלא יום לא חזאי וביום בלא קפיצה חזאי קמ"ל דקפיצה דאתמול גרמא לראיה דהאידנא ומשום דאכתי לא מטאי זמן קפיצה לא חזא מאתמול וזהו

הגכון. ומיהו לישנא אחרינא אמרי לה להא דרב הונא ולא ידעינן אי פליגן לישני ולמדחי^י לקמא איתמר בתרא או דילמא אע^{יי}ג דלאו הכי איתמר אלא האי תרווייהו איתנהו לענין מעשה ומסחברא כיון דוסתו^י דרבנן לקולא נקטינן בהו והלכתא כתרי לישני ולקולא, ואחר שכחבתי זה מצאתי

להרמב"ם פאסי ז"ל שהחמיר ובטלה דעחינו מפני דעחי. מחניתין **צריכה להיות בודקת וכו' ומשמשת בעדים וכו'.** פירש מחני' פרושי קא מפרש לה ואזיל וכיצד קחני כיצד צריכה להיות בודקת פעמים ביום שחרית וערבית ואע"פ שלא שמשה כלל וכיצד משמשת בעדים בודקת נמי בשעה שהיא עוברת משאר עסקיה לשמש את ביתה ומשמשת בעדים וע"כ מדקתני בשעה שהיא עוברת לשמש היינו עד שלפני תשמיש וש"מ דצריכה בדיקה לפני תשמיש והעד (הג') [הב'] לפני תשמיש אי אפשר אלא לאחר תשמיש הוא וכדתנן אחד לו ואחד לה אלמא צריכה בדיקה בין לפני תשמיש בין לאחר תשמיש.

והינו דאמרינן לעיל [דף ה' ע"א] שתי בריקות אצרכוה רבנן חדא לפני תשמיש וחדא לאחר תשמיש ורמינ' למחני' דקחני והמשמשת בעדים הרי זו כפקידה דהינו עדים דקחני דאינון לפני תשמיש ולאחר תשמיש דומיא דמשמשת בעדים דהך סיפא [רכי תריץ] נמי לעיל גבי רישא דמתני' מעיקרא [אידי ואידי לאחר תשמיש] משום דקשיא להו קס"ד לפרושי ההיא דשני עדים דבסוף קא חשיב אבל בהך סיפא דכ"ע עד שלפני תשמיש קחני וכדמפרש עלה לקמן בגמרא.

על דם טוהר ובתולה שדמיה טהורים ופעמים צריכה להיות בודקת שחרית ובין השמשות ובשעה שהיא עוברת לשמש את ביתה יתירות עליהן כהנות בשעה שהן אוכלות בתרומה רבי יהודה אומר אף בשעת עברתן מלאכול בתרומה גמ' חוץ מן הנדה עברתן מלאכול בתרומה גמ' חוץ מן הנדה דבתוך ימי נדתה לא בעי בדיקה הניחא לרבי שמעון בן לקיש דאמר אשה קובעת לה וסת שמעון בן לקיש דאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה שפיר אלא לרבי יוחנן דאמר בתוך ימי נדתה שפיר אלא לרבי יוחנן באמר אשה קובעת לה וסת אמר לך רבי יוחנן כי

אמינא אנא היכא דחזיתיה ממעין סחום אבל אמינא אנא היכא דחזיתיה ממעין פחוח לא אמרי והיישבת על דם טוהר קס"ד מבקשת לישב על דם טוהר הניחא לרב דאמר מעין אחד הוא התורה ממאחו והחורה טהרתו שפיר אלא ללוי האמר שני מעינות הם חבדוק דילמא אכתי דאמר שני מעינות הם חבדוק דילמא אכתי לא פסק ההוא מעין טמא אמר לך לוי הא מני בית שמאי היא דאמרי מעין אחד הוא וסתם לן תנא כב"ש סתם ואחר כך מחלוקת הוא וכל סתם ואח"כ מחלוקת אין הלכה כסתם ואבע"א מי קתני מבקשת לישב יושבת קתני אי יושבת מאי למימרא מהו דתימא תיבדוק

דמגר דבעיא בדיקה לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעלה. פירש אע"פ שתקנו חכמים לבנות ישראל לבדוק שחרית וערבית להכשיר הטהרות עוד החמירו עליהן שאם שמשו מטתן יהו צריכות בדיקה לטהרות חוששין שמא ראתה מחמת תשמיש ובדיקה שניה שהצרכוה סמוך לתשמיש מאחריו בתוך שיעור כדי שתרד מן המטה א"נ באחר אחר כפירקן דכל היד קודם שתלך או שתקנח וכן הצריכו לאיש עצמו לקנח בעד ולבדוק והכל משום חומר הטהרות שרגילה לעסוק בהן ומתוך חומר הטהרות החמירו לבעלה שתהא צריכה לבדוק לפני התשמיש וכ"ש לאחר תשמיש ואע"פ שאין דעתה לעסוק בטהרות עכשיי מאחר שהורגלה לעסוק בהן והוחזקה להיות בודקת לטהרות לאחר תשמיש.

נמצא שאין כאן בדיקה מן הדין אלא שלאחר תשמיש ולטהרות והשאר מדין מגו וכיון שאינו אלא משום טהרות אינה צריכה אלא עדותו של עד כלומר שמקנחת בעד לפני תשמיש ולמחר בודקת בו אם מצאה עליו דם טמאה לטהרות ומחייבת בעלה בחטאת. אבל מותר הוא לבעול משבדקה בעד ואע"פ שאינו מועיל לו עכשיו שהרי אינן יודעין אם ראתה אם לאו זהו דרכו של פי' רש"י ז"ל.

וי"ל דכל גבי בעלה צריכה להיות בודקת ורואה ואח"כ תשמש דאין בדיקה סחם בכל מקום אלא במקנחת ורואה מה העד מעיד בדבר דאי לא תימא הכי כל הנשים בחזקת מהרה לבעליהן הן ואפילו בעסוקה בטהרות אלא משמע דכל לפני תשמיש בודקת ורואה לגבי בעלה והכל ודאי משום מגו דטהרות והיינו דאמרי (לעיל) [לקמן ע"ב] אימר שמש עכרו, ז) וכיון שאינה צריכה בדיקה לאחר תשמיש לטהרות אף לפני תשמיש לבעלה אינה צריכה דהא ליכא מגו כך פי' הרב

ז"ל. הדא מכלל דחברתא איתמר. נראה דהא דרב יהודה איתמר מכללא דההוא דכיון דשמעיה רבה בר ירמיה לשמואל דאמר אשה אין לה וסת אסורה לשמש עד שתבדוק בעסוקה בטהרות וש"מ נמי דכל לבעלה לא בעיא בדיקה כלל מדלא מתרץ לה לר' זירא אין לה וסת אפילו לבעלה בעיא בדיקה מ"ה דייק רב יהודה דשמעא מיניה ואמרה משמיה דשמואל דמתני^י דוקא בעסוקה בטהרות היא דמכלל היא דמתני^י ליכא למימר [דוקא ביש לה וסת ולא] אין לה וסת ודוקא עירה כדאיתמר

LLL 77

טהורין בעיא בדיקה אלא קשיין אהדדי דלא בעיא בדיקה אבל בתולה שדמיה חוץ מן הנדה והיושבת על דם טוהר הוא מראה דמים שלה אמר רבא אימא רישא טהורים אמאי תשמש בעדים דדילמא נשתנו שלה טמאה מתיב ר' יונה ובתולה שדמיה תשמיש וראתה טמאה נשתנו מראה דמים תשמיש וראתה טמאה עבר לילה אחת בלא שלא מחמת תשמיש אבל פסקה מחמת שנו אלא שלא פסקה מחמת תשמיש וראתה שתחיה המכה אמר רב גידל אמר שמואל לא נותנין לה ארבע לילות וב"ה אומרים עד שלא הגיע ומנה לראות ונשאת ב"ש אומרים ומשמשת בעדים וכו' תנן התם תינוקת הכי מימי טהרה לימי טומאה לא קבעה הוא תבדוק דילמא קבעה לה וסת אפילו שני מעינות הם אלא לרב דאמר מעין אחד למעין טמא לא קבעה הניחא ללוי דאמר דרילמא קבעה לה וסת קמ"ל דמעין טהור

והא מתני' באשה שיש לה וסת עסקינן וסת אבל אשה שאין לה וסת בעיא בדיקה ממחני' הוה אמינא הני מילי באשה שיש לה תנינא כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן אי עסוקה בטהרות לא בעיא בדיקה מאי קמ"ל לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעלה אבל אינה באשה עסוקה במהרות דמגו דבעיא בדיקה ביתה א"ר יהודה אמר שמואל לא שנו אלא אעמר ובשעה שהיא עוברת לשמש את פשיטא שהרית הנן אלא אי אתמר אסיפא עא אוו אלא לטהרות אבל לבעלה מותרת ציא צריכה וכו' א"ר יהודה אמר שמואל נשתנו מראה דמים שלה טמאה פעמים עבר לילה אחת בלא תשמיש וראתה טמאה אבל פסקה מחמת תשמיש וראתה טמאה מחמת תשמיש וראתה שלא מחמת תשמיש שמשה חניא נמי הכי בד"א שלא פסקה כאן ששמשה דאימא שמש עכרן כאן שלא

מחני' בין שיש לה וסת בין אין לה וסת והא

אאוקמתין דעסוקה בטהרות קאמר וכי אמרינן [ואוקימנא אאוקימתא דרבה בר ירמיה] קאמרינן ידעינן ההיא דבעסוקה בטהרות היא כדאמר רבא לקמן וכי אמרינן חדא מכלל חברתה איתמר דהך אוקימנא לההוא שעסוקה בטהרות ולאשמעינן עירה וישנה אתמר ואי לא איתמר הך לא הוה שמעתא דהכא לא שאנו אלא בעסוקה בטהרוח, ואמ' תו במימרא דלקמן דרבא בר' ירמיה ומכללא וי"מ הא דאמרינן חדא מכלל דחברתא איתמר לאו אעיקר מימרא דשמואל אלא ה"ק שמואל ८८/यर.

שאלו בשיש לה מחני' היא כל הנשים בחזקת טהורות לבעליהן. מותר בין בוו בין בוו משמע ועוד דכל עיקר לא הוצרכה ברייתא זו לשנותה אלא בשאין לה וסת כשאין לה וסת משום דמתניתין בין שיש לה וסת וכו' ועלה קתני בד"א לטהרות אבל לבעלה הא דאמרינן **תנ"ה בז"א לטהרות אבל לבעלה מותרת וכו**ל. היינו טעמא דמשמע לן אפילו דאוקמתין קשי' ואוקמתין מתרצין.

וסת אסורה לשמש עד שתבדוק ואוקימנא אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה שמואל חדא זימנא דאמר רבי זירא אמר רבי לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעלה והא אמרה קמ"ל דאע"ג דיש לה וסת מגו דבעיא בדיקה

הניחה בחזקת טמאה לעולם היא בטומאתה מותרת בד"א שהניחה בחזקת טהורה אבל עניא נמי הכי בד"א לטהרות אבל לבעלה בעסוקה בטהרות חדא מכלל חברתה אתמר

ער שתאמר לו טהורה אני

ے، باک

מהו שתבדוק עצמה לבעלה אמר ליה לא בעא מיניה רבי זירא מרב יהודה אשה LGLLM בעא מיניה רבי אבא מרב הווא עבדוק ותבדוק ומה בכך אם כן לבו נוקפו

ופריק שאני אומר כל המקיים דברי הכמים נקרא צנוע. כל היד והקשו לרבי אמי הא מחניתין צריכות קתני כדתנן צריכה להיות בודקת ומשמשות בעדים קתני ובעסוקה בטהרות וא"ר ינאי עד זה שלפני תשמיש זהו עדן של צנועות דקתני מתני" בפרק א^{ייר} אמי א^{ייר} יואי וזהו עדן של צוועות. פי' ודאי משנחינו עד שלפני חשמיש ולאחר חשמיש

מקום אלא עד של מגו לא החמירו בו כשנאחר תשמיש לשהוחזקה בו לטהרות מן הדין. לשמש אם אבד עד זה או (שאפשר) [שאי אפשר] להן לבדוק לאור הגר דכיון שאין עדות בכל מתקינות שלישי אחר לתקן את הבית לבעליהן שכך הצריכו אותן הכמים אלא שלא אסרו להם עידיהן אסורות לשמש עד שיבדקוהו שמא מחמת תשמיש ראתה והצנועות שמקיימות דברי חכמים חכמים להיות משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה לאחר תשמיש ואם לא בדקו או שאבדו ולדבריו של ר' אמי פיר' משנתינו שבפרק כל היד כך הוא דרך בנות ישראל שתקנו להן

שלישי לומר שאם רצו לשמש פעם אחרת למחר מתקינות להן שלישי שלא נשתמש בו כלל אפילו מתקנות להן שלישי אחר לתקן את הבית כלומר חדש ולבן, והיינו דקתני תיקון והיינו גמי לשון בו עצמה כל זמן שהיא צריכה לבדוק דהיינו לפני תשמיש ולאחר תשמיש כדתנן הכא והצנועות בשני עדים אחד לו ואחד לה שלו מקנח בו לאחר תשמיש שהרי אין לו בדיקה אחרת ושלה בודקת לפני תשמיש אחר, ולדברי רבא פי' משנתינו כך הוא דרך בנות ישראל שתקנו חכמים משמשות שבעד זה הוא צניעות הצנועות ששנינו במשנחינו שעד שבודקין בו לפני תשמיש זה אין בודקות בו נאקשיה ליה רבא לרב אמי ופרכיה ופריש רבא הא דקאמר ר' ינאי וזהו עדן של צנועות לומר

לפני תשמיש.

לפני תשמיש. והצנועות מתקנות להן השלישי שהן צריכות א" לתקן הבית ומהו תקונן שלא נשתמשו בו ואפילו ורש"י ז"ל מפרש שני עדים אחד לו ואחד לה לאחר תשמיש, ולפי דבריו הכי מתרצא מתני"

הכי קתני סיפא כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן כלומר אע"פ שהצריכוה בדיקה לא אמרן אלא חד ביקתא אינון וכדקתני רישא דההיא ואוכל' בתרומה ועלה קתני דרך בנות ישראל וכו', ולפום ולדברי הכל משנתינו בעסוקה בטהרו" וכדאוקי שמואל להא מתניתין דפירקן דתרווייהו בני

מן הדרך לשוהה בעיר אלא א"ל מדקחני סחמא ש"מ אפילו בעסוקה בטהרות הוא דכולהי סחמי לטהרות וכל זה אינו מחוור דאיכא למימר ישנות קמ"ל ואכתי נמי לא קים לן דאיכא חלוק בין בא מאי איריא חמרין ופועלין אפילו עומדין בעיר נמי ועוד מאי קמ"ל הא קחני לה אידך לעיל בד"א והא שמואל במאי מוקים לה. וא"ח כשאין עסוקה בטהרות ולבעלה ואפילו אין לה וסת א"ב לטהרות אבל לבעלה בחזקת טהרה הן.

אשה מהו שחבדוק עצמה כשיעור וסח כדי לחייב בעלה חטאח א"ל מי משכחח לה לבדיקה כשיעור וסח והחניא איזהו שיעור וסח משל לשמש ועד שעומדים בצד המשקוף ביציאות השמש נכנס עד הוי

בדברי רבי חנינא בן אנטיגנוס.

וסת שאמרו לקנוח ולא לבדיקה אלא מהו שחקנח איכא דאמרי הכי בעא מיניה אשה מהו שחבדוק עצמה כדי לחייב בעלה אשם חלוי אמר לו לא חבדוק וחבדוק ומה בכך א"כ לבו נוקפו ופורש ובשעה שהיא עוברת

לטהרות ולבעלה פרושי מפרש לה בבמה ד"גא א"נ דאינהו בטויי מיבעיא ליה וגמר' מתרץ דעדיף

מיניה דקאמר דדוקא נקט חמרין ופועלין ואוקימנא בשיש לה וסח.

וכיון שתבעוה אין לך בדיקה גזולה מזו. פירש רש"י ז"ל דסתם הבא מן הדרך דרכו לפייס הירון ולחבוע וכי מרצו קמה וחבע רמיא אנפשה ואי הוה חזיא מרגשה. וכי אמרינן דבעינן ולדעות ולחבוע וכי מרצו קמה וחבע רמיא אנפשה ואי הוה חזיא מרגשה. וכי אמרינן דבעינן בדיקה בשוהה עמה שאינו צריך ריצוי כ"כ ומיהו הניח בחזקת טומאה אף ריצוי לא מהני ליה עד שיישמע מפיה טהורה אני והא דשאל רב כהנא אינשי דביתהו דרבנן לומר אם מחמירן על עצמן לבדוק בשאינן עסוקות בטהרות דומיא דבעיא דר' זירא דלעיל והאי דנקט כי אתו מבי רב אורחיה דמילתיה נקט שיוצאין ובאין מערב שבת לע"ש.

ויש לפרש דישינות בעיא מנייהו אם מחמירין בהן בבאין מן הדרך משום דכיון דאין בעלה עמה לא קפדה אנפשה ואמרו להן לאו, נמצא כלל השמועה הלכה למעש' שכל לבעלה לא בעי בדיקה לא לפני תשמיש ולא לאחר תשמיש ואפילו כשאין לה וסח לפי פירושו של רש"י ז"ל

אבל מדברי הרמב"ם הספרדי ז"ל למדנו שיש לו דרך אחרת בשמועה זו שהוא מפרש זו ששנינו דרך בנות ישראל לבעלה בשאין לה עסק בטהרות והצנועות בודקות אף לפני תשמיש לבעליהן וכל מה שהקל ר' יהודה ור' זירא משמיה דשמואל אינו אלא בבדיקה זו שלפני תשמיש שכשהן עסוקות בטהרות אפילו שאינן צנועות צריכות. וכשאין עסוקות בה הרי הן בחזקת מהרה

ומעם לדבריו מפני שלפני תשמיש אשה מרגשת בעצמה ואפילו בישינה נמי הקלו מפני

שבחוקת טהרה הן ולאחר תשמיש חוששין שמא ראתה מחמת שמש ואינה מרגשת.

וההיא דבעיא מיניה ר' אבא מרב הונא צריך הוא לפרש שלא מנעו אלא מלבדוק בשיעור
נסת ואח"כ כדי שלא תתחייבנו באשם תלוי ויהא לבו נוקפו אבל לאחר אחר בודקת קודם שתלך
ותקנח ואף על פי שהוא בודק בשלו לחטאת שאני התם דא"א בבדיקה שלא תחייבנו חטאת והוא
צריך בדיקה מ"מ שמא ראתה מחמת תשמיש אבל בשלה אפשר לבדיקה זו לאחר זמן של אשם
תלוי שלא יהא לבו נוקפו בביאה זו ותהא מתוקנת בביאה אחרת, וכן דברי ר' זירא לר' יהודה
תלוי שלא יהא לבו נוקפו בביאה זו ותהא מתוקנת בביאה אחרת, וכן דברי ר' זירא לר' יהודה
תלוי שלא יהא לבו נוקפו בביאה זו ותהא מתוקנת בביאה אחרת, וכן דברי ר' זירא בצנועות
תלוי שלא יהא לבו נוקפו בביאה זו ותהא מתוקנת בביאה אחרת, וכן דברי הי זירא בצנועות
תלוי שלא יהא לבו נוקפו בביאה זו ותהא מתוקנת בביאה אחרת, וכן דברי הי זירא בצנועות
היו אלא ר' אמי פירש לומר שכל העושה כן נקרא צנועה, ורבא פירש לומר דבעו זה נכרת אם
צנועה היא אם לא אבל לדברי הכל מתני' צריכות קתני ובעסוקה בטהרות ואלו בשאינה עסוקה
צנועה היא אם לא אבל לדברי הכל מתני' צריכות קתני ובעסוקה בטהרות ואלו בשאינה עסוקה

כבר שנינו והצגועות מתקינות וכו". צגועות אבל לאחר תשמיש הכל צריכים שני עדים אחד לו ואחד לה אפילו מעוברת ומניקה זקנה

רקטנה האריך עלינו את הדרך. אבל דברי רש"י ז"ל יותר נכונים ומוכרעים בכמה מקומות בשמועה והחכם יבור לעצמו, ודברי רבינו יצחק אלפסי ז"ל שנראין נמי כדברי רש"י ז"ל שהוא כתב בהלכות ברייתא זו דתניא החמרין והפועלין והתיר בין עירות בין ישינות ולא הזכיר משניו⁷ הללו של שני עדים בשאין לו וסת אלמא אין לנו עדים אלא לטהרות. בדיקה אין לה וסת אפילו לבעלה נמי בעיא וסת לטהרות בעיא בדיקה לבעלה לא בעיא בעיא בדיקה אמר רבא ולימא ליה יש לה בעיא בדיקה אין לה וסת בין ערה בין ישנה א"ל יש לה וסת ערה בעיא בדיקה ישנה לא בעיא בדיקה יש לה וסת לא בעיא בדיקה ר' זירא לרבי אבא בר ירמיה אין לה וסת וסת אסורה לשמש עד שתבדוק אמר ליה אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה איכפת להן גופא אמר רבי זירא אמר רבי תשמיש אחר ושאינן צנועות בודקות ולא עצמן לפני תשמיש זה אין בודקות בו לפני מלרי אלא אמר רבא צנועות עד שבדקו בו חכמים צנוע הוא דלא מקרי הא רשע לא נקרא צנוע אמר רבא ושאינו מקיים דברי ליה שאני אומר כל המקיים דברי חכמים אמי תנא תני צריכות ואת תני צנועות אמר מל צנועות א"ל רבי אבא בר ממל לר" וכו, אמר ר' אמי אמר רבי ינאי וזהו עדן

לה לא כתובה ולא פירות ולא מזונות ולא ע"ר אשה שאין לה וסת אסורה לשמש ואין לדידהו דילמא אינהו קא מחמירי אנפשייהו מצרכי לכו בדיקה ואמרו לי לא ולישיילינהו בונא בריה דרב יהושע כי אתו רבנן מבי רב שאלתינהן לאינשי ביתיה דרב פפא ודרב א"ל סודני לא דמגניא באפיה אמר רב כהנא רב פפא לרבא מהו למעבד כי הא מתניתא שתבעה אין לך בדיקה גדולה מזו אמר ליה ערה בין ישנה לעולם בשיש לה וסת וכיון קשיא ערה ואי בשאין לה וסת קשיא בין והא שמואל במאי מוקי לה אי בשיש לה וסת לעולם היא טמאה עד שתאמר לו טהורה אני בחוקת טהרה אבל הניחן בחוקת טומאה עמהם בין ישנות בין ערות בד"א שהניחן נשיהם להם בחוקת טהרה ובאין ושוהין ופועלין והבאין מבית האבל ומבית המשתה כל לבעלה לא בעיא בדיקה ת"ר חמרין בדיקה ומדלא א"ל הכי ש"מ קסבר שמואל

לא פירות ולא מזונות ולא בלאות. פירש שאינה יכולה להוציא ממנו פירות שאכל דמחילה בטעות שמה מחילה והכי מפרש בגמרא פרק איזהו נשך, ולא מזונות שאינו משלם מה שלותה ואכלה, ולא בלאות של נכסי צאן ברזל ודוקא שאינן קיימין.

ועל הני הוא דמפרש בגמרא מ"ט חנאי כתובה ככתובה דמי וכיון שכתובה קבל עליו נכסים הללו כצאן ברזל וקבל עליו מזונות ואין לה כתובה פטור הוא מכולם אבל הקיימים נוטלת ויוצאה משפילו ונחה נוטלת מה שבפניה ויוצאה ודינה של זו כדין איילנות שנוטלת הקיימים בשל ברזל ומפסדת שאינן קיימים, ובשל מלוג דינה כשאר הנשים לדעת רבינו ז"ל בכתובות, וכן היא נוטלת לדעתי ודעת הגאונים תוס' כתובתה וכבר פי' בפרק אלמנה נזונות ומה שכתב רש"יי ז"ל בכאן אינו נכון

והא דאמר רבי מאיר**יוציא ולא יחזיר עולמיה.** משום קלקולא נ"ל והוא שאמר לה משום שאין לך וסת אני מוציאך ואם לא מפני כן לא הייתי מוציאך ואם לא אמר כן אין כאן חשש לקלקו^י

28

בלאות ויוציא ולא מחזיר עולמית דברי ר"מ רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר משמשת בשני עדים הן עותוה הן תקנוה משום אבא חנן אמרו אוי לו לבעלה אסורה לשמש דילמא מקלקלת ליה ואין לה כתובה כיון דלא מקלקלת ליה ואין לה כתובה כיון דלא מונות ולא בלאות תנאי כתובה ככתובה דמו מונות ולא בלאות תנאי כתובה הלא פירות ולא מונות ולא בלאות תנאי כתובה ולא פירות ול מונות ולא בלאות תנאי כתובה ולא מרובה דמו מונות ולא בלאות תנאי כתובה ולא פירות ולא מונות ולא בלאות תנאי כתובה בתובה בעור מונות ולא בלאות תנאי כתובה בעורה קמ"ל הייתי יודע שכך היה אפילו הייתם נותנין לי מאה מנה לא הייתי מגרשה ונמצא גט בטל ובניה ממורין משום אבא חנן אמרו

אוי לו לבעלה איכא דאמרי לר"מ אמר ליה דבעי לאגבויה כחובתה איכא דאמרי לרבי הנינא בן אנטיגנוס קא"ל דמקלקלת ליה אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה בטהרות הא אמרה שמואל הדא זימנא ואי בשאינה עסוקה בטהרות הא אמר כל לבעלה לא בעיא בדיקה דא"ר זירא א"ר אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה וסת אסורה לשמש עד שתבדוק ואוקימנא לה בעסוקה בטהרות מאן דמתני הא לא מתני

LILL ALL MAN NIAL

פרק ב כל היד

צע

ی، باک

כולתון המציא אשתה משובה אילבותה רבניוותה אומויעל אחתה האומצים מאמין כללה, מ"א קישום מאן חכמים ר"מ ומשום דלא כפליה לתואיה והא נמי לההיא דמיא ולרידן נמי לא בעיא כפילא כרבון והוא שאמר סחם משום כך אני מוציאך ואף על פי שלא כפל הא גירש סחם יחזיר כדאמרינן החם גבי איילנות ומוציא משום נדר ומשום שם רע ויש לומר שאפילו לא התנה ולא אמר כלום החם גבי איילנות ומוציא משום נדר ומשום שם רע ויש לומר שאפילו לא התנה ולא אמר כלום יש לחוש לקלקל דבשלמא החם אם לא התנה כלום י"ל עילה הוא רוצה לגרש שכמה אנשים נשואים לאיילנות וע"י שיש בהם נחת רוח מהן מקיימין אותם וכך אמרו שם בירושלמי אבל זו שאסורה היא לשמש כלל בידוע שאין בעלה מגרשה אלא מחמת פיסול זה וכן במוציא משום שם רע י"ל מכיון שלא שהה לראו" אם הדברים נראין עילה מצא וגורש לפיכך אין חוששין לקלקול

אלא שאמר משום שם רע אני מוציאך. הא דאקשי' בכולה שמעתין מדר"א דאמר כל האוחז באמה וכו'. י"ל דהכי אקשינן וע"כ לא
פליגי רבנן דאמרו לו עליה דר"א אלא בדליכא עפר תיחוח ולא מקום גבוה ומשום חשש פסול
המשפחות אבל במקום אחר מודו ליה. הילכך גבי תרומ' ה"ל למימר שיפלוט ואע"פ שמפסיר'
וכן בדרב יהודה שיטה וירד חוץ לכנישתא וישתין. וי"ל דא"ל לאו פלוגתא היא אלא בשואלין
לפרש להן היו. וכן נמי משמע במס' ברכות פ' כיצד מברכין (מ, א). ממזרים אמר להן מוטב שיוציא לעז על בניו ככרות שפכה ונמצא מוציא לעז על בניו שהן אליעזר והלא נצוצות נתזין על רגליו ונראה כאגעו מבוא מבוע עמועם אמרו לו לרבי גופא ר"א אומר כל האוחו באמה ומשתין אחמומי והדר אחמומי בשעתיה לא שכיח בעין עין מדמעת וחוזרת ומדמעת ורבא כל דומה לנותן אצבע בעין שכל זמן שאצבע בלמא אתי לאוסופי ולא והתניא הא למה זה שייש דלמא אתי לאוסופי ורבא לא חייש תימא במטלית רכה כיון דעקר עקר ואביי אמר אביי במטלית עבה רבא אמר אפילו באמטו ומשחין כאילו מביא מבול לעולם אוחו והתניא רבי אליעור אומר כל האוחו איבריו אוחז באמתו ובולע את התרומה דתנן היה אוכל בתרומה והרגיש שנודעועו במטלית עבה והיכא איתמר דאביי אהא שרוצה כדאמר אביי במטלית עבה הכא נמי לא והתניא בודק עצמו במטלית ובכל דבר בא לבדוק בצרור או בחרס בודק ובמטלית משובח כנשים ואפי' לענין שכבת זרע אם לענין שכבת זרע אבל לענין זוב אף הוא מרבה נמי כי קתני מרבה אנשים תנא בד"א עלצץ אי הכי מאי איריא מרבה כי לא נינהו משובחות אנשים דבני הרגשה נינהו ומאי שנא אנשים נשים לאו בנות הרגשה

א"ל שיננא אחוז באמתך והשתן לחוץ היכי ליה רב יהודה לשמואל צריך אני להשתין דבי כנישתא דשף ויתיב בנהרדעא אמר רענן רב יהודה ושמואל הוו קיימי אאיגרא יב, ב) על ההרים הרמים ותחת כל עץ הכא תחת כל עץ רענן וכתיב התם (דברים אסי אמר כאילו עובד עבודת כוכבים כתיב הסלעים אל תקרי שוחטי אלא סוחטי רב רענן שוחטי הילדים בנחלים תחת סעיפי (ישעיהו נז, ה) הנחמים באלים תחת כל עץ ורבי אמי אמרי כאילו שופך דמים שנאמר ה' (את) אשר עשה וימת גם אותו רבי יצחק מיחה שנאמר (בראשית לה, י) וירע בעיני יוחנן כל המוציא שכבת זרע לבטלה חייב למה מפני שמוציא שכבת זרע לבטלה דא"ר עצמו רשע שעה אחת לפני המקום וכל כך להן מוטב שיוציא לעו על בניו ואל יעשה ליה אין לו מקום גבוה ועפר תיחוח מאי אמר להו תקנתא אלא הא אמר להו ברישא ואמרו ברישא בתר דאמר להו איסורא הדר אמר אמר להו ברישא אילימא קמייתא אמר להו יעשה עצמו רשע שעה אחת לפני המקום הי גבוה וישתין או ישתין בעפר תיחוח ואל אליעזר לחכמים אפשר יעמוד אדם במקום אחת לפני המקום תניא אידך אמר להן רבי שהן ממזרים ואל יעשה עצמו רשע שעה

30 LLL

מו) ידיכם דמים מלאו אלו המנאפים ביד

רע ואמר ר' אלעזר מאי דכתיב (ישעיהו א,

ה, ה) כי לא אל הפץ רשע אתה לא יגורך

לח, י) וירע בעיני ה' וכחיב התם (תהלים

במחיצתו של הקב"ה כתיב הכא (בראשית

המביא עצמו לידי הרהור אין מכניסין אותו

ובולך ועובד איכא דאמרי אמר רבי אמי כל

ולמחר אומר לו לך עבוד עבודת כוכבים

לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך

שכך אומנתו של יצר הרע היום אומר

יצה"ר אנפשיה ורבי אמי אמר נקרא עבריין

אמנו לדעת יהא בנדוי ולימא אסור דקמגרי

מאמרה ולמעלה אסור אמר רב המקשה

ענן או לטותא תנן דינא תנן כי הא דרב עשיתי באנשים תקצץ איבעיא להו דינא נו, טו) כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני שיכלו כל הנשמות שבגוף שנאמר (ישעיהו אולודי נינהו דא"ר יוסי אין בן דוד בא עד מבול נינהו אלא דנסיבי קטנות דלאו בנות זכור בני סקילה נינהו אלא דרך אברים בני משחקין בתנוקות מאי היא אילימא משכב חלבו קשין גרים לישראל כספחת אלא את המשיח בשלמא גרים כדר' חלבו דא"ר ת"ר הגרים והמשחקין בתינוקות מעכבין ענאף לא תהא בך ניאוף בין ביד בין ברגל ענא דבי רבי ישמעאל (שמות כ, יג) לא

פרק ב כל היד

בניליא ודאיגרא ואיבעית אימא ביעתותא מאי ביעתותא איכא איבעית אימא ביעתותא נמי כיון דבעיתי לא אתי להרהורי והכא אלמא דכיון דבעיתי לא אתי לנסוכי הכא נאלו מותרות לפי שאין להן פנאי לנסך אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה אלו שנכנס לעיר בשעת שלום חביות פתוחות אמר אביי עשאו כבולשת דתנן בולשת באמעו ומשתין כאילו מביא מבול לעולם עביד הכי והתניא ר"א אומר כל האוחו

יש לו מעטרה ולמטה מותר ליה דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן גבול בביצים מלמטה ואיבעית אימא כי הא אורי בריה דרבי בנימין בר הייא אבל מסייע ואיבעית אימא כי הא אורי ליה דתני אבא הוה דאמר רב נחמן אם היה נשוי מותר עליה אין זה ילוד אשה ואיבעית אימא נשוי אימא אימתא דמריה עליה דקרי שמואל דרביה ואב"א ביעתותא דשכינה ואיבעית

שומע ואינו מדבר הסומא איהי תבדוק כדתנן חרש שדברו חכמים בכל מקום אינו שומעת הכא בשאינה מדברת ואינה שומעת רואות ומראות לה התם במדברת ואינה לא דיה שבודקת לעצמה אלא שחברותיה דתניא אמר רבי חרשת היתה בשכונתינו בתרומה גמ' חרשת איהי תבדוק לנפשה אם יש להן פקחות מתקנות אותן והן אוכלות בחרשת והשומה והסומא ושנטרפה דעתה תבקע כריסו ואל ירד לבאר שהת מתני להן לא והלא כריסו נבקעת אמר להן מוטב מרפון ישב לו קוץ בכריסו לא ימלנו אמר ידו למטה מטבורו תקצץ אמרו לו לרבי על טבורו אלא ה"ק רבי טרפון כל המכניס נבקעת אלא מאי דינא תנן לא סגי דלאו אלא אי אמרת לטותא תנן מאי כריסו דינא תנן היינו דאמרי והלא כריסו נבקעת נאל ירד לבאר שחת אי אמרת בשלמא ימלנו א"ל לא אמר להן מוטב תבקע כריסו מבונו אמנו לו ישב לו קוץ בכריסו לא רבי טרפון אומר יד לאמה תקצץ ידו על הונא קץ ידא או לטותא חנן ת"ש דתניא

לא בית הנקב ולא בית הערוה אמר אביי למטה עד ירכים ויש להם שנצים ואין להם כמין פמלניא של פרשים למעלה עד מתנים ההוא כדתניא מכנסי כהנים למה הן דומין ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה מכנסים אסורים והכתיב (שמות כה, מב) כאילו הן של נחשת אמר רב פפא שמע מינה יהודה אומר רואין אותן גבעולין של אזוב מתכת אמר אביי ושל נחשת כדתניא רבי משום רבי אלעור אמרו עושין לו כיס של שמא יראה טפה כחרדל ותבלע בכיס תנא לדברינו ישן ממא לא ישן מהור לדבריך להן לדבריכם שוטה אין לו תקנה אמרו לו אמרו לו כל שכן שמביא לידי חימום אמר ברבי צדוק אומר עושין לו כיס של עור יישן ישן ממא לא ישן מהור רבי אליעזר אונו ערומה לערב ומשמרין אותו שלא רבנן כהן שומה מטבילין אותו ומאכילין היינו שוטה שנטרפה דעתה מחמת חולי תנו חנינא סומא אינה משנה ושנטרפה דעתה לופשה ותיחזי לחבירתה א"ר יוסי ברבי

1، و ا

רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה תניא נמי הכי רוכבי גמלים כולם רשעים הספנים **יליחיש יילמא דם מאכולת הוא.** פי' רש"י ז"ל דעל עד שלו פריך ומיהו ה"נ קשיא לעד שלה. ולפיכך הקשו מקצת המפרשים א"כ אין לך אשה שנטמאה בנדה בבדיקה. וי"ל בעלמא ודאי

כולם צריקים החמרים מהן רשעים מהן מטרטין ריב"ל לייט אמאן דגני אפרקיד צריקים איכא דאמרי הא דמכף הא דלא איני והאמר רב יוסף פרקדן לא יקרא קרית מכף ואיכא דאמרי הא דמטרטין הא דלא שמע קרית שמע הוא דלא יקרא הא מגנא

אבל מחוך שבדקה מיד לפני תשמיש ומצאה טהור יש לספק ולא חיישינן משום דלא שכיח אבל מחוך שבדקה מיד לפני תשמיש ומצאה טהור יש לספק ולא

מחוור.

וי"ל שלא בשעת בעילה ממש ודאי אותו מקום בדוק הוא אצל מאכולת שהוא סתום מלכנוס ואם נכנסה מתה היא ואין דמה יוצא ממנה אבל כאן יש לחוש שמא בשע' בעילה דחקה ונכנסה והשמש הרגה ושפך דמה עד עקבו א"נ שמא על השמש היתה מאכולת ועמו נכנסה ופריק דחוק הוא ואין מאכולת שעל השמש נכנסת עמו וכ"ש בפני עצמה.

ובתוספת אמרו דעל עד שלו דוקא פריך משום דכיון שבדקה היא בשיעור וסת ומצאה מהור והוא מצא יש לחוש למאכולת שאם היה דם נדה בשלו היה נמצא בשלה נמי. אבל בשלה בבדיקה דעדים לא חיישינן למאכולת דרוב דמים מצויין בנשים ואין קנוח העד נמי ממעך מאכולת והורגה (ובמעורה) [ובמעוכא] דשמש אין לתלוחה כיון שלא נמצא על שלה.

אבל עדיין אני חמה על עד שלו דלא יהבו ליה רבנן שיעורא אלא אע"פ שיהא אחר בעילה זמן מרובה קודם קנוח ממאין ואמאי ליחוש שמא מאכול. הוא שבאה עליה אחר שבעל שהרי אינו אלא ככתם בעלמא ויש לדחוק ולומר שכל קודם קנוח כיון שעדיין שכבת זרע לחה אין המאכול. באה עליו ואין לחוש שמא נרצפה על הסדין וממנו נחקנה בו שדם מאכול. מועט הוא ואינו מחקלה מן הסדין אלא נבלע הוא בו מהכ"ש שא"א לו להחקנה (במקום) [ממקום] ששוכבת עליו לזה. בדקה בעד הבדוק לה ומחתו ביריכה ולמחר מצאת עליו דם. גרסינן בכולהי נוסה יכן מצינו בשם ר"ה. ופירושו שמצאת עליו על העד דליכא למיתני אלא דילמא דם בירך הוה ואי הוה בירך במי כחם הוא וממא וכיון דאיכא ספיקא דירך גופיה ועוד דלא שכיח קרוב הוא יותר לחלות בעד לטומאת נדה ולא בירך הילכך בין שנמצא גמי על הירך בין שלא נמצא אלא על העד ממאה נדה. ורש"י ז"ל גרס ונמצ' עליה דם ופירש על יריכ" של אשה ואין דבריו מחוורים שאם העד נמצא אף ואין בלום בלום נראה נתאי שדם יביש על יריב הניה ואין דבריו מחוורים שאם העד נמצא אף

ואין עליר כלום נראה ודאי שדם יבש על ירכה היה ואין לטמא אותה נדה ואם דוקא כשנמצא אף על העד למה לי מציאת הירך וכי מפני שהוטח ממנה דם נקל ויש להעמידה בשאבד עדה. וי"ל לעולם כשנמצא אף על העד וכשלא נמצא על הירך כלום פשיטא בעד הוה שאלמלא על הירך הוה לא נתקנח לגמרי ממנה אלא אפילו נמצא על הירך נמי טמאה נדה כיון שנמצא אף בעד.

ולדברי הכל אף בזה צריכה כגריס ועוד שאלמלא כן הוששין שמא דם מאכולת הוא שאפילו בקנוח של שיעור וסת ואח"כ שהדבר קרוב ואפילו לחמאת ואשם הקשו למעלה וליחיש דילמא מאכולת הוא. ומיהו כיון דאיכא שיעורא דנפקא ליה מחשש מאכולת ממאה נדה ואפילו לר' חייא ואם היה משוך ממא בכל שהוא דלא גרע מהניחתו תחת הכר וכן בפרק הרואה כתם אליבא דהלכתא וזה דעת הראב"ד ז"ל.

ולפי גרסת ר"ה ז"ל י"ל כמו שנמצא על העד ולא על הירך כלום שאם מאכולת נרצפה שם בתחלה על הירך נמי היה נמצא ומשהוטח העד על הירך מקום (דחוק) א) הוא אצל מאכולת אלא מקנוח היה דם ונבלע בעד ולפיכך לא הוטח ממנו על הירך כלום. וכן נראה מלישנא דגמ' דקא מקשה ר' חייא בסמוך אף אחה עשיתו כתם אלמא אין לך שצריכה שיעור כתם וטמאה נדה אלא

זו כזברי רבי. בדקה בעד שאינו בדוק לה. פירש בתוספות כגון שהזמינה פקולין או צמר נקי ולבנים אלא שלא חזרה וראחה בהן סמוך לבדיקתה אם יש עליהם טיפי דמים מן מאכולת או משאר דברים הא בבגד שאינו בדוק כלל לא אמר ר' ממאה נדה אטו לקחה בגד מן האשפ' וקנחה בו מי מטמא רבי נדה.

(ואי) [ועוד אני] אומר כיון שהצריכוה כגריס ועוד הרידינו כסדין וחלוק וכל שלא היה בדוק כלל אפילו לרבי טהורה לגמרי אפילו לקחתו מן השוק סתם טהורה לבעלה. והראבי"ד ז"ל סובר

ופריק רב חסרא דה"ק **איזו אחר זמן ובו'** פי' רש"י ז"ל וחסורי מחסרא וה"ק ול"נ אלא רב דמים מצויין בו. דבעד אפילו אינו בדוק כלל טמאה דלא דמי לחלוק דכיון שבדקה בו ממש רגלים לדבר דרוב מאכולת רצופה להך לישנא דאמר בדוק הוא מאכולת מאי בינייהו איכא בינייהו דאשתכה אצל מאכולת ואיכא דאמרי דחוק הוא אצל הוא אמר רבי זירא אותו מקום בדוק הוא את בועלה גמ' וניחוש דלמא דם מאכולת חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם שמטמאה ר"ע אומר אף מטמאה את בועלה מודים מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח פניה ואח"כ ממאין מספק ופטורים מן הקרבן איזהו אחר וחייבין בקרבן נמצא על שלה לאחר זמן וחייבין קרבן נמצא על שלה אותיום טמאין שלישי לחקן את הבית נמצא על שלו טמאין עדים אחד לו ואחד לה והצנועות מתקנות מטרי, דרך בנוח ישראל משמשות בשני ולרי ק"ש שאני רבי יוחנן דבעל בשר הוה לענין ק"ש כי מצלי אסור והא ר" יוחנן מצלי

שפיר דמי לענין מגנא כי מצלי שפיר דמי

חייא אי אתה מודה שצריכה כגריס ועוד הייא אמר טמאה משום כתם אמר לו ר' עליו דם רבי אומר טמאה משום נדה ורבי בדוק לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה כלום תא שמע דתניא בדקה בעד שאינו מימא משום כתם ולעת זקנתו טיהר מולא נדה וטימא משום כתם או דלמא כל ימיו מימא משום נדה ולעת זקנתו טיהר משום זקנתו טיהר איבעיא להו היכי קאמר כל ימיו א"ר יוסף כל ימיו של ר' חייא טימא ולעת לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה עליו דם ממאה נדה אתמר ברקה בעד שאינו בדוק שמואל טמאה נדה וכן מורין בי מדרשא הייא והא הוששת אמרת לן איתמר נמי אמר דם אמר רב טמאה נדה א"ל רב שימי בר הבדוק לה וטחתו בירכה ולמחר מצאה עליה הוא אימא שמש רצפה אחמר ברקה בעד הא מעלמא אתאי להך לישנא דאמר דחוק

אבל לדברי רש"י ז"ל שאומר חסורי מחסרא וה"ק בהדיא איזו אחר זמן כדי שתושיט ידה זמן שלא שהת' כשיעור הזה אלא בדקה עצמה על המטה טמאין מספק בא זה ולמד על זה. בין לר' עקיבא אלא כך אמר אם ירדה מן המטה ובדקה אין בועלה טמא שזהו אחר זמן הא כל והאי דפריש תנא האי שיעורא לא ללמד על דין עצמו שהרי כל מעת לעת כך הוא נדון בין לרבנן הספק כדי שחרד מן המטה וחבדוק שזהו אחר כך שמטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה מן הקרבן ולא פי' שיעור אחר זמן מה הוה. והדר חני איזו אחר של שיעור זה שאינן טמאין מן חסדא פרושי מפרש לה למחניתין הכי חנן נמצא על שלה לאחר זמן טמאים מן הספק ופטורין

ואמר שאלו ירדה אחר אחר הוא וכ"ש לדברינו דמחוור טפי לומר שפי' אחר אחר ללמד על אחר

סבר רבי ריש מתיבתא הוא ושכיחי רבון ושומעין דברי התלמיד ור' חמא בר ביסא עליו דאדם גדול הוא היאך מניחין דברי הרב אימא לי אמר רבי ישמעאל זהו שאומרין או כוברי רבי אימא לך א"ל כוברי רבי עליו דם מהו אמר לו כדברי אבא אימא לך בדוק לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה מינאי מילתא בעא מיניה ברקה בער שאינו לכשיבא לידך הביאהו לידי כי אתא א"ל בעי ברבי חמא בר ביסא דאדם גדול הוא אמר לו משתבה ליה רבי לרבי ישמעאל ברבי יוסי קאי הא בילדותו טימא משום נדה שמע מינה מאכולת ודאי מגופה אתא מאי לאו בזקנותו לאפוקי מדם מאכולת וכיון דנפק לה מדם עשיתו כתם ורבי סבר בעינן כגריס ועוד א"ל אבל אמר לו א"כ (אתה) אף אתה

הזמן הראשון ושלא ליחן בו מקום לטעות.

עד הוי וסת שאמרו לקינוח אבל לא לבדיקה שעומדין בצד המשקוף ביציאת שמש נכנס וכו' ת"ר איזהו שיעור וסת משל לשמש ועד נדה איתמר נמצא על שלה אותיום טמאין אנן הכי קאמרינן כי איתמר ההיא משום משום כתם ואילו רבי משום נדה קאמר א"ל יוסי בר' חנינא כשטימא ר"מ לא טימא אלא X" Y LE MAM EL'R THEM YHE MW' IRM M"F מהורה רבי יוסי אומר בין כך ובין כך מהורה דם ר"מ אומר אם עומדת טמאה אם יושבת דתניא האשה שהיתה עושה צרכיה וראתה עבי כר"מ וכשטיהר רבי יוסי לעצמו טיהר ורבי יוסי מטהר ואמר רבי זירא כשטימא יוסי אמר רב אדא בר מתנא תנא רבי מטמא קמיה ומחדרי שמעתתיה מאי רבי ומאי רבי

נמצא על שלה לאחר זמן וכו' תנא וחייבין

לפרש אחר זמן שהרי כל מעת לעת נמי כך הוא דינן ואע"פ שהיו צריכין לפרש לדבריו דר' באושא שמא כר"ע אתם אומרים שמטמאה את בועלה מעת לעת פירש ולפיכך אין אתם הוששין וברייתא נמי דייקא כדידן, דתניא איזהו אחר זמן דבר זה שאל ר' אלעזר בר צדוק לפני חכמי'

דבר אחר אלא כל שלא שהתה כשיעור אחר וכן דרך משנתינו ללשון שפירשנו. כשיעור הזה לעולם טהור ואע"פ שעד בידה ש"מ שבכל מקום שפי" אחר לא פירש באחר זמן אלא על המטה ברקה אע"פ שהושיטה ידה לעד תוך זמן זה אבל ירדה מן המטה וברקה או שהתה ותדיה פניה תוך זמן זה כלומר כל ששהתה ובדקה ולא שהתה שיעור שתרד מן המטה ותבדוק לא בדברי היחיד אנו אומרים ואמר להם כך פרשו חכמים ביבנה לא שהתה כדי שתרד מן המטה בזה אלא אם כדברי ר"ע שהוא יחיד הם אומרים אמרו לו לא שמענו לפי' אין אנו מפרשין אבל אליעזר בר צדוק משום אשם חלוי יודע היה בהם דבעי חתיכה משתי חתיכות ולא תמה עליהם

בשמועה כולה ויש לשונות אחרים ואין בהם ממש. ובברייתא אין עד בידה אלא ש"מ כרב חסדא ותרווייהו שיעור לטהר וזהו דרך פירש רש"י ז"ל דהיכי אפשר דהכא והכא חד שיעורא קתני והכא טהור והכא טמא ה"ל לפרושי במתני" עד בידה שתרד לעולם טהור ואפילו עד בידה וכדקתני מתניתין נמי כדי שתרד ומוקמת לה בעד [בידה] כשיעור הזה וכ"ח דאין עד בידה ה"ל לפרושי שהרי אין משמעו" הלשון זה אלא כל ששהחה כדי ואקשינן לרב אשי אמאי קא מטהרי רבנן בברייתא ביורדת מן המטה ובודק" הא במתני" מטמו

אשם חלוי ותוא דידן מ"ט בעינן חתיכה משתי חתיכות איזהו אחר זמן וכו' ורמינהי איזהו אחר זמן וכו' ורמינהי מדור אחר זמן ממאין מספק ופטורין מן הקרבן אחר אחר אחר זמן כדי שתושיט לאחר זמן ממאין מספק ופטורין מן הקרבן איזהו אחר זמן כדי שתרי מן המטה ותדיח איזהו אחר זמן כדי שתרי מן המטה ותניה איזהו אחר זמן כדי שתרי מן המטה ותניה איזהו אחר זמן כדי שתרי מן המטה ותניל עד ברי לתחת הכר או לתחת הכסת ותנול עד

ותבדוק בו וכדי שתרד מן המטה ותדיה את פניה מחלוקת ר"ע וחכמים והא אח"כ קחני ה"ק וזהו אח"כ שנחלקו ר"ע וחכמים רב אשי אמר אידי ואידי חד שיעורא הוא עד בידה כדי שתרד מן המטה ותדיה את פניה אין עד בידה כדי שתישיט ידה לתחת הכר או לתחת הכסת ותטול עד ותבדוק בו מיתיבי איזהו אחר זמן דבר זה שאל רבי אלעזר ברבי צדוק לפני חכמים באישא ואמר להם

7년 역년

שמא כרבי עקיבא אתם אומרים שמטמאה את בועלה אמרו לו לא שמענו אמר להם כך פרשו הכמים ביבנה לא שהתה כדי שחרד מן המטה ותדיה את פניה תוך ומן הוא זה וטמאין מספק ופטורין מקרבן המטה ותדיה את פניה אחר הזמן הוא זה המטה ותדיה אח פניה אחר הזמן הוא זה המטה ותדיה את פניה אחר הזמן הוא זה במטה ותדיה את לעת ומפקידה לפקידה במטה ותדיה מעת לעת ומפקידה לפקידה במעל רבי עקיבא אומר אף מטמא משום בועל רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת בעלמא לרב חסדא היינו דמטהרי רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין

הכי נמי התם אין שור שחוט לפניך הכא

מממאני אנו בועלה קא משמע לן ואימא

קסבר וסתות דרבנן אמר רב שמואל משמיה חנה אמר אפילו יש לה וסת לימים מותרת לשמש קסבר וסתות דאורייתא רבה בר בר ולא הואי אבל יש לה וסת לימים אסורה כיון דבמעשה חליא מילחא אימא לא קפיץ וסת לימים אלא יש לה וסת לימים ולקפיצות הכי אמר רב הונא לא שנו אלא שאין לה מותרת קסבר וסתות דרבנן רב אשי מתני בר הנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה נמי אסורה קסבר וסתות דאורייתא רבה בר הגיע שעת וסתה אבל הגיע שעת וסתה בכי איתמר אמר רב הונא ל"ש אלא שלא יש לה וסת וסת קביע לה אלא אי איתמר איפכא מסתברא אין לה וסת אימא הואי עני וסע אסור לשמש כלפי לייא אדרבה רב הונא ל"ש אלא שאין לה וסת אבל יש והוא שבא ומצאה בתוך ימי עונתה אמר אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה במתא דלא רמיא אנפשה לא קא משמע לן דרמיא אנפשה ובדקה אבל היכא דליתא הדרך סד"א הני מילי היכא דאיתיה במתא בחוקת טהרה גמ' למה ליה למתני הבאין מן טהרה לבעליהן הבאין מן הדרך נשיהן להן ולהבא ורבנן היא מתני' כל הנשים בחזקת למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן יש שור שחום לפניך וכן אמר ריש לקיש

אררוהו וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי לא דודאי הטילה נפל ספק גררוהו ספק לא מפני שחולדה וברדלס מצויים שם והא הכא אם נקבה ובא מעשה לפני חכמים וטהרוהו נפל לבור ובא כהן והציץ בו לידע אם זכר בשפחתו של מסיק אחד ברימון שהטילה אין ספק מוציא מידי ודאי והתניא מעשה בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר ואכתי על תבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי שתהא וכדרבי אושעיא דא"ר אושעיא מערים אדם שאינו מתוקן ואיבעית אימא ספק וספק הוא חזקה על חבר שאינו מוציא מתחת ידו דבר כדרב הנינא הוואה דאמר רב הנינא הוואה ספל ומוציא מידי ודאי התם ודאי וודאי הוא מבל ספק מעושר ספק אינו מעושר וקאתי יומן הרי הן בחזקת מתוקנין והא הכא ודאי ועניה מגורה מלאה פירות אפילו הן בני ספק מוציא מידי ודאי ולא והתניא חבר שמת מי יימר דטבלה הוה ליה ספק ווראי ואין לומר ראתה אימא טבלה אבל ודאי ראתה יוחנן ספק ראתה ספק לא ראתה ואם תמצא ראתה מי אמר רבי יוחנן אימר דאמר רבי ילדה דבזיזא למטבל אמר ליה אטו ודאי בר ייבא לרבי אבא אמר רבי יוחנן אפילו ימי וסתה ובא עליה אמר ליה רב שמואל דרבי יוחנן אשה שיש לה וסת בעלה מחשב

ומצאתי בתוספו' שפי' כדבריו בשמו של ר' שמואל רומרוגי ז"ל והם הקשו ללשון רש"י ממה המפה ובמלה בשכבת זרע.

שכבת זרע לאחר ביאה שנייה ואמרו להם ב"ה אף לדבריכם שמא בקנוח ראשון עצמו נמוקה ולדברי הר"מ ז"ל צריכין לפרש תראה טיפה דם כחרדל בעד של אחר ביאה ראשונה ותחפנו שאין דנין אפשר מא"א אלא גדולה מזו אמרו שאינו דומה וכו".

כל התשמישן אמרו להם ב"ה א"כ אף מתחלת ביאה לסוף ביאה ניחוש כן ויכולין היו ב"ש לומר ראשונה שבא אורח מחמת תשמיש ותחפנה שכבת זרע בביאה שנייה ושוב לא תמצא בעד שלאחר ראתה מחמת תשמיש הוה נמי בבדיקה בין תשמיש לתשמיש שמא תראה טפת דם כחרדל בביאה גמרא **אמרו להם ב"ש לדבריכם.** כיון שאתם מודים בבדיקה שלאחר תשמיש משום שמא כל הלילה.

והר"ם הספרדי פי' שאף ב"ה מצריכים לבדוק לאחר כל תשמיש אלא שדיין באותן שני עדים ישראל משמשות בב' עדים ואע"פ שא' לו ולה אמרו דרך בנות ישראל ובני ישראל משמשין.

ולא יקשה עליך צריכה [פי' ולא תנן צריכים] לשון שאמרנו שהרי כך שנינו דרך בנות בדיקו' הללו אלא לטהרו' ולאחר תשמיש דיה בסוף.

שבודק' ורואה ולאחר תשמיש אחרון ושלו לאחר תשמיש אחרון שכיון שאף לדברי ב"ש אין הן וב"ה אומרים דיה שני עדים כל הלילה אף אלו א" לו וא" לה שלה עולה לפני תשמיש ראשון

ועוד שכיון שהיא משמשת והולכת בודק' שלאחר תשמיש זה שהיא לפני תשמיש זה דסמוכין לטהרו' [אלא] מפני חשש רואה מחמת תשמיש הילכך דיה בבדיקה שלאחר כל תשמיש ותשמיש. ראשון בלבד שהרי דיה בדיקה אחת לעונה אחת ולא הוצרכו הללו שבין תשמיש לתשמיש אפילו ממא משום בועל נדה ולעולם לפני תשמיש [א"צ בדיקה] שלא בעי ב"ש בדיקה אלא לפני תשמיש

שצריך שידע אם דם שעליו מתשמיש ראשון או מאחרון היה כדי לחייב עצמה ובועל' לידע אם והיינו נמי דאמר או תשמש לאור הנר ותבדוק בו דבעד שלאתר תשמיש לא בעינן לבן אלא כלום.

לגמרי אבל של אחר תשמיש ששכבת זרע רבה עליו [אין בין עד חדש לעד] מבדיקה ראשונה שהיא ניכרת בו אינן רוצות שיהי' בו לכלוך אפילו שלפני תשמיש אחר כדי שתהא בדיקתן מעולה הוא שאפילו הצנועות עצמן לא נהגו צניעותן אלא בעד שלפני תשמיש מחוך שהוא נקי וטיפה כל בגר אם התחילה משחשיכה לגמרי ואפילו לב"ש עד שלפני תשמיש ושלאחר תשמיש עד א" תשמיש ראשון שהיא אף לבעל לפיכך בודקת ורואה מיד לאור היום בין השמשות או לאור שמא מחמת תשמיש ראתה וזו הבדיקה אינו מועלת להם [אלא] לטהרות חוץ מבדיקה שלפני כלום אלא משמשת ולאתר תשמיש מקנחין היא ובעלה בשני עדים אחרים ומניחין אותן עד למחר ורואה טהרה ומשמשת ואח"כ מקנח' בו לאחר תשמי' וכשבאה לשמש פעם אחרת אינה צריכה וכך פי' משנתינו לפי דעתי צריכה שני עדים א' לו וא' לה שלה בודק בו לפני תשמיש ראשון

שכל מקום ששנינו שני עדים א' לו וא' לה. ואינו מחוור. ועוד ק"ל אמאי לא חנא צריכי" שלשה עדים וליחשוב נמי א" שלו אבל נראה

לבן וכיון שזה צריך לכל הנשים קתני נמי שלפני תשמיש שדרך הצנועו'. זה לפני תשמיש אחר חוץ מן הצנועו" ששנינו למעלה אבל עד שלאחר כל תשמיש ותשמיש צריך ז"ל, ולשון צריכה נראה כן מדלא קתני צריכים ומיהו יכולה היא לבדוק באותו שלפני תשמיש תשמיש וא' לאחר תשמיש ולמחר בודק בשניהם ולא עכשיו כמו שפירשתי בפ"ק לדעת הרב מתני: ביש אומרים צריכה שני עדים על כל השמיש והשמיש. פי' רש"י ז"ל א' לפני כמין נפל - והא לידע אם זכר אם נקבה - קחני ה"ק ובא כהן והציץ בו לידע אם נפל

71 27

תימא הטילה נפל לבור אלא אימא

ששנינו צריכין ב' עדים על כל תשמיש ותשמיש או תשמש לאור הגר ומשמע דמשמשת לאור וובי יהושע אומר חבדק והני חנאי כי ששת כתנאי ר' אליעזר אומר טמאה נדה דאורייתא ומר סבר וסתות דרבנן אמר רב אמר בוסתות גופייהו קמיפלגי דמ"ס וסתות בדקה עצמה כשיעור וסת ר"נ בר יצחק כאן שבדקה עצמה כשיעור וסת כאן שלא דרבנן אמר ר' זירא דכ"ע וסתות דאורייתא בוסתות קמיפלגי דמ"ס דאורייתא ומ"ס נמי טמאה מפני שאורה בזמנו בא לימא ושמואל אמר אפילו ברקה ומצאת טהורה בדקה ומצאת טמאה טמאה טהורה טהורה וסתה ולא בדקה ולבסוף בדקה אמר רב איתמר אשה שיש לה וסת והגיע שעת לא ראתה אין חוששין אלמא וסתות דרבנן איכא דאמרי הכי קא"ל טעמא דראתה הא וחוששת לראייתה אלמא וסתות דאורייתא ולא ברקה ולבסוף ראתה חוששת לוסתה דרב אשה שיש לה וסת והגיע שעת וסתה דרבנן אמר להו מדאמר הונא חברין משמיה בעו מיניה מרב נחמן וסתות דאורייתא או דחולדה וברדלס מצויים שם ודאי גררוהו לידע אם זכר אם נקבה ואיבעית אימא כיון בפילה אם רוח הפילה ואת"ל נפל הפילה

או תשמש לאור הגר ובה"א דיה בשני בש"א צריכה שני עדים על כל תשמיש במשמש מטחו לאור הגר הרי זה מגונה געים כל הלילה: גל" ה"ר אע"פ שאמרו לאור הנר בית הלל אומרים דיה בשני ב' עדים על כל תשמיש ותשמיש או תשמש מצור הוא מתני" בית שמאי אומרים צריכה נמי טמאה ואי לא חיישת לוסת מקור מקומו מקור ואמר ליה רבי אי חיישת לוסת אשה סבר אשה מהורה ודם ממא דקאתי דרך וצכא דמלור מלומו ממא למיפלגי רשב"ג דרבנן אמר רבינא לא דכ"ע וסתות דרבנן סבר וסתות דאורייתא ומר סבר וסתות חוששת לוסתה מאי לאו בהא קמיפלגי דמר דברי רשב"ג רבי אומר אם יש לה וסת דם מחמת מכה אפילו בתוך ימי נדתה טהורה לימא הני תנאי בהא נמי פליגי דתניא הרואה ליכא חרדה טמאה אלמא וסתות דאורייתא מסקקת את הדמים טעמא דאיכא חרדה הא והגיע שעת וסתה ולא בדקה מהורה שחרדה תנינא דתנן ר"מ אומר אם היתה במחבא נדה וחכ"א תבדק אמר אביי אף אנן נמי בני תנאי דתניא רבי מאיר אומר טמאה

והא דאמרי' **הניא נמי הכי** לא שהוא לבעל נפש אלא שהוא דוקא לטהרות ולא לגבי הבעל וכיוצא לשון תראה מתפרש לנו יפה.

תשמיש ותשמיש ולראו' בעד כדברי ב"ש וב"ה אינה צריכה בדיקה כלל עד סוף כל הלילה מ"מ הגר אינה צריכה אלא כדברי ב"ה ולפירושו עדיין המשמשת לאור הגר צריכה לבדוק ולאחר כל

בזה תניא נמי הכי שאינו לראיה ממש בפרק קמא דמגילה מפני שעיניהם של עניים נשואות למקרא מותרת ובד"א שהניחה בחזקת טהרה אבל עניא נמי הכי בד"א לטהרות אבל לבעלה אמר בועל ושונה כי תניא ההיא לטהרות נלמד בעל נפש לא יבעול וישנה רבא ימיכם לעוה"ב אמר ר' זירא מדברי כולם מוטב שאאריך עליכם בעוה"ז כדי שיאריכו תלמידיו רבי כמה הארכת עלינו אמר להם יהושע רואה אני את דברי ב"ש אמרו לו פעם אחת לנימוק שתי פעמים תניא א"ר והולך לו אמרו להם לפי שאינו דומה נימוק ליחוש עד שהרוק בתוך הפה שמא נימוק זרע בביאה שניה א"ל ב"ה אף לדבריכם דם כחרדל בביאה ראשונה ותחפנה שכבת לב"ה לדבריכם ליחוש שמא תראה טיפת עדים כל הלילה עניא אמרו להם ב"ש

ר' הנינא בר פפא אותו מלאך הממונה על Y'T YCTTI'W TI'TN IL GGN TTI'W באי קרא דר' יוחנן מאי דריש ביה מבעי מהכא (משלי ים, פוז) בוזה דרכיו ימות ור"ל עבריון ויום לא ניתן להריון ריש לקיש אמר אולד בו והלילה אמר הורה גבר לילה ניתן מאי קרא שנאמר (איוב ג, ג) יאבד יום לאדם שישמש מטתו ביום אמר רב המנונא קיים וזו אין מוכיחה קיים א"ר יוחנן אסור ידעה השתא נמי תשמש א"ל רבא זו מוכיחה אילא אילו איתא מי לא משמשה ואע"ג דלא אסורה לשמש עד שתבדוק מתקיף לה ד' הייא בר אשי אמר רב בדקה בעד ואבד עד שתאמר לו טהורה אני א"ר אבא א"ר הניחה בחזקת טמאה לעולם היא בחזקתה

בפי' הזה. שבחסידים מדאמרינן במס' שבת אמר ר' יוסי ה' בעילות בעלתי ושניתי, ואין סוגיא מתחוורת מגילה וכו' ובתוספות מפרשים לא יבעול וישנה בלא בדיקה הא בבדיקה מותר אפילו לחסיד

שתבדוק לפני תשמיש לאור הנר בכל בדיקה של בעל. הלילה ומכיון שאין מוכיחה קיים ולא תדע אם ראתה כלום מחמת תשמיש זה אסורה לשמש עד היא, ולדברינו כגון שהחמירה ובדקה לאחר תשמיש ראשון או שהיתה דעתה שלא לשמש כל בדקה בעד ואבד אסורה לשמש עד שתבדוק. לדברי רש"י ז"ל בעד שלפני תשמיש ופשוט'

מכיון שבדקה דנמלך צריכה היא בדיקה ממש לאור הנר. מקשינן דאלו התם דיומא משום קולא דבעל הוא שלא להטריח עליו בין תשמיש לתשמיש אבל לבדוק ולהניה ולשמש והאי דאקשינן הכי ולא אקשינן מדב"ה דלא מצרכי בדיקה זו דמי מדמי ואקשינן אלו קנחה בו ואיחי" מי לא משמשה אע"ג דלא ידעה הא אפילו ב"ש דמחמרי שרו

בבדיקה של אחר תשמיש בין למהרות בין לבעלה. אם בטלה בדיקה של עונה אחת כגון של שחרית או של ערבית בודקת עכשיו ועוסקת בהן וכן עליה יותר מכאן לא יהא זה חמור מן הוסת שאם בדקה ומצאה טהור טהור. ואפילו לטהרות עצמן ואבד הילכך אסורה עד שתחזור ותבדוק עכשיו לפני תשמיש דבהכי ודאי מותר' שא"א להחמי' בדיקה מוכיחה בעד שלאחר תשמי' אחרון ואין חוששין לנימוק אבל זו כבר נתקנח הדם בזה ולא חדע למחר הילכך אף לבעלה אסור' משום מגו של טהרוח וכן נמי לב"ה דלא מצרכי הך ומפרק זו מוכיחה קיים לטהרות וזו אין מוכיחה קיים לטהרות שמא ראתה לאחר תשמיש זה

ההריון לילה שמו וגוטל טפה ומעמידה לפני הקב"ה ואומר לפניו רבש"ע טפה זו מה הא עליה גבור או חלש חכם או טיפש עשיר או עני ואילו רשע או צדיק לא קאמר כדר' חנינא דא"ר חנינא הכל בידי שמים חוץ מיראח שמים שנאמר (דברים י, יב) ועחה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה וגו' ור' יוחנן א"כ נכחוב קרא גבר הורה מאי הורה גבר לילה ניתן להריון ייום לא ניתן להריון ור' יוחנן האי קרא

דר"ל מאי דריש ביה מבעי לי" לכדכתיב בספר בן סירא שלשה שנאתי וארבעה לא אהבתי שר הנרגל בבית המשתאות ואמרי לה שר הנרגן ואמרי לה שר הנרגו והמושיב מים והנכנס לבית חבירו פתאום אמר רבי יוחנן ואפילו לביתו אמר רבי שמעון בן יוחאי ארבעה דברים הקב"ה שונאן ואני יוחאי ארבעה דברים הקב"ה שונאן ואני לבית הבירו והאוחז באמה ומשתין מים

١، ما ١

ומשחין מים ערום לפני מטחו והמשמש לשמואל ואפי' לפני עכברים א"ל שינוא לא אלא כגון של בית פלוני שמשמשין מטותיהן דרוש (בראשית כב, ה) שבו לכם פה עם החמור עם הדומה לחמור רבה בר רב הונא מקרקש זגי דכילתא אביי באלי דידבי הונא באלי פרוחי אמר ר"ש בן יוחי ה'

ודמו בראשו האוכל שום קלוף ובצל קלוף וביצה קלופה והשותה משקין מזוגין שעבר עליהן הלילה והלן בבית הקברות והניטל צפרניו וזורקן לרה"ר והמקיז דם ומשמש בסילתא ומציירי וחתימי רוח רעה שורה עליהן ולא אמרן אלא דלא שייר בהן עיקרן או קליפתן אבל שייר בהן עיקרן או קליפתן לית לן בה והשותה משקין מזוגין שעבר עליהן הלילה אמר רב יהודה אמר שמואל

הא דאמרינן לצפרניםו**לא אמרן וכו'.** ואסיקנא ולא היא לכולי מילחא חיישינן מדגרסינן פ' ואלו מגלחין ר' יוחנן שקל טופריה בשיניה וזרקינהו בי מדרשא ואקשינן עליה היכי עביד הכי והתניא זורקן רשע ופריק אשה בבי מדרשא לא שכיחי וכ"ת דילמא כנשי להו לבראי הואיל ואישתני אישתני אלמא שאפי' בלא גנוסטרי ודידה בלחו' אסור.

הא **דאמר אביי כגון שהעבירה על אויר החנור.** הדא מתרי טעמיה נקט דה"נ אפשר לאוקומה כגון שנטמא באהל המת א"נ בהיסט הזב וזבה וכל המטמאים במשא.

עור ת"ש אע"פ שאמרו המשמש מטתו או תשמש לאור הנר אימא תבדוק לאור מוער ות"ה מאפיל בכסותו ומשמש תנן מטותיהן ביום אמר רבא ואם היה בית אפל רב הונא ישראל קדושים הם ואין משמשין שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו אמר ואצבע לרעך כמוך מאי משמע אמר אביי שישמש מטתו ביום שנאמר (ויקרא יט, יח) לית לן בה אמר רב חסדא אסור לו לאדם אמרן אלא דלא טעים מידי אבל טעים מידי הויין לו בנים בעלי ראתן אמר רב ולא הויין לו בנים ויתקין הקיזו שניהם ושמשו מטתו דאמר מר מקיז דם ומשמש מטתו לוכרן צדיק זורקן רשע והמקיז דם ומשמש ת"ר ג" דברים נאמרו בצפרנים שורפן חסיד לית לן בה ולא היא לכולה מילתא חיישינן בלא גו מידי בתרייהו אבל גו מידי בתרייהו אלא דשקיל דידיה ודכרעיה ולא אמרן אלא ולא אמרן אלא דשקיל בגנוסטרי ולא אמרן מפני שאשה מעוברת עוברת עליהן ומפלת ליה והנוטל צפרניו וזורקן לרשות הרבים שתשרה עליו רוח טומאה זימנין דמסכנין ככלי מתכות דמו והלן בבית הקברות כדי יוחנן והוא שלנו בכלי מתכות וכלי נתר וכלי נתר ככלי מתכות דמו וכן אמר רבי נצוא שלנו בכלי מתכות אמר רב פפא

נמבר מקצתו נמהר כולו הא גופא קשיא מומאת משקין נטמא מקצתו לא נטמא כולו אינו מטמא טומאת אוכלין למשקה מטמא לא אוכל ולא משקה חישב עליו לאכילה מומאה וטהרה בשלגין חנן החם שלג אינו במאני דכיתנא הא בחדתי הא בשחקי נוהגין הא במאני דכיתנא ואיבעית אימא הא והא או בצמר נקי ורך לא קשיא הא בכיתנא ולא בעד שחור ולא בפשתן אלא בפקולין מנשה אין בודקין את המטה לא בעד אדום דכיתנא מעלי לבדיקה איני והא תנא דבי ולא ידענא מאי קאמרי אמר רבא הני שחקי שבתות הוו אמרי מאן בעי פקולי בנהמא נלי ורך אמר רב היינו דכי הואי התם בערבי אין בודקין את המטה אלא בפקולין או בצמר פרהבא מסייע ליה לשמואל דאמר שמואל שינה מגניא באפיה ובודקין מטותיהן במילא אותן לשבח אין ה"נ דאגב דאיכא אונס הכי נמי מסחברא דאי ס"ד משמשין מזכירין מטותיהן ביום אימא בודקין מטותיהם ביום טומאה וטהרה בשלגים קתני מיהא משמשין ובודקין מטותיהם במילא פרהבא ונוהגין אותן לשבה היו משמשין מטותיהם ביום מונבז המלך היו עושין ג' דברים ומזכירין לאור הגר הרי זה מגונה תא שמע ושל בית לאור הנר הרי זה מגונה אימא הבודק מטתו

74 (14)

ובא אנן שהוקתו מן המקור תנן א"ל אנא נאמר ליה לאבוה ספקו ממא אמרת לן מר ספלו ממא מל הלול ולחוץ ספקו טהור אתא בין עלייה לפרוזדור נמצא מן הלול ולפנים מבחוץ ועלייה בנויה על שתיהן ולול פתוח ביתבי וקאמרי החדר מבפנים והפרוזדור בי רב הונא אשכחינהו רבה בר רב הונא שמואל ורב יצחק בריה דרב יהודה תנו נדה ממא נפי שחוקתו מן המקור גם, רמי בר דם העלייה טהור נמצא בפרוזדור ספקו החדר והפרוזדור והעלייה דם החדר טמא חרדל מונני משל משלו חכמים באשה בעוובע בעידה על כלי חדס אפילו מלא כולו אמר אביי כגון שהעבירו על אויר תנור תני נטהר מקצתו נטהר כולו למימרא דנטמא אמרת נטמא מקצתו לא נטמא כולו והדר

וכאן שנמצא בגג פרוודור אמר רבי יוחנן

לא קשיא כאן כשנמצא בקרקע פרוזדור

מן הלול ולפנים לימא פליגא דרבי הייא

צלול ולפנים ספקו טמא הני במאי מתוקמא

יהודה דאמרי מן הלול ולחוץ ספקו טהור מן

לרמי בר שמואל ולרב יצחק בריה דרב

מן הלול ולפנים כאן מן הלול ולחוץ אלא

ופליגא דרב קטינא לרב הוגא לא פליגי כאן

בשלשה מקומות הלכו בו חכמים אחר הרוב ועשאום כודאי מקור שליא חתיכה מקור הא דאמרן שליא דתנן שליא בבית הבית ממא ולא שהשליא ולד אלא שאין שליא בלא ולד ר"ש אומר נמוק הולד עד שלא יצא חתיכה דתנן המפלת יד חתוכה ורגל חתוכה אמו ממאה לידה ואין חוששין שמא מגוף אטום באת ותו ליכא והאיכא תשע

דאמרת אי בתר חזקה אזלת מסייע ליה לרבי

לרב קטינא ופליגא דרבי חייא להך לישנא

ראמר אביי אי בתר חששא אזלת מסייע ליה

ואון שורפין עליו את התרומה להך לישנא

למינא אמר אין הייבין עליו על ביאת מקדש

ביאת מקדש ושורפין עליו את התרומה ורב

חייא דם הנמצא בפרוזדור חייבין עליו על

ממא מן הלול ולחוץ ודאי טהור תני רבי

ואי בתר הזקה אזלת מן הלול ולפנים ודאי

אי בתר הששא אזלת אידי ואידי ספק הוא

אימא אזדקרה ומעלייה אתא אלא אמר אביי

שחתה ומחדר אתא מן הלול ולפנים נמי

שנא מן הלול ולחוץ דספקו טמא דדלמא

על הלול ולחוץ ספקו ממא אמר אביי מאי

הכי קאמינא מן הלול ולפנים ודאי טמא

राव रात

ロにな

חנויות דתניא תשע חנויות כולן מוכרות בשר שחוטה ואחת מוכרת בשר נבלה ולקח מאחת מהן ואינו יודע מאיזה מהן לקח מאחת מהן ואינו יודע מאיזה מהן לקח קאמרינן איסור ובנמצא הלך אחר הרוב טומאה קאמרינן והאיכא תשע ממא ברה"ר ספקו טהור ובנמצא הלך אחר ואינו יודע באיזה מהן נגע ברה"ר ספקו מהור ובנמצא הלך אחר הרוב טומאה דאשה קאמרינן טומאה בעלמא הרוב טומאה דאשה קאמרינן טומאה בעלמא קאמרינן והאיכא הא דאמר רבי יהישע לא קאמרינן והאיכא הא דאמר רבי יהישע ונאכל הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא ילדן מחניתין קאמרינן שמעתתא

לא קאמרינן הא כי אחא רבין אמר מחיב לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבון מיעוטא לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבון מיעוטא לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבון מיעוטא לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבין מאר מתיני לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבין מאר מתיני לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבין מאר מתיני לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבין אמר מתיני אותיני לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבין אמר מתיני לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבין אמר מתיני לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבין אמר מתיני לחזקה והיבין אמר מתיני אינא היבין אמר מתיני לחזקה ואיתרע ליה רובא ורבין אמר מתיני לחזקה והיבין אמר מתיני אינא היבין אמר מתיני אלא לחזקה היבין אמר מתיני היבין אמר מתיני אלא אינא היבין אמר מתיני היבין אמר מתיני אלא היבין אמר מתיני אלא היבין אמר מתיני אלא היבין אמר מתיני היבין אמר מתיני אלא היבין אמר מתיני אלא היבין אמר היבין אמר מתיני אלא היבין אמר היבין אמר היבין אמר היבין אמר מתיני היבין אמר היבין איני איני איני היבין אמר היבין אמרים אמר היבין אמר היב

הא דאמרינן **מאי לא היובחי' אלא סייעתיה וכו'.** ה"פ: דקסלקא דעתך מדקתני מתניתיך דטועה מטבילין אותה צ"ה טבילות שמחמירין עליה כל חומרי טבילות הללו ש"מ בודאי ילדה (מצוי) א) שאלמלא יש ספק בולד ה"ל ספק ספיקא ספק זמן טבילה היום ספק אינו זמן ואת"ל הוא ספק אינו ולד ודיה טבילה אחת באחרונה כרבי יוסי לר' יהודה דלא מחמירין כולי האי בטבילה בזמנה מצוה אפילן דתרי ספיקי אי נמי בחד ספיקא בספק לידה כלל.

ופריק דילמא לא תיובתיה ולא סייעתיה דכיון דאיכא רוב הולכין אחריו אפילו בתרי ספיקא להחמיר ואפילו לכתחלה אבל להקל לא עשאוהו בודאי.

ויש אומרים מפני שהצריכוה למיטבל בשבוע ג' משום יולדת דזוב וספיקי טובא נינהו שמא ילדה שמא לא ילדה ואם תמצא לומר ילדה בזוב אימר עלו לה ימי שבוע שני לספירה אם הרחיקה לידתה ואינו נכון דהשתא נמי דהויא ודאי הויין ספיקות טובא אלא סלקא דעתך דבספק לידה לא

מחמרינן בטבילה בזמנה. **אלא למעוטי רובא דרבי יהודה.** פירש דאפילו לרבי יהודה לאו רוב גמור הוא לשרוף אלא לתלוח, וק"ל דהא איחותב ההוא לישנא ואסיקנא דבאי אפשר לפתיחת קבר בלא דם קמפלגי ובפיר' רש"י ז"ל אפילו ללישנא בתרא דר' יוחנן דאמר טעמיה משום דאי אפשר לפתיחת קבר בלא דם אפילו הכי טעמיה דר' יהודה משום רוב דברוב פתיחת קבר איכא דם ולא עשאו ברוב זה כודאי דכיון דאין עמה דם איתרע ליה.

וק"ל דהא אוקימנא לר' יהודה כרבי יהושע דמשוה ליה חדא ב) דאמר מביא קרבן ונאכל דאי אפשר לפתיחת קבר בלא דם וא"ל סבר לה כרבי יהושע לחלות ולא לשרוף, ויש לומר דמאן דמתני בשלשה מקומות מתני ההוא לישנא קמא

דר' יוחנן דמוקי פלוגתייהו דר' יהודה ורבנן בשאינה יודעת מה הפילה. וכן עיקר שאלמלא כן לא הזכירו בגמרא כאן לשון ראשון שהוא טעות במקום עיקרו.

₽₽ 17 17

כמאן דליתיה דמי ורובא וחזקה רובא עדיף ואמר ריש לקיש משום רבי אושעיא זו היא חזקה ששורפין עליה את התרומה ורבי יוחנן אמר אין זו חזקה ששורפין עליה את התרומה אלא למעוטי רובא דרבי יהודה דתנן המפלת חתיכה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי יהודה אומר בין כך

ובין כך טמאה ואמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבע מיני דמים אבל שאר מיני דמים טהורה ורבי יוחנן אמר של ארבע מיני דמים דברי הכל נחלקו אלא כשהפילה

דף ים

מינה טמא אמר רבי המא בר יוסף אמר דאיכא דם טהור באשה דלמא כל דם דאתי מים ואחד יין מן היין השרוני גמ' מגלן בית כרם ומיצף מים וכמזוג שני חלקים כרכום כברור שבו וכמימי אדמה מבקעת כחרת עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור וכקרן כך ולא כך איזהו אדום כדם המכה שחור מטמא משום משקה רבי יוסי אומר לא אמר רבי מאיר אם אינו מטמא משום כתם עקביא בן מהללאל מטמא וחכמים מטהרין וכמימי בשר צלי וב"ה מטהרים הירוק וכמימי אדמה וכמווג בש"א אף כמימי חלתן ממאים באשה האדום והשחור וכקרן כרכום חתיכות לא אמרינן מתני חמשה דמים מיני דמים הויין ורבנן סברי זיל בתר רוב בתר רוב חתיכות ורוב חתיכות של ארבע ואינה יודעת מה הפילה רבי יהודה סבר זיל

גריסין על שני אבנים בשני כותלים בקרן אומר לעולם אין הבית טמא עד שיראה כשני אלעזר ברבי שמעון ורבנן דתנן ר"א בר"ש כהה וטהור בנגעי בתים כי הא פלוגתא דרבי ספל ממא ורבי יהושע אומר כהה ואמר רבה לבן ממא ואם שער לבן קודם לבהרת טהור יהושע ורבנן דתנן אם בהרת קודם לשער איכא לאפלוגי בנגעי אדם ובפלוגתא דרבי זיבה וכולן טמאין האי מאי בשלמא החם בגדים וכולן ממאין הכא נמי בין דם נדה לדם מקרי אלא בין נגעי אדם לנגעי בתים ולנגעי יג, יג) כולו הפך לבן מהור הוא ההוא בוהק ע, נגע טהור מי איכא וכי תימא (ויקרא הכי נמי בין נגע טמא לנגע טהור וכי חימא טהור לדם טמא אלא מעחה בין נגע לנגע יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דם רבי אושעיא אמר קרא (דברים יז, ח) כי

זויה ארכו כשני גריסין ורחבו כגריס מ"ט קירות איזהו קיר שהוא כשני קירות הוי אומר זה קרן זוית בנגעי בגדים בפלוגתא יונתן בן אבטילמיס אומר מנין לפריחת בגדים שהיא טהורה נאמר ויקרא י"ג:ל"ט קרחת וגבחת בבגדים ונאמר קרחת וגבחת באדם מה להלן פרח בכולו טהור אף כאן באדם מה להלן פרח בכולו טהור אף כאן ליכא במאי פליגי וממאי דהני טהורין והני ליכא אמר רבי אבהו דאמר קרא (מלכים

ב ג:כב) ויראו מואב את המים אדומים כרם למימרא דדם אדום הוא אימא אדום ותו לא א"ר אבהו אמר קרא ויקרא יב, ז דמיה ויקרא כ, יח דמיה הרי כאן ארבעה והא אנן המשה תנן אמר רבי הנינא שחור אדום הוא אלא שלקה תניא נמי הכי שחור כחרת עמוק מכן ממא דיהה אפי' ככחול מהור ושחור הוא משחיר אלא כשנעקר הוא משחיר בש"א אף כמימי חלחן ולית להו משחיר בש"א אף כמימי חלחן ולית להו לב"ש דמיה דמיה הרי כאן ארבעה אב"א לב"ש דמיה דמיה אית להו מי לא א"ר חנינא

ירד ר"מ לשיטתו של עקביא וטימא וה"ק להו וכו". י"מ כל שמועה זו אחר דבריו של ר" יוחנן דהוא אמר ירד ר"מ לשיטתו של עקביא וטימא משום דקאמר אם אינו מטמא משום כתם משום דדם ירוק באשה לא שכיח א"נ לרבנן דחולין קמ"ל נהי דספיקא משויתו ליה גבי כתם דלקולא גבי רואה ממש תהא טמאה נדה לשרוף והיינו כעקביא.

ואקשינן עליה דר' יוחנן א"ה אם אינו מטמא משום כתם וכו' משום רואה מיבעי לי' אלא ה"ק להו וכו' קושיא היא ומהדרינן לקיימא לדר' יוחנן א"ה שפיר קאמרי ליה אלא ה"ק להו וליהני כמשקה להכשיר את הזרעים דדם נדה ודאי מכשיר את הזרעים ומטמאי' אותם כדתניא בתוספתא מסכת שבת פ"ה מנין לדם נדה שהוא משקה שנאמר ממקור דמיה ונאמר ביום ההוא יהי' מקור נפתח וכו' ואמאי לא שויתי' ליה מיהא כדם נדה להכשיר שהרי אף בשאר דמים דעלמא יש מכשירין והיאך אתם מקילין על זה שלא לעשותו כדם נדה אפילו בדבר שמצינו שאר דברים דינן כך ורבנן בעינא דם הללים וכל שאינו דם הללים טהור הילכך זה שאינו דם הללים טהור הילכך זה שאינו דם נדה לדברינו כשאר דמים שאין בהם הלל נדון אותו.

ואקשינן לר' יוחנן נמי שפיר קאמרי ליה ה"ק להו אלפוה בג"ש כחיב הכא שלחיך פרדס רמונים כלומר כיון שבדם זה אסורה לבעלה וקרינן בה גן נעול יכשיר דעלה כחיב שלחיך ואמרי ליה רבנן אין אדם ג"ש מעצמו ואפילו לדברינו שחולין ואוסרין אותה לבעלה גבי הכשר לקולא ואין פי' זה אלא דברי נביאות.

ואחרים פירשו השמועה כפשטה אלא שאמרו שר' יוחנן הוא דפריש וה"ק נהי דלא מטמא משום כתם תטמא משום רואה וכי אפרי' לההיא לישנא איפריך ליה דר' יוחנן, ול"נ שלא אמר ר' יוחנן ירד ר"מ לשיטתו של עקביא אלא מפני שאמר במשנחינו אם אינו מטמא דמשמע דלדבריהם אמר להו כלומר נהי דמקילתו בזה אודו לי מיהת בזו הא איהו כעקביא ס"ל ומטמא בזו ובזו הילכך לכולהו לישני איתא לדר' יוחנן וכולהו נמי קאמר להו כלומר לדבריכם כדפרישית וגמרא הוא דפריש ואזיל וה"ק להו וכו".

ומיהו הא ק"ל היכי א"ר יוחנן ירד ר"מ לשיטתו של עקביא וטמא והא לקמן בפ' בנות כותים

שחור אדום הוא אלא שלקה ה"נ מלקא מהללאל מטמא ולית ליה לעקביא דמיה הוא דלקי וב"ה מטהרין היינו חנא קמא - דמיה הרי כאן ארבעה - אב"א לית ליה איכא בינייהו לתלות - הירוק עקביא בן - ואב"א אית ליה מי לא א"ר חנינא שחור

א"ר מאיר אם יושבת הן על כל דם תקנה גדולה היא להן אלא שרואה דם אדום ומשלימתו לדם ירוק אלמא כרבנן ס"ל ואפשר דהתם לרבנן קאמר להו ונקט מראה טהור לדבריהם ולאו זוקא. והא דאמרינן **אלפוה בג"ש דכתיב הכא שלחיך פרדס רמונים.** ודאי קשיא דר"מ לאו בכל מה שאשה משלחת מטמא משום הכשר דא"כ מאי איריא דם ירוק דנקט אלא בדם נדה בלחוד הוא דקא מכשיר מדכתיב גן נעול וכתיב פרדס מה פרדס הזה נעול להשתמר כך בנות ישראל נועלות פתחיהן לבעליהן וא"כ ה"ק נהי דלא מטמיתו משום דם נדה מכשיר והלא אין לך מכשיר אלא דם נדה והוא דם טהור הוא לדבריהם.

ווו שאלה רבז"ל והשיב לר"מ כל היכא דחזיא דם אדום והדר קא חזיא כל דם מכשיר שכל זמן שהיא כפרד' שלחיך קרינן ביה וה"ק להו לדידי דם ממא הוא מכשיר מתחלתו אלא לדידכו אודו לי איהי מיהת דהיכא דחזיא דם אדום מעיקרא והויא פרדס אפילו ירוק יכשיר דקרינן ביה

שלחיך ואמרו ליה ג"ש לא אמרינן הילכך אפילו דם אדום עצמו אינו מכשיר.
לשמואל דאמר כדם שור שחוט ולעולא דאמר של צפור חיה ולרב נחמן דאמר של הקזה.
ל"ק הא דחנן הרגה מאכולות תולה בה ובבנה ובבעלה דא"ל חד שיעורא הוא אלא לועירי בלחוד
דפריש הוא דמקשינן מינה הילכך אית לן לפרושי דכולהו לא פליגי אלא מר בקי בהאי חזותא ומר
בקי באירך ודכולהו ודברייתא נמי חד הוא כדאמרן, והא דאקשינן הרגה מאכולת הרי זה תולה
בה מאי לאו דכוליה גופא ואקשינן נמי תולה בבנה ובבעלה בשלמא בנה משכחת לה משמע דלא
תלינן בכתמים אלא בדדמי ומקיפין ורואין ומכאן החמירו.

ונמצא במקצת גליוני ראשונים דעכשיו בזמן הזה כיון שבטלו ראיית דמים ואין בקיאות במראיהן של ד' דמים אין תולין בכתמים ולא בבן ולא בבעל ולא במאכולת ושוק של טבחים ושאר כל מה ששנו הכמים בכתמים לתלות אלא בכולן אסורות לבעלה.

ורבינו בעל התוספות השיב דכי אמרינן עברה בשוק של טבחים תולה וכן במאכולת בכולן מעצמה קאמרינן דתולה ולא מגופא אתא אלא מעלמא אתא, אלא מיהו היכא דידעינן ודאי דלא דמו ליכא למיתלי ומ"ה קאמרינן הכא בשמעתין למ"ד כדם מאכולת של ראש הרגה ודאי מאכולת של גוף היאך תולה בשאינו דומה ודאי וכן קושיא דבנה ובעלה אבל מסתמא תולין כתמים בכל מה שאמרו הכמים.

וכענין זה כתב הראב"ר ז"ל דתולין מן הסתם כל מיני אדום באדום וכל מיני שחור בשחור עד שיתברר לה ודאי שאין אודם הצבע דומה לאודם הכתם דהתם אינו תולה כדתניא לקמן נתעסקה באדום אין תולה בו שחור ובשמעתין הכי אקשינן היאך אפשר לחלותו במכת בעלה ובדם מאכולת הגוף והלא דבר ברור הוא שאינו דומה, אבל מי שאינה יודעת בדמינות או שהלך הצבע מנגד פניה ואינה יכולה לדמות תולה מן הסתם כדאמרינן באשה שבאת לפני ר' עקיבא ואמרה לו ראיתי כתם שמא מכה יש בידך ומהרה והרי אשה זו לא הביאה הכתם בידה לפניו ומהרה מיד ולא הקיף ולא ידע כל זה שכתב הרב ז"ל.

וכן יש לפרש זו שהקשו בשמעתין ממאכולת ובעלה דה"ק ודאי מדבעין תליה בהני אלמא בכתם ממא עסקינן ואלו הגך דדמו כתמים מהורים הם ומה נפשך אי לא דמו לא תליא ואי דמו לא צריכי תלייה כלל, ולא בעי לתרוצי כשראתה ואבד ואינה יודעת מה ראתה דמסתמא ברואה ובאה לפני חכם תנן וידע דאיכא טובא מתירין הלכך בזמן שאין בקיאין תולה במאכולת הגוף ובבעלה ובכל מיני אדמות עד שיתברר לפי הדעת שאינן דומין וכן נהגו ואין לחוש.

רעוב ראינו בכתמים שכחב הראב"ד ז"ל עיינחי בכל מילי דרבוואתא ולא אשכחית בהון דינא דכחמים אי נהיגי האידנא או לא, ואף על גב דאשכחן דמטמא את בועלה בפרק קמא דנדה דלמא אלא הכי קאמר להו אלפוה בג"ש כתיב הכא אי הכי שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר ורבון בעי (במדבר כג:כד) דם חללים וליכא ה"ק להו להוי כמשקה להכשיר את הזרעים בכי שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר אלא ווואא לאפוקי האי דאין מתעגל ויוצא אי מה רוק שמתעגל ויוצא אף כל שמתעגל דהוה אמשקה זב וזבה ורבנן דומיא דרוק דם אדום והדר חזיא דם ירוק תממא מידי דם ירוק מעיקרא לא מטמאיתו היכא דחזיא ליה אלא ה"ק להו נהי היכא דקא חזיא מטמא משום משקה משום רואה מבעיא תממא אי הכי אם אינו מטמא משום כתם לא מטמאיתו היכא דקחזיא דם ירוק מגופה נהי דהיכא דקא משכחת כתם ירוק אמנא מלביא בן מהללאל וטימא וה"ק להו לרבנן משום כתם כו' א"ר יוחנן ירד ר"מ לשיטת בינייהו לתלות א"ר מאיר אם אינו מטמא ۲۲۲ וחכמים מטהרין היינו ת"ק איכא ארום הוא אלא שלקה הכא נמי מלקא הוא

שלא נשא אשה ועד כמה עד בן עשרים וחזרה ונגפה ולא של כל אדם אלא של בחור אבהו כדם אצבע קטנה של יד שנגפה וחייתה בכוליה גופה לא דראשה אמי ורדינאה א"ר הרגה מאכולת הרי זה תולה בה מאי לאו רבי חנינא כדם מאכולת של ראש מיתיבי או דלמא לאפוקי כחוש תיקו זעירי אמר צפור היה איבעיא להו היה לאפוקי שהוט כתחילת הכאה של סכין עולא אמר כדם הוה אמינא ככולה שחיטה קמ"ל כדם המכה ולימא כדם שחיטה אי אמר כדם שחיטה אמר רב יהודה אמר שמואל כדם שור שחום איזהו אדום כדם המכה מאי כדם המכה האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם ביינו ת"ק הא קמ"ל מאן ת"ק רבי יוסי וכל דן ג"ש מעצמו רבי יוסי אומר לא כך וכו^י חוצות ורבנן אדם דן ק"ו מעצמו ואין אדם וכתיב התם (איוב ה, י) ושולה מים על פני (שיר השירים די:י"ג) שלחיך פרדס רמונים

מיתיבי תולה בבנה ובבעלה בשלמא בבנה

וזה אינו נכון, וכבר השיב הרב חתנו ז"ל מדאמרינן בכתמים פעמים שהן מביאים לידי זיבה למהרות היא.

אלא דרבנן בעלמא לחוש בטהרות ולבעלה מתירין אותה לכתחלה. לבעלה דאי לטהרות בלבד קרבן מאי עבידתיה דאפילו להכשיר בקדשים ליכא למיחש כיון דליתיה ואיחמר עלה מהו דחימא כל כהאי גוונא מביאה קרבן ונאכל קמשמע לן מביאה קרבן לאסרו

١,,ζ. בנות ישראל שנהגו איסור בכתמים וקי"ל דמנהגא מילתא היא כרבי זירא, כל אלו דברי הרב לך אשה שאינה טהורה לבעלה וכו" אלמא כתמים לבעל נאמרו ואין צריך להאריך שהרי הוחזקו לבעלה שאין לך כל מטה ומטה שאין עליה כמה מיפי דם מאכולת לדברי חבירי אין סוף שאין ועוד השיב מדאמרינן בהדיא בפרק הרואה (דף נח ע"ב) לדברי אין קץ שאין לך אשה שטהורה

LLL 84

אמר ר"ג בר יצחק כגון שנכנסה לחופה ולא ותלה ר"מ משכחת לה אלא בעלה היכי משכחת לה 🏻 נבעלה ר"נ אמר כדם הקזה מיתיבי מעשה

14 5

רבי יוחנן אמר אלו כלים האוליירין הבאים פורתא פורתא יהבו ביה ארבע מאה זוזי אמר להו שחור דתנן כי האי מרטו מיניה חזייה לההוא טייעא דלבוש לבושא אוכמא כלבושא סיואה עולא אקלע לפומבדיתא וווהי ששנינו דיהה מכן טהור עולא אמר אמר רבי אלעזר כזית כזפת וכעורב טהור וכעוב ממאה וזוהי ששנינו עמוק מכן ממאה בה אמר רב יהודה אמר שמואל כקיר כדיו שמע דרבי אמי פלי קורטא דדיותא ובדיק דריותא איבעיא להו בלחה או ביבשתא תא אמינא כי פכחותא דדיותא קמ"ל כי חרותא שאמרו דיו ולימא דיו אי אמר דיו הוה דיו תניא נמי הכי שחור כחרת ושחור כחרת אמר רבה בר רב הונא חרת שאמרו בין האי להאי לא מבעי לי למחזי דמא שחור אשתני אמר רב אשי כגון אנא דלא ידענא בענן כי האי שקלי ליה אחריתי אמר להו קרנא קמייתא לאמימר חזייה אמר להו אדום ורב אשי הוו יתבי קמיה אומנא שקלי ליה — בכלים שחורים ולא בכלים לבנים שחורים אאדום לא אשאר דמים אמימר ומר זוטרא בקילור ורבי תלה בשרף שקמה מאי לאו

מאי אהני שיעוריה דרבנן לאפוקי דיהה ממא דיהה מכן נמי טמא חוץ משחור אלא רבי אמי בר אבא אמר וכולן עמוק מכן אפילו דיהה מכן נמי ליטמא קמשמע לן חנינא שחור ארום הוא אלא שלקה הילכך שנא שהור דנקט סד"א הואיל ואמר רבי ממא דיהה מכן טהור כשחור ואלא מאי יופיה קמיפלגי אמר עולא כולן עמוק מכן חוץ משחור אלא אמר רב אשי בשחור מתקיף לה רב אשי אי הכי לימא שמואל ולא פליגי הא בשחור הא בשאר דמים ושחור על גבי אדום אמר רב ירמיה מדפתי מטלית לבנה אמר רב יצחק בר אבודימי שמואל וכולם אין בודקין אלא על גבי בגלימא הא בפתורא אמר רב יהודה אמר אלמא לאו אוכמי נינהו לא קשיא הא אלא בכלים האוליירין הבאים ממדינת הים שמא לא אזכה ואהיה כחתן בין האבלים שמא אזכה ואהיה כאבל בין החתנים לבנים להו רבי ינאי לבניו בני אל תקברוני לא ממדינת הים למימרא דאוכמי נינהו והאמר

ביד אלא בכלי איבעיא להו אין עוכרין צללו הוזר ועוכרן וכשהוא עוכרן אין עוכרן לעפר ואין בודקין אותן צלולין אלא עכורין השום ואין שיעור למים משום דאין שיעור מבקעת בית כרם ומציף עליה מים כקליפת תניא אידך וכמימי אדמה מביא אדמה שמנה שמעון אומר אף מבקעת גנוסר וכיוצא בהן יודפת רבי יוסי אומר מבקעת סכני רבי דברי רבי מאיר רבי עקיבא אומר מבקעת שמנה מבקעת בית כרם ומציף עליה מים אדמה תנו רבנן כמימי אדמה מביא אדמה אבהו אמר להו בגושייהו שנינו וכמימי וטרפא מציעתא בידך כי אתו לקמיה דרבי דרי ותלתא טרפן הויין נקוט דרא מציעאה כתחתון וכל שכן כעליון אמר אביי תלתא אידך כעליון וכל שכן כתחתון ותניא אידך ותניא אידך כעליון ולא כתחתון ותניא לח ולא יבש תני חדא כתחתון ולא כעליון גברא דלביה כמשמעתיה וכקרן כרכום תנא אעמיקו ליה ודכי אמר רבי חנינא כמה נפיש דיהה מכן טהור בר קפרא אדיהו ליה ודכי מכן טהור חוץ ממזג שעמוק מכן טהור בר קפרא אמר וכולן עמוק מכן טמא דיהה חוץ משחור ולהכי מהני שיעוריה דרבנן וכולן עמוק מכן טהור דיהה מכן טהור בביהה ואיכא דאמרי רמי בר אבא אמר

אטעא דאייתא דמא לקמיה דרבי אלעזר הוה ואמאי קרו ליה מרא דארעא דישראל דההיא לאתרא דר' יהודה לא חזי דמא אנא אחזי אלעור דמרא דארעא דישראל הוה כי מקלע אייתו לקמיה דמא ולא הוא אמר ומה רבי במא ואנא אטוי עולא אקלע לפומבדיתא שכן קאמר ומה רבה דידע בטבעא לא חוא רבה הוא דידע בטבעא ולא ידע בדמא כל ידענא למימרא דבטבעא תליא מלתא והא חואי דמא דאמינא בטבעא לא ידענא בדמא אמר רבי זירא טבעא דבבל גרמא לי דלא הוא מחית נפשיה לספק וחזי אנא לא אחזי צרמא לי דחואי דמא ומה רבי חנינא דענותן אמר רבי אלעזר ענוותנותא דרבי חנינא אחזי דמא מטמינא מטהר מטהרנא מטמא רבי יוחנן הכמתא דרבי הנינא גרמא לי דלא הוא דחכים כולי עלמא לאו חכימי הכי אמר רבי ישמעאל ברבי יוסי באסכרה רבי הנינא Gלי קורטא דגרגשתא ובדיק ביה לייט עליה אבוה אמר להו במקומה שנינו רבי הנינא עכירה במאי תיקו כי אתו לקמיה דרבה בר אלא בכוס ועדיין חבעי לך בדיקה בכוס אלא במנא ת"ש כשהוא בודקן אין בודקן שפיר דמי או דלמא דלא לעכרינהו בידיה ולעכרינהו אבל במנא כי עכר ליה בידיה אותן ביד אלא בכלי דלא לרמיה בידיה

08 [14

לומר כזה ראיתי ואבדתיו איבעיא להו כזה דכי לה ומי מהימני אין והחניא נאמנת אשה לי כי האי גונא והאידנא הוא דחש בעיניה מטמי לה כיון דא"ל דכל יומא הוה מדכי אין חבירו רשאי להתיר מעיקרא טמויי הוה הכם שטימא אין חברו רשאי לטהר אסר יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי והתניא הדר אייתא לקמיה דרב יצחק בריה דרב דמא לקמיה דרבה בר בר חנה וטמי לה טמאה לטהורה ודאי חזינא ילתא אייתא קמייהו דרבנן משום דוהימא לא חזינא בין ברי האי טיפתא קמייתא לא מייתינן לה הוה חזינא דמא כיון דאמרה לי אמיה דיצחק בתווני דלבא יתביתו אמר רב יהודה מרישא לה סריקותא דמקטלא כלמי אמרה יהודאי דם כנים הוה ולא ידע אסתייע מילתא ושדר שתין מיני דמא וכולהו אמרינהו ההוא בתרא א"ל דלמא כסומא בארובה הדר שדרה ליה אמרה ליה לבריה תא חזי כמה חכימי יהודאי קמיה ארחיה אמר לה האי דם חימוד הוא דמא לקמיה דרבא הוה יתיב רב עובדיה אפרא הורמיז אמיה דשבור מלכא שדרה קרי עליה (תהלים כה, יד) סוד ה' ליראיו אמי אמרה ליה בעלי היה בדרך וחמדתיו דם חימוד הוא בתר דנפקה אטפל לה רבי יתיב רבי אמי קמיה ארחיה אמר לה האי

ידו וכמזוג שני חלקים כו' תנא רב נחמן אמר רבה בר אבוה בחמה ובצל וכולן אין בודקין אותן אלא בין חמה לצל במעונן ביני עמודי אמר רב אמי בר שמואל הגר רבי ישמעאל ברבי יוסף בדיק ביום ומפכח הוא דקא מפכח ואזיל רבי בדיק לאור כיון דחוא דהדר אשתני אמר האי טמא הוא מבור הוה ובלילה הוא דלא אתחזי שפיר כיון דהוא לצפרא דאשתני אמר (ליה) ודאי מה שעיניו רואות מעיקרא אחוקיה בטמא היה ודאי טמא אלא אמר אין לו לדיין אלא ודאי טעה דתניא לא יאמר חכם אילו היה לח ומומא אמר אוי לי שמא טעיתי שמא טעיתי ראה ביום וטיהר המתין שעה אחת חזר אגמריה סמך רבי ראה דם בלילה וטימא לה אלמא מהימנא לה רב יצחק בר יהודה האי גונא והאידנא הוא דחש בעיניה הדר דכי לה כיון דאמרה ליה דכל יומא מדכי לה כי רשאי לטהר וכו' ואמרינן טמויי הוה מטמי עביד הכי והתניא חכם שטימא אין חבירו דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי לקמיה דרבה בר בר חנה וטמי לה לקמיה דליתיה לקמה תא שמע דילתא אייתא דמא אשה לומר כזה ראיתי ואבדתיו שאני התם מיהר איש פלוני חכם מהו תא שמע נאמנת

דף כא

השרוני נידון ככרמלי חי ולא מזוג חדש ולא
ישן אמר רב יצחק בר אבודימי וכולן אין
בודקין אותן אלא בכוס טבריא פשוט מאי
מעמא אמר אביי של כל העולם כולו מחזיק
לוג עושין אותו ממנה שני לוגין עושין אותו
ממאחים כוס טבריא פשוט אפי' מחזיק שני
לוגין עושין אותו ממנה ואיידי דקליש ידיע

עעבל גגלך כל היד

ביה מפי

מתני המפלה החיכה אם יש עמה דם ממאה ואם לאו טהורה ר' יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה המפלה כמין קליפה כמין שערה כמין עפר כמין יבחושין אדומים המפלה כמין דגים הגבים שקצים ורמשים המפלה מין בהמה היה ועוף בין טמאין בין אם יש עמהם דם טמאה ואם לאו טהורה המפלה מין בהמה היה ועוף בין טמאין בין מהורין אם זכר חשב לזכר ואם נקבה חשב לנקבה ואם אין ידוע חשב לזכר ולנקבה

כדאיתא בפ"ק, ואין פירוש זה נכון.

טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת בתרתי לשמואל בחדא דאמר שמואל לא טמאה קשיא לשמואל בחדא ולרבי יוחנן מהורה רבי יהודה אומר בין כך ובין כך ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו בידיה המפלת חתיכה אדומה שחורה ירוקה רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא של ארבעת מיני דמים איני והא כי אתא הויין ורבנן סברי לא אמרינן רוב חתיכות ורוב התיכות של (מיני) ארבעת מיני דמים הפילה רבי יהודה סבר זיל בתר רוב התיכות לא נחלקו אלא שהפילה ואינה יודעת מה של שאר מיני דמים דברי הכל טהורה של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה של שאר מיני דמים טהורה ור' יוחנן אמר אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים אבל יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה כו מאונע אום אינו ולד גמ' אמר רב דברי רבי מאיר וחכמים אומרים כל שאין

באפשר לפתיחת קבר בלא דם פליגי ובפלוגתא דהני תנאי וכו". ואי קשיא הא לת"ק דברייתא גופיה ספיקא משוי ליה ואלו ת"ק דמתני' קאמר ואי לאו טהורה א"ל החם משום דילדה ואינה יודעת מה ילדה וחוששין ללידה וחוששין נמי לזיבה שמא עם הנפל יצא דם אבל שילדה לידה יבישתא העמד אשה על חזקתה וטהורה היא ועוד שהרי בדקו ולא מצאו דם וכן ללשון הראשון שאמר רבנן סברי לא אמרי' רוב חתיכות מד' מיני דמים הן קשיא ותהוי נמי מחצה על מחצה תהא טמאה מספק אלא משום האי טעמא הוא דהעמד אשה על חזקתה. יי"מ דהתם ה"ק לא אמרינן רוב חתיכות מד' מינין הן ולפיכך טמאה גמורה אלא שאין שורפין

ער דון

מיני דמים והא קחני ירוקה ולבנה ופליג אאדומה ושחורה ואירוקה ולבנה לא אלא ירוקה ולבנה למאן קחני לה אילימא רבנן השתא אדומה ושחורה מטהרי רבנן ירוקה ולבנה מיבעיא אלא לאו לרבי יהודה ופליג ותו לרבי יוחנן דאמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה הא קחני אדומה ושחורה ופליגי רבנן וכי תימא כי פליגי

רבנן אירוקה ולבנה אבל אאדומה ושחורה לא אלא אדומה ושחורה למאן קחני לה אילימא רבי יהודה השתא ירוקה ולבנה ממאה אדומה ושחורה מיבעיא אלא לאו רבנן ופליגי אלא אמר רב נחמן בר יצחק באפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה

פרק ג המפלת חתיכה

הרי זו ספק לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל רבי יהושע אומר מביאה

הא דמקשינן לר' זירא **והא אמר ר' יוחנן משום רשב"י המפלח וכו'.** וא"ל אדמקשי ליה מיניה ליסייעיה ממחני' דקחני אם יש עמה דם אין בחוכה לא. וא"ל קס"ד השתא דמחני' לאו עמה לאפוקי חוכה אלא עמה לאפוקי חחיכה גופה דאפילו היא מארבע מינין טהורה ומדר' יוחנן מיפרשא ליה קושיא וממחני' ליח ליה סייעתא בהדייהו.

ואע"ג דאמרן לעיל בגמרא דאלו רבנן סברי עמה אין חוכה לא ההיא מימרא דגמרא היא ולא קס"ד השתא ומ"ה פריק אפילו בדר" יוחנן דהתם משום דדרכה של אשה לראות דם בחתיכה ומין במינו הוא ואינו חוצץ כרפרישית לעיל, א"נ א"ל דמתניתין לא סייעתא היא דקס"ד עמה לאפוקי

חוכה משום שאין זה דם גדה אלא דם חתיכה. הא דאקשינן **ת"ק גמי טהורי מטהר.** ומפרקי' אלא לאו דפלאי פלויי איכא בנייהו. לאו דצריך להכי דהא מצי למימר אלא שפופרת א"ב דת"ק סבר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה וכ"ש בשפופרת ואתי רבנן למימר אין זה דם גדה אלא של חתיכה הא דם גדה טמאה ואפילו בשפופרת אלא הא דאמרינן דפלי פלויי איכא בנייהו משום דקים ליה דבהא גמי פליגי לפום טעמייהו דכיון דר' אלעזר סבר דם אגור הוא א"א לטהר אלא בדלא אפלאי וכיון דרבנן סברי דם חתיכה גופה הוא אפילו איפלאי גמי ודאי טהור' הילכך מפרש ואזיל כולה פלוגתייהו.

ומהדר אביי בשפופרת דכ"ע לא פליגי כי פליגי בחתיכה אר סבר דרכה של אשה לראות דם נדה בחתיכה. פירש רש"י ז"ל דבפלאי פלויי פליגי מר זהו רבי אלעזר סבר דרכה של אשה לראות דם נדה בחתיכה וכיון דאיפלאי וליכא חציצה טמאה וכי לא אפלאי רחמנא מיעטה מבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה ורבנן סברי אין דרכה של אשה לראות דם נדה בחתיכה אלא האי דם חתיכה עצמה הוא.

ולא מחוור דא"ה לא דמי האי דרכה של אשה וכו' לאותו שאמרו למעלה בדר' יוחנן דהתם קאמרינן דכיון דדרכה אע"ג דלא אפלאי נמי לא חוצה דהיינו אורחא ולישנא דגמרא נמי לא משמע הכי כלל. יהודה ופליג אלא אמר רב יהודה באפעור רבון ירוקה ולבוה מיבעיא אלא לאו לר' לרבנן השתא אדומה ושחורה קא מטהרי אלא ירוקה ולבנה מאן קתני לה אילימא אארומה ושחורה אבל ירוקה ולבנה לא ופליג ר' יהודה וכי תימא כי פליג ר' יהודה ממאה קתני אדומה ושחורה ירוקה ולבנה מהורה ורבי יהודה אומר בין כך ובין כך ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו בידיה המפלת חתיכה אדומה ושחורה ירוקה רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא שאר מיני דמים טהורה איני והא כי אתא בחתיכה של ארבעה מיני דמים אבל של יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא LΠ לישנא אחרינא אמרי לה אמר רב קרבן ונאכל שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא

מהורה כסומכוס ועדיפא מסומכוס ותניא קורעה אם תוכה מאדים טמאה ואם לאו ותניא אידך המפלת התיכה ר' אהא אומר בתוכה לא וסומכוס סבר אפילו בתוכה דם ועדיפא מדרבנן דאינהו סברי עמה אין כרבון דאמרי אפשר לפתיחת הקבר בלא ואם לאו טהורה כרבנן ועדיפא מדרבנן כדבריו קורעה אם יש דם בתוכה ממאה מאיר וכן היה רבי שמעון בן מנסיא אומר המפלת התיכה סומכוס אומר משום רבי שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם ת"ר רבי יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל לפי לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי זו ספק דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא

אלא ה"פ מרדאינהו רבנן סברי דרכה של אשה לראות דם בחתיכה ולא מהרו כאן אלא משום שאין זה דם נדה אלא דם חתיכה והיכא דהוי ודאי דם (חתיכה) [נדה] כגון מצא בה דם אגור טמאה והיינו לר' יוחנן ומר דהוא ר"א סבר אין דרכה של אשה הילכך הוי ליה כשפופרת ורחמנא אמר בבשרה.

והאי דמדכרי' סברא דרבנן מקמי דר' אלעזרא"ל משום דאמרן לעיל דרכה של אשה כסברייהו א"נ לאו דוקא וכן בכמה דוכתי בחלמודא דלא קפדי.

בראי דה"גמ אביי לתרוצי בדרבון הא דם נדה ודאי ממאה בדאיפלאי ובשפופרת דכוי"ע לא פליגי דטהורה אלא ניחא ליה לתרוצי בדידה ולא לעיולי בה פילי דהשתא לא מוספינן בפלוגתייהו איפלאי פלויי כלל אלא בדם אגור בחתיכה פליגי כדפרישית, ועוד לאוקמה כדר' יוחנן דלעיל דלא לתקום דלא כחד כנ"ל.

ויש מפרשים דלא ניהא ליה לאביי לאוקומה פלוגתא דרבנן אפלאי פלויי בלחוד דהא לא מדכרא בהדיא במילתיה דר' אלעזר דאנן בגמרא לאו הסורי מהסרא לברייתא כלל אלא מימר קאמרינן דלר"א בודאי פלאי טמאה ולא ניהא ליה לאוקומא פלוגתייהו אמאי דלא מתפרש בברייתא בהדיא. ולאו מילתא היא ור"א ורבנן תרווייהו מטהרין מר נסיב לה טעמא מבשרה ולא בהתיכה ולפום טעמיה איפלאי פלויי טמאה ומר נסיב לה טעמא אין זה דם נדה לטהורי נמי אפלאי פלויי אלא כטעמא דפרישית עיקר.

42 LTG

טמאה ואם לאו טהורה הכי השתא התם המפלת חתיכה קורעה אם יש בה דם אגור תרתי והא"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי נימא קרא (בבשר) מאי בבשרה שמע מינה מבעי ליה שמטמאה מבפנים כבחוץ א"כ אמר רחמנא ולא בשפופרת דאי בבשרה שמטמאה מבפנים כבחוץ אמר ליה בבשרה בשפופרת או דלמא האי בבשרה מיבעי ליה מהו (ויקרא טו:ז) בבשרה אמר רחמנא ולא ירמיה מרבי זירא הרואה דם בשפופרת כסומכוס וקילא מכולהו בעא מיניה רבי יש בה דם אגור ממאה ואם לאו טהורה שמעון בן יוחי המפלת חתיכה קורעה אם אמו טמאה לידה אמר רבי יוחנן משום רבי המפלת התיכה לבנה קורעה אם יש בה עצם זוגא דמן חדייב אתא ואייתי מתניתא בידיה אמר רב חסדא ובחתיכה לבנה וכן כי אתא קורעה אם יש בה עצם אמו טמאה לידה אידך המפלת חתיכה רבי בנימין אומר

בא דם נדה ודאי טמא ואפילו בשפופרת נמי דפלי פלויי אין זה דם נדה אלא דם חתיכה קרינא ביה ואתו רבנן למימר אף על גב אבל פלי פלויי טמאה מאי טעמיה בבשרה והוא הדין לשפופרת והני מילי היכא דשיעא קמא סבר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה ממצר אלא דפלי פלויי איכא בינייהו תנא דם נדה אלא דם חתיכה תנא קמא נמי טהורי בשפיר ולא בחתיכה וחכמים אומרים אין זה למא אימא שרבי אליעזר אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה ר' אליעזר היינו תנא לאו טהורה רבי אליעזר אומר בבשרה ולא על פי שמלאה דם אם יש עמה דם טמאה ואם שפופרת תנאי היא דתניא המפלת חתיכה אף דרכה של אשה לראות דם בשפופרת לימא דרכה של אשה לראות דם בחתיכה הכא אין

אער אביי בשפופרת כולי עלמא לא פליגי

712 CE

Larill

כי פליגי בחתיכה מר סבר דרכה של אשה – לראות דם בחתיכה ומר סבר אין דרכה **והלא עצמו הוא אינו מטמא אלא בחתימת פי האמה, למימרא דנוגע הוי.** פירש רב הונא אליבא דנפשיה פשיט ליה דס"ל כר' נתן דאמר זב אינו מטמא אלא בחתימת פי האמה ואל תתמה [דהא שמואל] רביה (דרבה) [דרב הונא] הוא דאמר נמי כר' נתן כדאיתא בפרק יוצא דופן ולפום הכי גמר רב הונא בעל קרי מיניה דוב וסבר לה נמי כר' שמעון דאמר בפ' ואלו דברים בפסחים דס"ל בזב כר' נתן דבעי פי האמה ואיתקש בעל קרי לזב ובעי נמי חתימת פי האמה כזב דהא קרא בבעל קרי לא כתיב ובזב כתיב או החתים בשרו.

והא דראיק מינייהו למימרא דנוגע הוי דלהכי בעינן חתימת פי האמה דליהוי נגיעת חוץ כדפי[,]

של אשה לראות דם בחתיכה רבא אמר דכולי עלמא אין דרכה של אשה לראות דם בחתיכה והכא באשה מהורה ומקור מקומו ודם ממא דהא אתי דרך מקור ורבנן סברי אשה מהורה ומקור מקומו מהור בעא מיניה ויקרא מו ממנו אמר רחמנא עד דנפיק רבה מרב הונא הרואה קרי בקיסם מהו מבשרו ולא בקיסם או דלמא האי ממנו עד מני, לב) ואת תורת הזב ואשר חצא ממנו מני, לב) ואת תורת הזב ואשר חצא ממנו

שכבת זרע מה זיבה סותרה אף שכבת זרע מה זיבה סותר אמר ליה סתירה היינו טעמא דסותר לפי שאי אפשר לה בלא צחצוחי זיבה אלא מעתה תסתור כל שבעה אלמה תניא זאת תורת הזב וגו' מה זיבה סותרת תניא זאת תורת הזב וגו' מה זיבה סותרת מף שכבת זרע סותר אי מה זיבה סותרת כל ז' מ"ל כל ז' אף שכבת זרע נמי סותר כל ז' ת"ל כל ז' אף שכבת זרע נמי סותר כל ז' ת"ל כל ז' אף שכבת זרע נמי סותר כל ז' ת"ל כד אלא מינירם החובת היא זיבה גמורה דלא ערבה מה שאמור בה סותרת יום אחד אמר ליה גזירת הכתוב היא זיבה גמורה דלא ערבה בה שכבת זרע סותרת כל שבעה צחצוחי זיבה דערבה בה שכבת זרע לא סותרת אלא זיבה צלעזר דם יבש מהו (ויקרא טו, כה) מרבי אלעזר דם יבש מהו (ויקרא טו, כה)

רש"י ז"ל, ק"ל אי הכי וב נמי נוגע הוי ולמה לא יספור בזיבה, א"ל בוב ודאי אע"ג שנוגע הוי לענין שיעוריה מיהו הוי רואה לענין טומאה דיליה דאלו נוגע בזב טומאת ערב ואלו רואה טומאת שבעה והאי דאחמיר ד) עליה רחמנא בחתימת פי האמה דליהוי נמי נוגע גזירת הכחוב הוא שלא יהא טמא טומאת שבעה עד שיראה זוב ונגע בו מגע חוץ דה"ל רואה ונוגע ומ"ה אקשי' אא"ב בעל קרי רואה הוי ואפילו במקום שאינו ממא משום נוגע טמא הוא משום רואה הרי דומה לזב מצד אחד שאף הוא יש לו טומאה בראיה שאינו מדין מגע אא"א אינו ממא אלא בנוגע וטומאתו נמי מצד אחד שאף הוא יש לו טומאה בראיה שאינו מדין מגע אא"א אינו ממא אלא בנוגע וטומאתו נמי מצד אחד שאף הוא יש לו טומאה בראיה שאינו מדין מגע אא"א אינו ממא אלא בנוגע וטומאתו נמי מצד אחד שאף הוא יש לו טומאה בראיה שאינו מדין מגע אא"א אינו ממא אלא בנוגע וטומאת ומי מצד אחד שאף הוא יש לו טומאה בראיה שאינו מדין מנע אא"א אינו ממא אלא בנוגע וטומאת ומי מצד אחד שאף הוא משום רואה הרי הוא בנוגע ממש שמין במינו הוא ואינו הוצץ.

והיינו דלא אקשינן יטמא טומא" שבעה אלא תסחור ז" דטומאה בזוב גמור ליה ליה כיון דאינו רואה בשיעורו טומאת מגע זוב אית ליה וכיון דזוב הוא מיהא ובראיה דין הוא לסחור הכל שאין כאן ז" נקיים דהא הוה ליה כאלו ראה זוב בנחיים שאין אחר אחר לכולן.

ומפרקי' גזרת הכתוב כך הוא מאחר שאין הזוב הזה כדי ראיה אין לו טומאת שבעה ואפילו לסתור ז' אלא סתירתו כטומאתו והא נמי רב הונא אליבא דנפשיה פשט ליה דהא בפרק כיצד הרגל בב"ק איכא ר' אליעזר דסבר אפשר בלא צחצוחי זיבה כלל, ומיהו בהא כרבנן פריק ליה ורבים נינהו.

ואי קשיא לך לרב הונא דאמר בעל קרי נוגע הרי חרי קראי למה לי דהא כתיב רואה וכתיב נוגע וכדדרשינן בפרק יוצא דופן מדכתיב או איש, א"ל אע"ג דרואה דוקא בנוגע הוא דמטמא ה"א ה"מ ברואה דאיכא תרתי מגע וראיה אבל בנוגע לחודיה לא קמ"ל.

כי יזוב זוב דמה אמר רחמנא עד דמידב

דייב ליה לח אין יבש לא או דלמא האי כי

יזוב זוב דמה אורחא דמילתא היא ולעולם

אפילו יבש נמי א^{ייל} חניחוה דם הנדה ובשר

המח מטמאין לחים ויבשים אמר ליה לח

ונעשה יבש לא קא מיבעיא לי כי מיבעיא

לי יבש מעיקרא הא נמי חניחוה המפלח

כמין קליפה כמין שערה כמין עפר כמין

יבחושין אדומין חטיל למים אם נמוחו טמאה

אי הכי בלא נמוחו נמי אמר רבה כי לא נמוחו בריה בפני עצמה היא – ומי איכא כי האי גוונא אין והחניא א"ר אלעזר בר" צדוק שני מעשים העלה אבא מטבעין ליבנה – מעשה באשה שהיחה מפלח כמין קליפות אדומות ובאו ושאלו את אבא ואבא שאל לחכמים וחכמים שאלו לרופאים ואמרו להם אשה זו מכה יש לה בחוך מעיה שממנה מפלח כמין קליפות חטיל למים אם נמוחו טמאה

הא דאמרינן מעיקרא **דנין יצירה מיצירה ואין דנין בריאה מיצירה.** לאו למימרא דסתרי אהדדי דהא אפשר לי^י למיגמרינא לתרווייהו אלא ה"ק זו אינה ג"ש כלל, והיינו דאקשינן מאי נ"מ הא חנא דבי רבי ישמעאל ולא מפרק הני מילי היכא דליכא דדמי ליה אבל היכא דאיכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן כדאתמר בעלמא אלא ודאי משום דלא אמרינן אלא היכא דסתרי אהדדי והכא תרווייהו דגמר.

והדר אקשיי ועוד נגמר בריאה מבריאה [ומשני ויברא לגופיה] וייצר לאפנויי ודנין יצירה מיצירה דהשתא ודאי ליכא למיגמר אלא חד במופנה הילכך מדדמי ילפינן דאף על גב דוייצר מופנה גבי אדם ליכא למיגמר בריאה דתנין מיני' בדין מופנה מצד אחד דאפנויי דויצר דאדם לאו להך ג'יש הוא והוה ליה כשאינו מופנה כל עיקר אי נמי השתא לא מסיק טעמיה אלא מפרש ואזיל הנא נאממנוא נהוא הליכא למנומה בהריאה כלל הבעי למנמה ממי

הוא ואמסקנא ניחא דליכא למיגמר דבריאה כלל כדבעי למימר קמן. והא דאמרינן **ויברא גבי הנינים לאו מופנה.** אי קשיא הא כחיב נמי ישרצו המים ההוא אין כתוב בעשייה אלא בצוויי, ופי' רש^{ייי} ז''ל דכיון שאין מופנה משני צדרין ומשיבין ה''נ יש להשיב מה

לאדם שכן מטמא מחיים. רל"נ דהאי לישנא קמא לא צריך פירכא דלכ"ע מופנה משני צדרין עדיף ממופנה מצד א' וכיון דע"כ יצירה יצירה גמרינן ה"ל בריאה דאדם לגופיה וגבי חנינים נמי לגופיה ואין מופנה כל עיקר וכל ג"ש שאינו מופנה כל עיקר אין למידן הימנה.

היינו דקאמרי ומאי נ"מ זה כלומר אמאי ניחא לך לאפנויי לחדא לגמרי ומגות מנפנה וגמרינן הרוויהו ומאים לגופי, ודבהמה מופנה ודגמרינן ויברא דחנין לגופיה ודאדם מופנה וגמרינן החרוויהו ומיגמר מניהו ופריק לרבנן הא עדיפא דהא אין משיבין ולר' ישמעאל נמי הא עדיפא דהיכא דאיכא מופנה משני צדדין איהי עדיף ולהכי אפנויי רחמנא לבהמה משני צדדין דשרינן היכא דאיכא מופנה משני צדדין איהי עדיף ולהכי אפנויי רחמנא לבהמה משני צדדין דשרינן במיני דבויה ביר היכי דלא נימא באידך מופנה מצד אחד הוא דכל היכא דאיכא למישרי שני צדדין דמופני בדידיה שדינן ומיניה גמרינן בין לרבי ישמעאל בין לרבנן אבל ללישנא דרב אחא אדדין דמופני בדידיה שדינן ומיניה גמרינן בין לרבי ישמעאל בין לרבנן אבל ללישנא דרב אחא דבעי והאי מאי פירכא משום דאפילו כשאנו גומרין יצירה יצירה יכולין אנו לגמור בריאה אע"פ שאינה מופנה כל עיקר אלא שמשיבין ולפום הכי בעי' מאי פירכא ורבנן דפליגי עליה דר"מ במחני' לא גמירי כראשכחן בפרק כל היד שאין אדם ג"ש מעצמו, וכן פי' רש"י ז"ל. ואין משיא לך לר"מ מאי פירכא ליהדר דינא וחיתי מכאן דכיון דגמר יצורה ואחו בהמה חיה ועי קשיא לד לרני מרין מה לאדם שכן מטמאו מחיים נימא בהמה חוכיה א"נ נגמר מייצר דבהמה חיוף

ועוף כי פרכת גבי חנין מה לאדם שכן מטמאו מחיים נימא בהמה תוכיה א"נ נגמר מוייצר דבהמה למד מלמד א"ל מה לשניהם שכן מטמאין במגע ובמשא תאמר בדגים שאינן מטמאין ואע"פ שמקבלין טומאה טומאת עצמן אין להם.

בו יצירה כאדם אלא מעתה המפלת דמות אמר שמואל מ"ם דר" מאיר הואיל ונאמרה המפלח כמין בהמה [וכו'] אמר רב יהודה דאמרי תרוייהו במחלוקת שנויה ורבנן היא לישנא מתני הכי רבי יוחנן וריש לקיש לפלוג נמי ר' יהודה בהא מאן דמתני הך באי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי אבל בריה לא הוי ולהך לישנא דא"ר יוחנן גבי חתיכה דעביד דם דקריש והוי חתיכה עד כאן לא קאמר רבי יהודה התם אלא היא ורבי יוחנן אמר אפילו תימא רבי יהודה בהא אמר ריש לקיש במחלוקת שנויה ורבנן המפלח כמין דגים וליפלוג נמי רבי יהודה אבל דם דרכיך לא או דלמא לא שנא תיקו לא שרץ ונבלה דאקושי בעינן מעת לעת לעת הכא מאי מי בעינא מעת לעת או התם תנן כמה היא שרייתן בפושרין מעת אמר רבינא מעוך על ידי הדחק איכא בינייהו ממתכעו ברוק על גבי הצפורן מאי בינייהו בכי הטיל למים ובפושרין רשב"ג אומר ממאה אמר ריש לקיש ובפושרין חניא נמי כמין שערות אדומות תטיל למים אם נמוחו שומא יש לה בתוך מעיה שממנה מפלת שאל לחכמים וחכמים לרופאים ואמרו להם שערות אדומות ובאה ושאלה את אבא ואבא ושוב מעשה באשה שהיחה מפלח כמין

שאינה מופנה כל עיקר אין למדין הימנה שמואל משום רבי ישמעאל כל גזרה שוה צדרין נפקא מינה דאמר רב יהודה אמר מינה בין מופנה מצד אחד למופנה משני רמש דכתיב התם דיבשה הוא ומאי נפקא א:כא) ויברא אלהים את התנינים הגדולים ואת כל רמש האדמה וכתיב (בראשית נמי אפנויי מופנה דכתיב (בראשית א:כה) אלהים מן האדמה כל חית השדה גבי תנין חית הארץ וכחיב בראשית ב ויצר [ה'] מרכתיב (בראשית א:כה) ויעש אלהים את אינו מופנה מאי מופנה גבי בהמה אילימא בהמה ויברא גבי אדם מופנה גבי תנינים משני צדרין מופנה גבי אדם ומופנה גבי ודנין בריאה מבריאה אלא וייצר מופנה CLEALLY SELTE LICEL STIGIT LICEN SEGUL וודרא לגופיה וייצר לאפנויי ודנין יצירה א:כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו אמרי ועוד נגמר בריאה מבריאה דכתיב (בראשית ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה (ויקרא יד:לט) ושב הכהן (ויקרא יד, מד) מאי נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל דנין יצירה מיצירה ואין דנין בריאה מיצירה ויברא אלהים את התנינים הגדולים אמרי בו יצירה כאדם שנאמר (בראשית א, כא) תנין תהא אמו טמאה לידה הואיל ונאמר

85 LLL

ישמעאל מאי איכא בין מופנה מצד אחד צדדין דברי הכל למדין ואין משיבין ורבי מושיבין לרבנן למדין ומשיבין מופנה משני מופנה מצד אחד לרבי ישמעאל למדין ואין

שבקינן מופנה מצד אחד דאיכא מופנה מצד אחד ומופנה משני צדדין למופנה משני צדרין נפקא מינה דהיכא

צם בוצ

דמות הר אמו טמאה לידה שנאמר (עמוס כאדם א"ל רבי אמי אלא מעתה המפלת ביינו טעמא דר"מ הואיל ונאמרה בו יצירה מחיים וכן א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן משום דאיכא למיפרך מה לאדם שכן מטמא ממופנה מצד אחד והכא מאי פירכא איכא שבקינן שאינה מופנה כל עיקר וגמרינן ליה פירכא ולאו להאי אית ליה פירכא ושאינה מופנה כל עיקר ולאו להאי אית נ"מ היכא דמשכחת לה מופנה מצד אחד מופור מצד אחד לשאינה מופוה כל עיקר למדין ואין משיבין ולרבנן מאי איכא בין ומשיבין מופנה משני צדדין דברי הכל ישמעאל למדין ואין משיבין לרבנן למדין יוצר הרים ורוח וכחיב ובורא רוח ש"מ למדין ומשיבין מופנה מצד אחד לרבי כל גורה שוה שאינה מופנה כל עיקר דרבא מתני לה משמיה דרבי אלעזר לקולא נגמר מן מופנה מצד אחד רב אחא בריה רחמנא לבהמה משני צדרין כי היכי דלא - ליה הר מי קא מפלת אבן היא דקא מפלת וילפינן מופנה משני צדרין ולהכי אפניה

רבי ינאי אמר היינו טעמא דר"מ הואיל אדם לא קשיא הא באוכמא הא בציריא מומין קחני לה את שגלגל עינו עגול כשל וחיה לא פליגי דכתיבא ביה יצירה והא גבי דר"מ דלא כתיב ביה יצירה אבל בהמה הוה אמינא בנחש הוא דפליגי רבנן עליה וכי תימא הכי נמי ליתני נחש אי תנא נחש לידה הואיל וגלגל עינו עגולה כשל אדם מעתה המפלת דמות נחש תהא אמו טמאה דר"מ הואיל ועיניהם דומות כשל אדם אלא רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן היינו טעמא ואין דנין דברי תורה מדברי קבלה (אמר) לאפנויי א"ל דנין דברי תורה מדברי תורה וכי תימא לא מופנה מדהוה ליה למכתב בריאה כאדם דכתיב עמוס ד ובורא רוח תהא אמו טמאה לידה הואיל ונאמרה בו ההוא גוש איקרי אלא מעתה המפלת רוח ד:יג) כי הנה יוצר הרים ובורא רוח אמר

מהו למאי נפקא מינה לאיתסורי באחותה ולד מעליא הוא קבל בה אביה קידושין מר, זירא לר"מ דאמר בהמה במעי במעי אשה ויש להן לסתות כאדם בעא מיניה רבי ירמיה ומיש קריא וקיפופא מבהמה וחיה הואיל באמרי קריא וקיפופא אין שאר עופות לא רב אחא בריה דרב איקא לא תיבדק לרבנן לריא וקיפופא אין שאר עופות לא אמר תיבדק למאן תיבדק לאו לדברי ר"מ דאמר ביימ ולד ולדברי חכמים אינו ולד ובעופות בר' צדוק המפלת מין בהמה וחיה לדברי בשאר עופות מודי להו והתניא א"ר אלעור נעלק עמהם אלא בקריא וקיפופא אבל ודברי חכמים בשאר עופות שאף ר"מ לא בבהמה וחיה והוא הדין לקריא וקיפופא חנינא בן אנטיגנוס אומר נראין דברי ר"מ בשאר עופות הסורי מיחסרא והכי קתני ר" פתומא בתאר עופות מכלל דר"מ פליג לפניהן כשל אדם קריא וקיפופא נמי אלא וקיפופא מ"ש בהמה וחיה דעיניהן הולכות חכמים בעופות מאי עופות אילימא בקריא אומר נראין דברי ר"מ בבהמה וחיה ודברי עופות לא מיתיבי ר' חנינא בן (אנטיגנוס) בממא אמר אביי בקריא וקיפופא ובשאר עוף דאין עיניו הולכות לפניו וקאמר ר"מ ועיניהם הולכות לפניהם כשל אדם והרי

אדם ופניו תייש ולא כלום לא נחלקו אלא הכל מודים גופו תייש ופניו אדם אדם גופו שאין בו כו' אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב דפרסות ליכא פרסה מיהא איכא והכ"א כל פרסות איכא ולא פרסה איכא הכא נהי יונה אסורה באכילה הכי השתא התם לא יוחנן השוחט את הבהמה ומצא בה דמות באכילה ותפשוט ליה מהא דר' יוחנן דא"ר בהמה מאי למאי נפקא מיניה לאשתרויי בהמה במעי אשה ולד מעליא הוא אדם במעי רב אדא בר אהבה מאביי לרבי מאיר דאמר עליו יצא זה שאין לבו דוה עליו בעא מיניה קרא דברים כח ראשית אונו מי שלבו דוה אמר רבא לעולם דחיי ושאני התם דאמר ס"ד דחיי הבא אחריו בכור לנחלה מי הוי אחריו בכור לנחלה ואינו בכור לכהן ואי שליא או שפיר מרוקם והיוצא מחותך הבא עד שיהא בו מצורת אדם והמפלת סנדל או ועוף (ולד מעליא הוא) דברי ר"מ וחכ"א אף אנן נמי תנינא המפלת כמין בהמה חיה בואיל ובמינו מתקיים אמר רב ירמיה מדפתי רב יהודה אמר רב לא אמרה רבי מאיר אלא לר' זירא לידי גיחוך ולא גחיך גופא אמר רב אחא בר יעקב עד כאן הביאו רבי ירמיה אמרה ר"מ אלא הואיל ובמינו מתקיים אמר למימרא דחיי והאמר רב יהודה אמר רב לא

09 LTG

שפנין אדם ונברא בעין אחת כבהמה שרבי מאיר אומר מצורת אדם וחכ"א כל צורת אדם אמר לו לרב ירמיה בר אבא והא איפכא אמר להו אי תניא תניא אמר ר' ירמיה בר הא אמר חסא מצח והגבן והעין והלסת וגבת הזקן עד שיהו כולם כאחת ולא פליגי וגבת הזקן עד שיהו כולם כאחת ולא פליגי הא כמ"ד כל צורת הא כמ"ד מצורת מיתיבי צורת פנים שאמרו אפילו פרצוף אחד מן

הפרצופין הוץ מן האוזן למימרא דמחד נמי אמר אביי כי חניא ההיא לעכב חניא רכמ"ד כל צורח ואיבעית אימא לעולם כמ"ד מצורח ומאי אחד אחד אמר רבא נברא מצורח ומאי אחד אחד אמר רבא נברא אמר ממאה ושטו אמום אמו מהורה ח"ר אמר ממאה לידה אמר ממאה ושטום אין אמו ממאה לידה המפלח גוף אטום רבי אומר כדי שינטל מן החי וימות וכמה ינטל מן החי וימות רבי

717 67

זכאי אומר

עד הארכובה רבי ינאי אומר עד לנקביו ר' יוחנן אומר משום רבי יוסי בן יהושע עד מקום טבורו בין רבי זכאי לרבי ינאי איכא בינייהו טרפה חיה מר סבר טרפה חיה ומר סבר טרפה אינה חיה בין ר' ינאי לר' יוחנן איכא בינייהו דר"א

ושתי שדראות וכמין אפיקותא דדיקלא וכן כיוצא בהן א"ל הנהו לא שכיחי ולא ה"ל למיתני. אבל פניו ממוסמסין ה"ל למיתני משום דשכיה נמי טפי מגוף אטום. הא דאמרינן **ושמואל סבר בריה בעלמא איתא וכי אגמריה רחמנא למשה בעלמא.** פירש"י פרה דשרי ונראה מדבריו דבין לרב בין לשמואל במעי טהורה לא היי הלכך יצא לאויר העולם

הא דאקשי' ואם איתא ליתני שמא מגוף אטום (ופניו) [או ממי שפניו] המוסמסין באתה. א"ל איבעי למיתני טובא ליתני שמא באת מפניו תיש או אפילו פרצוף אחר או שיש לו שני גבין

והא דאמרי² קא מפלגי בטרפה חיה שהזיקיקו לרש"י ז"ל לטהר ולד טרפה נ"ל שלא הקפידו אלא על לשון הברייתא שאמרו וכמה כדי שינטל מן החי וימות זינו בכלל ולד ולא שיהא זה נקרא אטום בלא חיתוך איברים עד מקום שאלו ינטל מן החי וימות אינו בכלל ולד ולא שיהא זה נקרא טרפה אלא זה אינו נולד הואיל ונברא אטום אבל נחלקו האמוראין כמה הוא כדי שינטל מן החי וימות ופי' ר' זכאי עד לארכובה ודקדקו ממנו שהוא סובר טרפה חיה דהא קאמר שבכך החי מת (לרש"י נטל) [לכשינטל] ממנו ור' ינאי אמר עד לנקובה שבכך נעשה נבלה אבל טרפה אינה מחה ר' יהושע דאמר עד טבורו קסבר בין זו בין זו חיות הן וכל זה אינו אלא בשיעור כמה כדי שינטל מן החי אבל בולד שנטל ממנו לא נחלקו (במינו) [בו] ולא אמרו כאן אלא הולד כשהוא אטום. ומה שפי'רש"י ז"ל אטום חסר אינו נראה אלא אטום כמשמעי שאין לו חיתוך איברים ואין לז

חלק שבהן אלא כמין גולם אטום ודמיא להא דחניא לקמן ברייח גוף שאינו חחוך וכו".

נפיק לקרייתא אתו לקמיה דאבוהון אמר אטום היינו מי שפניו טוחות בני רבי חייא לרבי יוחנן מהא משום דשני ליה היינו גוף וריש לקיש אמר אמו ממאה ולוחביה ר"ל ואיפכא איתמר רבי יוחנן אמר אמו טהורה לא פליגי דטמאה כי פליגי בפניו טוחות אמר רב פפי בפניו מוסמסין כולי עלמא שמא מגוף אטום או ממי שפניו מוסמסין שמא מגוף אטום באחה ואם איתא ליתני ורגל חתוכה אמו טמאה לידה ואין חוששין ר' יוחנן לריש לקיש המפלח יד חתוכה אמו ממאה ר"ל אמר אמו טהורה איתיביה המפלת מי שפניו מוסמסים רבי יוחנן אמר כמין אפקתא דדיקלא אמו טהורה איתמר ואמר רב גידל אמר רבי יוחנן המפלת המפלת את שגולגלתו אטומה אמו טהורה מהורה וכן אמר רב גידל אמר רבי יוחנן למעלה אבל מלמעלה למטה אפי' כל דהו にてくに אמר רב פפא מחלוקת מלמטה באמר רבי אלעור ניטל ירך וחלל שלה

שהן אסורין בן ארבעה לדקה בן שמנה את ששדרתו עקומה מיחיבי יש בעוברין לעבודה אלמא דחיי (וקשיא לרב) א"ל שימי כל שיש לו ב' גבין ושני שדראות פסול בר חייא לרב רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר אבל במעי אמה שריא איתיביה רב שימי וכי אגמריה רחמנא למשה בעלמא אגמריה אגמריה ושמואל אמר בריה בעלמא איתא ליתא וכי אגמריה רחמנא למשה במעי אמה גבין וב' שדראות רב אמר בריה בעלמא חנין בר אבא השסועה בריה שיש לה ב' קמיפלגי בדרב חנין בר אבא דאמר רב אמר באשה ולד בבהמה מותר באכילה במאי אינו ולד בבהמה אסור באכילה ושמואל לה ב' גבים וב' שדראות אמר רב באשה לה ימי טוהר איתמר המפלת בריה שיש חומרא דאתיא לידי קולא היא דקיהביתו ומברו מה שטמאתם מאי דעתייכו לחומרא טוחות בא לידינו וטימאנוה אמר להם צאו

להם כלום בא מעשה לידכם אמרו לו פנים

לרב ה"ה לשמואל אלא גביה הוה קאי דבר בריה הוה. משום נפל אסור אפילו לשמואל והא דפריך רב שימי ממחניתין ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר וכו'

באשה אינו לד בבהמה אסור באכילה ולא מדכרין התם דשמואל בכלום בעולם. ר' הנינא בן אנטיגנוס אומר כל שיש לו שני גבין ושדראות והוי ביה למימר' דהיי והאמר רב ולא נהירא ועוד דהתם בפ' ואלו מומין (דף מג ע"ב) חנן לה למחני' גבי מומי כהן איזהו גבן

בן פרה הוא אבל במעי בהמה דאפילו נפל שריא איהי נמי שרי. ושמואל סבר בריה בעלמא איתא דחיי וכי אגמריה רחמנא בשיצא לאויר העולם דלא תימא כקלוט ליכא דלא חי הילכך כי אגמריה רחמנא למשה במעי בהמה אגמריה דבחוץ לא צריך נפל הוא. אלא הכי משמע פירושא לכ"ע מינא בעלמא ליכא כי פליגי בבריה רב סבר אפילו בריה בעולם

79

כותיה דרב דקיימא לן הלכתא כרב באיסורי קולא הוא דקיהבת לה דמי טוהר עביד מיהא הונא מאי דעתיך לחומרא חומרא דאתי לידי למעבד עובדא כוותיה דשמואל אמר ליה רב גבין ושני שדראות רבי ירמיה בר אבא סבר שמנה א"ל רב וסיים בה הכי ושיש לו שני לברית שמנה יצאו אלו שאינן ראויין לברית זכר וגו' וביום השמיני ימול וגו' מי שראוי ת"ל (ויקרא יב, ב) אשה כי תזריע וילדה שאינו חתוך יכול תהא אמו טמאה לידה המפלת בריית גוף שאינו התוך ובריית ראש אסור במעי אמו שרי חני חנא קמיה דרב באע"ג דכלו לו חדשיו אם יצא לאויר העולם מוער יצא מי שיש לו ב' גבין וב' שדראות בשלא כלו לו חדשיו אבל כלו לו חדשיו הימנו ולמטה אסור במה דברים אמורים לטעמיה בן ארבעה לדקה בן שמנה לגסה באפילו במעי אמו נמי אסור ושמואל מתרץ יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות כשיצא לאויר העולם אבל במעי אמו שרי הימנו ולמטה אסור במה דברים אמורים מתרץ לטעמיה בן ארבעה לדקה בן ח' לגסה מתרץ לטעמיה ושמואל מתרץ לטעמיה רב מכלל עוברין שאפילו במעי אמן אסורין רב שני גבין ושני שדראוח מאי יצא לאו יצא לגסה הימנו ולמטה אסור יצא מי שיש לו

אביי ש"מ צורבא מרבון דאמר מילתא לימא שלח לו לרבן גמליאל מפי הורה חנינא אמר כשל אדם מתוך דבריה נזכר רבי יהושע נאמר לה מאיזה טעם הואיל וגלגל עינו עגול והלא משמך אמרה לי חמותי אמו טמאה נחש מהו אמר לה אמו טהורה אמרה לו חנינא לקראתו אמרה לו רבי המפלת כמין הנהג בן אחיך ובא בהליכתן יצתה כלת (ר') נספר דברים לפני ר"ג שלח לו רבי יהושע רבי יהושע אמו ממאה לידה הלך ר' יוסף המפלת דמות נחש הורה חנינא בן אחיו של חכמים ואמרו ולד הוא אלא שיש לו כנפים באחת שהפילה דמות לילית ובא מעשה לפני לו כנפים תנ"ה א"ר יוסי מעשה בסימוני לילית אמו טמאה לידה ולד הוא אלא שיש אמר רב יהודה אמר שמואל המפלח דמות אצטריך סד"א כל בציר תרי ירחי חיי קמ"ל איתמר פשיטא בת תלתא ירחי מי קא חיי חיי קמ"ל דלא חיי אלא אי אמרת אדקה דעתך אמינא הואיל ובאשה חיי בבהמה נמי מאי אי אמרת בשלמא אגסה אצטריך סלקא ולמטה אסור מאי לאו אגסה לא ארקה האי ילדה אמר רב נחמן בר יצחק ת"ש הימנו גסה יולדת לתשעה יולדת לשבעה או לא אשה יולדת לתשעה ויולדת לשבעה בהמה בין לקולא בין לחומרא אמר רבא הרי אמרו

לפרשתבינא דפומבדיתא עד חרציה שאלו דיילא עד פלגיה וכולי עלמא קאי פרשתבינא דפומבדיתא קאי ליה לאדא עצמותיו משוחין תניא אבא שאול אומר מרובה משתייתו עצמותיו סכויין כראוי מרובה מאכילתו עצמותיו שרופין אכילתו כראוי עצמותיו משוחין וכל מי ששתייתו יין הי עצמותיו שרופין מזוג עצמותיו סכויין והייתי מסתכל בעצמות של מתים השותה תניא אבא שאול אומר קובר מתים הייתי דאתמוחי אתמח כולה בחד גוונא הוי קאי רב אדא בר אהבה אמר גוונים תנן ואם איתא תנן ואם איתא דאתמוחי אתמח מחסר חסר זה שנמוח עוברה בתוך מעיה רבא אמר מלא ונימוח אמר אביי כמה יין חי שתת אמו של כלום היא אלא גנונים ניחוש שמא ולד הוה לזכר ולנקבה גמ' בשלמא דם ומים לא לוכר ולנקבה המפלת סנדל או שליא תשב

אינה הוששת לולד ואם היה מרוקם תשב

המפלת שפיר מלא מים מלא דם מלא גנונים

בה טעמא דכי מדכרו ליה מדכר מתניי

בר' יוסי כך אמר אבא מלא דם טמאה נדה

להם לא שמעתי אמר לפניו ר' ישמעאל

לפני רבי המפלת שפיר מלא בשר מהו אמר

חדש אמרח לנו משום אביך שמענוך עכשיו מלא בשר טמאה לידה א"ל אילמלי דבר בדורו הוה ואדא דיילא מגיע לכתפו בוה ורב יהודה מגיע לכתפו ורב יהודה ארוך בדורו הוה ורב מגיע לכתפו רב ארוך בדורו ורבי הייא מגיע לכתפו ורבי הייא ארוך הוה ורבי מגיע לכתפו רבי ארוך בדורו הוה ור"מ מגיע לכתפו רבי מאיר ארוך בדורו מגיע לכתפו ור' טרפון ארוך בדורו הוה בוה אבא שאול ארוך בדורו הוה ורבי טרפון אבשלום היתה ושמא תאמר אבא שאול ננס עד חוטמי כשחורתי לאחורי אמרו עין של מערה תחתי ועמדתי בגלגל עינו של מת אומר קובר מתים הייתי פעם אחת נפתחה של עוג מלך הבשן היתה תניא אבא שאול וקולית לא כלתה כשחזרתי לאחורי אמרו לי ורצתי אחריו שלש פרסאות וצבי לא הגעתי

אחת רצתי אחר צבי ונכנסתי בקולית של מת

ואיתימא רבי יוחנן קובר מתים הייתי פעם

דף כה

הדש אמרח לנו משום אביך שמענוך עכשיו מדהא קמייחא כיחידאה קאמר כסומכוס שאמר משום ר"מ הא נמי שמא כרבי יהושע אמרה ואין הלכה כר' יהושע דחניא המפלח שפיר שאינו מרוקם ר' יהושע אומר ולד

t9 [LL

פשיט ליה רבי יהושע ספוקי מספקא ליה ומאי שנא בהמה מי סברת רבי יהושע מפשט מחלוקת מכדי סברא הוא מאי שנא אשה לא פטר בה שפיר אלא אי אמרת בעכור קרא פטר בה שפיר בבהמה דלא רבי קרא בצלול מחלוקת משום הכי אשה דרבי בה שפיר בבהמה לא פטר אי אמרת בשלמא מינוף בגסה שליא באשה שפיר ושליא ואילו לר"נ אלא אמרו סימן ולד בבהמה דקה בצלול דברי הכל אינו ולד איתיביה רבא אמר רבה בר אבוה מחלוקת בעכור אבל בצלול מחלוקת שמע מינה וכן אמר ר"נ לי קרא סברא בעלמא הוא אלא שמע מינה לרא אלא אי אמרת בעכור מחלוקת למה בשלמא בצלול מחלוקת היינו דאיצטריך מילחא לא שנא עכור ול"ש צלול אי אמרת לאדם אלא א"כ נוצר אלמא בעור חליא וילבישם מלמד שאין הקב"ה עושה עור ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור דרש ר' יהושע בן הנניא (בראשית ג, כא) בזה ובין בזה מחלוקת תיקו מיתיבי את זו אבל בעכור דברי הכל ולד או דלמא בין בצלול מחלוקת איבעיא להו בצלול מחלוקת בבני הכל אינו ולד ור' יהושע בן לוי אמר ר' אושעיא מחלוקת בעכור אבל בצלול וחכ"א אינו ולד אמר ר"ש בן לקיש משום

כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני עור ובשר אין לו ועליו מפורש בקבלה (איוב י, י) הלא נדונה כשעורה לארכה וחתוך ידים ורגלים בשערה וגויתו כעדשה ואם היתה נקבה רבי חייא ומקורבין זה לזה ופיו מתוח כחוט מזה שני חוטמין כשתי טיפים של זבוב תני מיפין של זבוב תני רבי חייא מרוחקין זה תחלת ברייתו מראשו ושתי עיניו כשתי רבנן איזהו שפיר מרוקם אבא שאול אומר זיג כולי האי ואם היה מרוקם וכו' תנו גיסא אמר אם איתא דולד הואי לא הוה עליה חוט השערה מהאי גיסא וחזיא מהאי מבהוא שפירא דאתא לקמיה דשמואל דמנח אמר מעולם לא דכו שפיר בנהרדעא לבר ואזדא שמואל לטעמיה דכי אתא רב דימי ושמואל אמר אחד זה ואחד זה חוששת אני אומר אחד זה ואחד זה אינה חוששת ובא רבי יהושע בן לוי מר כמאן ס"ל א"ל צא ר' ישמעאל בר' יוסי והא רבי אושעיא איל רב הנינא בר שלמיא לרב הא רבי לאמר מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא הוא מומאה לחומרא ומי מספקא ליה והא קרא ספק איסורא לחומרא ה"נ גבי אשה ספק דאיסורא הוא דאיכא לגבי גיזה ועבודה דממונא הוא ספק ממונא לקולא גבי בהמה ואזיל הכא לחומרא והכא לחומרא גבי אשה

דמר שמואל לחוש חוששת ימי טהרה לא אמו דר שמואל לדידי מפרשא לי מיניה שמואל אחת זו ואחת זו חוששת אמר רב ער שישעיר ומי אמר שמואל הכי והאמר שמואל לרב יהודה שיננא לא תעביד עובדא זבורית וא"ר עמרם עלה כשל שתי א"ל כשל ערב ושני זרועותיו כב' חומין של כב' חוטין של זהורית וא"ר עמרם עלה של ביצים ידיע א"ר עמרם תנא ב" ירכותיו אביי השתא ביצים גופייהו לא ידיעי הוט לה ר"נ ודילמא חוט של ביצים נינהו אמר היתה נקבה נדונה כשעורה סדוקה מתקיף הרחם נינהו א"ר אדא בר אהבה תנא אם למעלה אבל מן הצדרין אימא כותלי בית נחמן אמר רבה בר אבוה ל"ש אלא מלמטה שזכר הוא ואם לאו בידוע שנקבה היא א"ר חלק ומנענע באותו מקום אם מסכסך בידוע שאול בר רמש אומר מביא קיסם שראשו נקבה היא אבא שאול בר נש ואמרי לה אבא אלא במה בודקין אותו לידע אם זכר הוא אם בודקין אותו כיצד בודקין אותו כדאמרינן רך ומצחצחו ואין רואין אלא בחמה כיצד אותו אלא בודקין אותו בשמן שהשמן בודקין אותו במים שהמים עזין וטורדין וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה רוחי ואין תלבישני ועצמות וגידים תסוככני חיים

ה"נ הכא במאי עסקינן דאתיליד זכר בהדיה שאין עמו ולד אי דאחילידא נקבה בהדיה ווכה בה למה הזכירו סנדל והלא אין סנדל כי אמרה להא שמעתא וקדם איהו ואמר דאנא והוא הוינא יתבינן קמיה דרבי יוחנן אמר רבי זעירא זכה בה רב ביבי בשמעתיה מעדותו של רבי נחוניא נשנית משנה זו פנים אמר רב ביבי בר אביי אמר רבי יוחנן משום רבותינו העידו סנדל צריך צורת להם ר' ינאי טיהרתם את הוולדות והתניא לטהר את הסנדל שאין לו צורת פנים אמר והחזיר פניו לאחוריו בימי רבי ינאי בקשו ואפי' מאחוריו משל לאדם שסטר את חבירו איר יוסף איר יצחק סנדל צריך צורת פנים הלכה סנדל צריך צורת פנים ... א"ר אדא צריך צורת פנים א"ר יהודה אמר שמואל של שור הגדול משום רבותינו העידו סנדל שנרצף רשב"ג אומר סנדל דומה ללשון דומה לדג של ים מתחלתו ולד הוא אלא דרב גובריה המפלת סנדל וכו' ת"ר סנדל האי בנדה בעל כפתיה ואודי שאני שמואל יומא ולא הוה אלא ארבעין יומין ואמר להו יומא וחשיב מיומא דאולא לטבילה עד ההוא לקמיה דמר שמואל אמר הא בר ארבעין וחד ליה לשמואל והא ההוא שפירא דאתאי יהבינן לה עד שישעיר למימרא דמספקא

99 LTG

מהו דתימא הואיל ואמר רב יצחק בר אמי אשה מזרעת תחילה יולדת זכר איש מזריע תחלה יולדת נקבה מדהא זכר הא נמי זכר קמ"יל אימא שניהם הזריעו בבת אחת האי

זכר והאי נקבה דבר אחר שאם תלד נקבה לפני שקיעת החמה וסנדל לאחר שקיעת החמה מונה תחלת נדה לראשון ותחלת נדה

לאחרון סנדל דתנן

של בו

מאומאמול ואיפוך שמעתתא גבי בכורות עחליפא משמיה דרבא אמר אפילו תימא מרגלותיהם דולד קדים ונפיק רב הונא בר דסנדל קדים ונפיק גבי כריתות שיצאו דרך גבי בכורות כגון שיצאו דרך ראשיהם לסנדל אפלגיה ומשלחיף ליה כלפי רישיה פפא שמע מינה מכרך כריך ליה ולד יוצאין אין יוצאין אלא כרוכין אמר רב ומי איתנהו להני שינויי והא תניא כשהן קרבן אסנדל אמרוה רבנן קמיה דרב פפא כוכבים וסנדל לאחר שנתגיירה דמייתא רבי ירמיה שאם תלד ולד בהיותה עובדת ולד מעליא הוא מאי איכא למימר אמר אסנדל ולרבי שמעון דאמר יוצא דרך דופן דרך דופן וסנדל דרך רחם דמייתא קרבן גבי כריתות למאי הלכתא שאם תלד ולד בכור לנחלה ואין בכור לכהן סנדל דתנן גבי בכורות למאי הלכתא לבא אחריו

גמליאל כדי שיאחזנו בידו ויראה לכאן יהא שיעור שופר פירש רבי שמעון בן והאזוב שליא הא דאמרן שופר דתניא כמה מפח ואלו הן שליא שופר שדרה דופן סוכה אושעיא זעירא דמן חבריא חמשה שיעורן תרנגולין שהדקין יוצאין ממנה תניא רבי מענאל אומר שליא דומה לקורקבן של ואין שליא פחותה מטפח רבי שמעון בן וסופה דומה כתורמוס וחלולה כחצוצרת רבון שליא תחלתה דומה לחוט של ערב אומר נימוק הולד עד שלא יצא גם, תנו ולד אלא שאין שליא בלא ולד רבי שמעון מתני שליא בבית הבית טמא לא שהשליא רישיה הויא לידה סנדל עד דנפיק רוביה דרך ראשיהן ולד דאית ביה חיותא מדנפיק חיותא שריק ונפיק גבי כריתות שיצאו היותא סריך ולא נפיק סנדל דלית ביה שיצאו דרך מרגלותיהם ולד דאית ביה

הא דאמרי^י **הלה מחני' והרהי שמעתא שיעורן טפה.** ואקשי^י חרחי הדא היא היינו טעמא דלא מקשינן חלה ד' הוויין משום דהוה איכא למימר רבי שילא לית ליה דר' חייא דשיעור אזוב טפח ומ"ה מקשינן אם כן [תרתי הדא היא, ועוד א"ל] תרווייהו כי הדדי נינהו והדא נקט.

ולכאן טפח שדרה מה היא דא"ר פרנך אמר רבי יוחנן שדרו של לולב צריך שיהא יוצא מן ההדס טפח דופן סוכה דחניא שחים כהלכתן שלישית אפילו טפח אזוב דחני רבי חייא אזוב טפח אמר רבי חנינא בר פפא דריש שילא איש כפר חמרתא חלת מחניתא דריש שילא איש כפר חמרתא חלת מחניתא היא אמר אביי אימא אמר רבי חייא אזוב היא אמר אביי אימא אמר רבי חייא אזוב

רום טפח מרובע מביא את הטומאה וחוצץ

בפני הטומאה טפח קאמרינן טפח על טפח
לא קאמרינן והא איכא אבן היוצא מן התנור

קאמרינן היכא דבציר מטפח לא חזי אבל

הכא כ"ש דבציר מטפח יד תנור הוא והאיכא

תנורי בנות טפח דתניא תנור תחלתו ארבעה

ושירינו ד' דברי רבי מאיר וחכמים

אומרים במה דברים אמורים בגדול אבל

הא דאמר רב **אין הולד מתעכב אחר חבירו כלום.** ראיתי מקצת בעלי פירושין שכחבו דלית ליה לרב הא דאמרינן לקמן מעשה ונשתהא ולד אחרונה אחר חבירו שלשים יום ולית ליה נמי מעשה דיהודה וחזקיה ולית ליה נמי האי דאמרינן בכתובות וביבמות ג' נשים משמשות במוך קטנה מעוברת מניקה מעוברת שמה תעשה עוברה סנדל אלא קסבר אין אשה מתעברת וחוזרת ומתעברת ולפיכך אין ולד מתעכב אחר חבירו כלום.

ואין דבריהם נראין דג' נשים מחניתא הוא ונימאחהרי חיובתיה דרב. ועוד מעשה דיהודה וחזקיה בני חביביה דהוא יושב לפניו והן יושבין עמו בבה"מ היכי אפשר דלא חזי ליה ואם איהו אומר דלא היו דברים מעולם מאן מהימן לאסהודי עלייהו.

אלא היינו טעמא דרב דקסבר אין אשה מתעברת וחודרת ומתעברת בין נפל בין של קיימא אלא היינו טעמא דרב דקסבר אין אשה מתעברת וחודרת ומתעברת בין נפל בין של קיימא אלא א"כ נעשה א" מהם סנדל וסנדל כרוך עם הולד הוא ייצא שחבור אחו ונדבק בו והיינו טעמא דמרן אבל כשהאשה מתעברת תאומים טפה אחת היא שמתחלקת וכשהן נגמרין לז' או לט' אין הולד מתעבב אחר חבירו כלום אלא א"כ הפילה א" נפל וא' שליא אבל פעמים שנתחלקו לשתים וא' מהן נגמר לט' וא' לז' ובזה מודה רב שהול' משתהא אחר חבירו כדי שתגמור צורתו בזמנו. והיינו מעשה דיהודה וחזקיה ומיהו לית ליה אפוכי שמעתא דלקמן (כ"ד) [כ"ג] לולד דבחד ירחא לא משתהא אלא ל"ג אית ליה.

והא דאמרינן לעיל סנדל מהו דחימא הואיל וא"ר יצחק עד קמ"ל שניהם הזריעו בבת אחת ודאי קשיא דהא איכא סנדל דמתעברת וחוזרת ומתעברת וזה זכר וזה נקבה כדפרישי' במשמשת במוך. ואיכא למימר אין ודאי דמצי למימר הכי אלא שמא תאמר היכא דבעל ופירש מדהאי זכר האי נמי זכר קמ"ל אפי' בכה"ג חיישינן שמא שניהם הזריעו כא' והאי זכר (נמי) והאי נקבה בבנה

כנ"ק. אין תולין את השליה אלא בדבר של קיימא. פי' רש"י ז"ל שכיוצא בו מתקיים אם היו הדשיו כלין למעוטי שאם הפילה דבר שאינו ראוי לבריית נשמה כגון נברא בירך אחת או גוף אטו' ואח"כ הפילה שליא (פי') [אפי'] בתוך ג' חוששין לולד אחר, ופירוש חזייה לרב יהודה בישות משום דשמעה מרב ולא אמרה.

ואינו מחוור דבן קיימ' לאפוקי כל נפל משמע וכדאמרן דילמ' כאן בנפלי כאן בבן קיימא ולא ידעתי מי הזקיקו לשנות פירושו אלא הא דתלמיד' דרב פליגא אדרב יהוד' דאמר לעיל משמיה דרב הפילה נפל ואח"כ הפיל' שליא כל שלשה ימים תולין אותה בולד ושאר תלמידים דרב אומרי' משמי' דאין תולין את השליא בנפל אפילו יום א' אלא א"כ יצאה עמו אבל בבן קיימא תולין אותה אפילו מכאן ועד י' ימים.

89 [14

הכי הפילה נפל ואחר כך הפילה שליא אמרת לשמעתתיה דרב בפירוש אמר רב כאן בנפל כאן בבן קיימא אמר ליה את אחר חבירו כלום אישתיק אמר ליה דלמא אמר רב הכי והאמר רב אין הולד מתעכב ואילך חוששין לולד אחר אמר ליה ומי הראשונים תולין את השליא בולד מכאן אמר רב יהודה אמר רב כל שלשה ימים בר מרתא קמיה דרב כהנא ויתיב וקאמר מפרשי שיעורייהו יתיב רב יצחק בר שמואל מפח בדרבנן לא קמיירי אלא בדכתיבן ולא קמיירי והאיכא דיה לקורה שהיא רחבה קא מיירי והאיכא כפורת טפה בקדשים לא ולכותל והאיכא מסגרת טפה בדכתיבן לא ר' יהודה לא אמרו טפח אלא מן התנור בא נמי פלוגתא היא דקתני סיפא אמר בפלוגתא לא קמיירי השתא דאתית להכי רבי ינאי מפח שכן עושין תנורי בנות מפח נשיריו ברובו וכמני כל שהוא אמר באטן תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו

לולד אחר אין שליא קשורה עמהן חוששין בזמן שהשליא קשורה עמהן אין חוששין המפלת מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן בו מהו אמר ליה דבר שאינו שאלת איתיביה תולין אלא בדבר שיש במינו שליא קשורה במפלת דמות עורב ושליא מהו אמר ליה אין בישות בעא מיניה רבי יוסי בן שאול מרבי ואמרי ליה הכי הדר חזייה לרב יהודה ליימא שיילינהו שמואל לכל תלמידי דרב רב אין תולין את השליא אלא בדבר של שמואל מאי אמר רב בשליא א"ל הכי אמר דחטתא ומרמי ומדחי אדהכי אתא אמר ליה ואתי אמר אתי לן גברא דרמינן ליה בגילא יוסף בריה דרב מנשיא מדויל לאפייהו באלי דרב ורב יהודה הוו יתבי חליף ואזיל רב אין חוששין לולד אחר שמואל ותלמידי הפילה שליא אפילו מכאן ועד עשרה ימים מכאן ואילך הוששין לולד אחר ילדה ואח"כ כל שלשה ימים תולין את השליא בולד

112 51

לולד אחר הריני מטיל עליהן

ושמעתי שפירשו בירושלמי במס' זו (ג, ד) לפי שאין השליא פורשת עד שיגמר לפיכך אין חולין אותה בנפל.

ובשאלתות דרב אחא משבחא ז"ל כתב לכך תולין אותה בבן קיימא דאמרי' אגב היותא דולד בזעא לשליא ונפיק. אבל נפל דלית ביה היותא לא. ומ"ה חזייה שמואל לרב יהודה בישות דשמעיה דאמר משמיה דרב דכל ג' תליא שליא בנפל וכיון דשמעינהו לכולהו תלמידי דרב דאמרי אין תולין כלל אמר ודאי רב יהודה טעי. היתה ונתחלקה לשתים אחד נגמרה צורתו וחוורת ומתעברת אמר אביי טיפה אחת רבי הייא והא אמר מר אין אשה מתעברת בבית המדרש ומאן נינהו יהודה וחזקיה בני חבירו ג' חדשים והרי הם יושבים לפנינו בית שערים מעשה ונשחהה ולד אחד אחר אמר רב מנחם איש כפר שערים ואמרי לה לשליא כ"ג לולד א"ר אבין בר רב אדא מאי איכא למימר איפוך שמעתתה ל"ג למ"ר יולדת לתשעה אינה יולדת למקוטעין ואחד נגמרה צורתו לתחלת תשעה אלא משכחת לה אחד נגמרה צורתו לסוף שבעה למאן דאמר יולדת לתשעה יולדת למקוטעין ל"ג יום א"ל רב יוסף ל"ד אמרת לן הניהא א"ר יצחק מעשה ונשתהה הולד אחר חבירו אמרת לן אמר רב אחא בריה דרב עוירא עד כ"ג ימים אמר ליה רב יוסף עד כ"ד אמר רבי יוחנן מעשה ותלו את השליא בולד הבאה אחר הולד אמר רבה בר בר חנה עד עשרה ימים ולא אמרו תולין אלא בשליא אמר שמואל מעשה וחלו את השליא בולד תיובתא אמר רבה בר שילא אמר רב מתנה מפגע מליא ונמוח שליא של שפיר חומר שני ולדות שאני אומר שמא נמוח

פרידות עפר על פרידה אחת של רקב וחסיר גיעדי ולאמרי אי אפשר שלא ירבו שתי שמעון אמר רבה אשכחתינהו לרבנן דבי רב ממא ורבי שמעון מטהר מאי טעמא דרבי מלא תרוד רקב שנפל לתוכו עפר כל שהו יד לפה ואזדא רבי שמעון לטעמיה דתניא (משלי ל, לב) אם נבלת בהתנשא ואם זמות איניש ולא נשתוק קמיה רביה משום שנאמר אער רב פפא אפילו כי הא מילתא לימא ורבי יוסי אחיכו עליה מאי שנא פשיטא להו רב פפא היינו נמי טעמייהו דרבי יהודה מומאה שנתערב בה ממין אחר בטלה אמר ולאמר מאי טעמא דרבי שמעון קסבר כל אחורי דרב ביבי קמיה דרב המנונא ויתיב פעם אחת לנמוק ב' פעמים יתיב רב פפא אינו בבית הפנימי אמר להן אינו דומה נמוק שאינו אמרו לו כשם שאינו בבית החיצון כך ההיצון שהוא מהור אמר להן אבל ולמה לפי אי אתה מודה שאם הוציאוהו בספל לבית וובי שמעון מטהרין אמרו לו לרבי מאיר ממצ עדני רבי מאיר רבי יוסי ורבי יהודה שהשליא ולד אלא שאין שליא שאין ולד ממא חנו רבנן שליא בבית הבית טמא לא בתחלת ז' ואחד בסוף ט' שליא בבית הבית

וא"ר יוחנן ד**ר"ש וראב"י אמרו דבר א".** ואליבא דר^י חייא דפריש למתניתן דתקבר לומר שנפטרה מן הבכורה ולא משום טומאה. והך סוגיא דר^י יוחנן הוא דהתם בדוכתא במס' בכורות

LLL 0L

שמעון מטהר וצריכא דאי אשמעינן קמייתא תרוד רקב שנתפור בבית הבית ממא ורבי עפר כל שהוא ממא ור' שמעון מטהר מלא צבוג דלא גופא מלא תרוד רקב שנפל לתוכו עלב ולא אמרו רקב אלא למת בלבד למעומי עץ או ע"ג רצפה של לבנים זהו מת שאין לו מאין לו רקב נקבר בכסותו או בארון של אבנים זהו מת שיש לו רקב ואיזהו מת ערום בארון של שיש או ע"ג רצפה של שיש לו רקב ואיזהו מת שאין לו רקב נקבר אחר גנגילון מאי היא דחניא איזהו מת לו דבר אחר גנגילון אף סופו נעשה לו דבר דרבי שמעון סופו כתחלתו מה תחלתו נעשה ליה שיעורא אלא אמר רבה היינו טעמא פרידות רקב על פרידה אחת עפר (ונפיל) ליה ואמינא להו אדרבה א"א שלא ירבו שתי

בא דאמרן רבי אליעור דתניא רבי אליעור ור"א בן יעקב אמרו דבר אחד רבי שמעון יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן רבי שמעון יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה ואזדא רבי סופו כתחלתו גבי שליא מאי טעמא אמר רבי השתא דאמרת טעמא דרבי שמעון משום עפר בית הקברות שאין בו מלא תרוד רקב מעמייהו דרבנן לפי שא"א למלא תרוד ועוד דגע צעדרות שמא ורבי שמעון מטהר מאי צריכא תניא אידך מלא תרוד ועוד עפר ומאהיל אבל בהא אימא מודה להו לרבון בהא אמר רבי שמעון דאין מאהיל וחוזר מאהיל וחוזר ומאהיל ואי אשמעינן בהא נתפור אימא מודו לו לרבי שמעון דאין בההיא קאמרי רבנן משום דמכניף אבל

בן יעקב אומר בהמה גסה ששפעה חררת דם

נפק ליה מדין כזית ועצם כשעורה וטהורין לגמרי. קיים נעשה כמת שנתבלבלה צורתו באור וטהורים דכיון שאין באבריו צורת בשר ולא צורת עצם **שפיר שטרפו במימיו.** גרסי' וכן בפר"ה ז"ל, ופי' שטרף השפיר ונמוקה צורתו אבל עדיין הוא (כג, א) מסיק טעמיה דר' חייא משום דה"ל טומאה סרוחה. וצ"ע.

והא דא"ר יוחנן מת שנתבלבלה צורתו מנ"ל דטהור. לאו דוקא דלא כרבנן אלא מדר" אליעזר

ויש לפרש דקסבי רבינא דר"ילא מודה ליי לר"ל בשפיר שטרפו מימיו דמדלא א"ל בשלמא שמע ליה ר' יוחנן דקסבר מודו ליה רבנן בשלא נעשה אפר כדפרישי'.

לד"ה אתיא. לגמרי כר' אליעזר אמרה דהאי כאפר שרופין הוא ומיהו במת שנתבלבל' צורתו דקא מתמה מנלן דגמרת מינה לשפיר לא הא ולא הא איחנהו. ועלה קאמר רבינא דר"י דמטמא שפיר שנטרפו מימיו שפיר שנטרפו מימיו דקאמר טהור לחיי אלא נתבלבלה צורתו שלמה מנלן אלמא ה"ק מנלן דטהור

גר"ה ז"ל שנטרפו במימיו. נראה דהיינו נתבלבלה צורתו בלחוד. וזה הלשון לדברי מי שגורס שפיר שנטרפו מימיו דמשמע שנטרף לגמרי וחזר למים, אבל לפי

הלכה כרבנן. כר' אליעזר דמסחברא טעמיה. אילימא מדרבי שבתאי קא גמרת הלכה דהוא אמורא וקא פסיק ויש לי עוד לומר דר' יוחנן הלכה קא מיבעי ליה, וה"ק ליה מנלן דטהור כרבנן דילמא טמא

הרי זו תקבר ופטורה מן הבכורה וחני רבי הייא עלה אינה מטמאה לא במגע ולא במשא ומאחר שאינה מטמאה לא במגע ולא במשא אמאי תקבר כדי לפרסמה שהיא פטורה מן הבכורה אלמא ולד מעליא הוא ואמאי חני אמר רבי יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה אמר רבי יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה אמר אמי אמר רבי יוחנן ומודה רבי שמעון אסברא לך טעמא דרבי יוחנן דאמר קרא

(ויקרא יב, ב) אשה כי תזריע וילדה זכר ממאה לידה ריש לקיש אמר שפיר שטרפוהו במימיו נעשה כמת שנתבלבלה צורתו אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש מת שנתבלבלה צורתו מנלן דטהור אילימא מהא דאמר רבי שבתאי אמר ר' יצחק מגדלאה ואמרי לה א"ר יצחק מגדלאה א"ר שבתאי מת שנשרף ושלדו קיימת טמא מעשה היה וטמאו לו

דף כח

פתחים גדולים

מעמא דשלדו קיימת הא לאו הכי טהור אדרבה דוק מינה להאי גיסא שלדו קיימת הוא דטהרו לו פתחים קטנים הא לאו הכי פתחים קטנים נמי טמאין דכל חד וחד חזי לאפוקי חד חד אבר א"ל רבינא לרב אשי ר' יוחנן דאמר כמאן כר' אליעזר דתנן אפר שרופין ר"א אומר שיעור' ברובע

היכי דמי מת שנשרף ושלדו קיימת אמר אביי כגון ששרפו על גבי קטבלא רבא אמר כגון ששרפו על גבי קטבלא רבא אמר כגון דאיחרכי אחרוכי ת"ר המפלת יד חתוכה ורגל חתוכה אמו טמאה לידה ואין חוששין שמא מגוף אטום באו רב חסדא ורבה בר רב הונא דאמרי תרוייהו אין נותנין לה ימי טוהר מ"ט אימא הרחיקה

המפלה יד התוכה. פי' רש"י ז"ל החוכה שיש לה היתוך אצבעות. וק"ל בלאו הכי נמי ליחוש ללידה שהרי אפילו השפיר שאין לו אפילו התוך ידים עצמן אמו טמאה לידה.

ואיכא למימר הכי ספיקא הוא ואם הפילה יד גמורה שאינה חחוכה אומרי' מגוף אטום באת כשם שהיא משונה כך באת מגוף משונה ושמא לאו מגוף באת אלא חחיכה של בשר שנעשית כמין פיסת היד היא הילכך אמו טהורה חולין להקל שרגלים לדבר.

והרב ר' אברהם בר דוד ז"ל מפרש שלא אמרו חחוכה אלא לענין מביאה קרבן ונאכל דמרקחני ואין חוששין כלל במשמע ואלו בשאינה חחוכה אינו נאכל. (אלא) א) לענין האם טמאה מ"מ. ואין זה לשון הגון מדקתני ברייתא אמו טמא' ואין חוששין ולא קתני מביאה קרבן ונאכל ואין חוששין.

77

דתימ' הואיל וא"ר יצחק אשה מזרעת תחל' ווכר אנדרוגינוס ווכר מיבעיא איצטריך מהו לחודיה אמר תשב לזכר ולנקבה טומטום גמ' השתא טומטום לחודיה ואנדרוגינוס רוב ראשו ואיזהו רוב ראשו משיצא פרחתו רובו הרי הוא כילוד יצא כדרכו עד שיצא לנקבה בלבד יצא מחותך או מסורס משיצא מומטום ונקבה אנדרוגינוס ונקבה תשב ווכר אנדרוגינוס וזכר תשב לזכר ולנקבה ואנדרוגינוס תשב לזכר ולנקבה טומטום אסמכעא בגלמא מעוני, צמפלת טומטום שנששת והא קרא קאמר מדרבנן וקרא חוששת לכל דבר מדאורייתא אבל מדרבנן חוששת לכל דבר קאמר אמר אביי אינה יהבינן לה עד דנפיק רוביה והא אין אמו דרב הונא לחוש חוששת ימי טוהר לא אמר רב נחמן לדידי מיפרשא לי מיניה עובר את ידו אין אמו חוששת לכל דבר ויהי בלדתה ויתן יד מתיב רב יהודה הוציא ממאה לידה שנאמר (בראשית לה, כה) רב הונא הוציא עובר את ידו והחזירה אמו מביאה קרבן ואינו נאכל קמ"ל דנאכל אמר ולנדה אמר אביי אי תנא לנדה הוה אמינא כל כהאי גוונא אימא הרחיקה לידתה לתני מה הפילה תשב לזכר ולנקבה ואי ס"ד לידתה מתיב רב יוסף המפלת ואין ידוע

בינייהו דרבי אליעזר סבר בעינן עד דידע מאי בינייהו ואמר חזקיה שרץ ונבלה איכא חייב ואינו חייב על העלם מקדש ואמרינן ונתכם ממנו ובוא ממא על העלם טומאה הוא שייב על העלם מקדש רבי עקיבא אומר ונעלם ממנו על העלם שרץ הוא חייב ואינו רבי אליעזר אומר השרץ (ויקרא ה, ב) מולא לא הא מני ר' אליעור היא דתנן נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס אמר ה, ג) מוכר ועד נקבה תשלחו זכר ודאי התרומה מ"ט לאו משום שנאמר (במדבר על ביאת מקדש אבל שורפין עליהם את התרומה ראו לובן ואודם כאחת אין חייבין על ביאת מקדש ואין שורפין עליהם את ואנדרוגינוס שראו לובן או אודם אין חייבין ואנדרוגינוס . לימא מסייע ליה טומטום תשלחו זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום שנאמר במדבר ה"ג" מזכר ועד נקבה מקדש אבל שורפין עליהם את התרומה ראו לובן ואודם כאחד אין חייבין על ביאת מקדש ואין שורפין עליהם את התרומה שראו לובן או אודם אין חייבין על ביאת אמר ר"נ אמר רב טומטום ואנדרוגינוס שניהם הזריעו בבת אחת זו זכר וזה נקבה אימא מדהאי זכר האי נמי זכר קמ"ל אימא יולדת זכר איש מזריע תחלה יולדת נקבה

פרט לכלי חרס דברי רבי יוסי אם כן נכתוב באי נמי מבעי ליה במי שיש לו טהרה במקוה ולנקבה לרבות את המצורעת למעינותיה יצחק לזכר לרבות את המצורע למעינותיו ההוא מבעי ליה לכדרבי יצחק דאמר רבי ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס מו, לג) והוב את זובו לזכר ולנקבה זכר הכי תרומה נמי לא נשרוף דכתיב (ויקרא נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס אי דכתיב מזכר ועד נקבה תשלחו זכר ודאי מיחייב ורב מאי שנא ביאת מקדש דלא משום טומאה מיחייב הכא נמי משום טומאה אי באודם איטמי אבל לרבי עקיבא דאמר איטמי הכא נמי בעינן דידע אי בלובן איטמי התם בעינן דידע אי בערץ איטמי אי בנבלה עקיבא סבר לא בעינן לאו אמר רבי אליעזר אי בשרץ איטמי אי בנבילה איטמי ור'

ונקבה לא ממעט ההוא מבעי ליה מעמא דכתיב הזכר ואם נקבה הא מזכר וראי נקבה וראית ולא טומטום ואנדרוגינוס אשה תלמוד לומר הזכר ואם נקבה זכר יכול לא יהא בערך איש אבל יהא בערך הזכר ותניא הזכר ולא טומטום ואנדרוגינוס הוא דאתא והא גבי ערכין דכתיב ויקרא כז מזכר עד נקבה למעוטי טומטום ואנדרוגינוס מטומאה הפורשת מן הזכר וכל היכא דכתיב בשאר טומאות לא לישלחו אמר קרא מזכר שיש לו טהרה במקוה אי הכי כי איטמי ונקבה מאי מזכר ועד נקבה עד כל דבר כוליה לכדרב הוא דאתא אם כן נכתוב זכר נפלא זכר ונקבה למה לי לכדרב ואימא בוה אמינא כלי מתכות לא מכל טמא לופש רחמנא אדם וכי תימא אי כתב רחמנא אדם

דף כט

לחלק בין ערך איש לערך אשה אפילו הראש עמהן ור' יוחנן אמר לא ענו אלא שאין הראש עמהן אבל הראש

עמהן הראש פוטר לימא בדשמואל קמיפלגי דאמר שמואל אין הראש פוטר בנפלים בשלם דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי במחותך דמר סבר בשלם הוא דקחשיב

הא **דאמר ריב"ל עברה בנהר והפילה וכר**". בדין הוא דנירמי עליה מהא דתניא בריש פירקין ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה מביאה קרבן ואינו נאכל אלמא לכ"ע הלך אחר רוב נשים לא אמרינן אלא מתוקמא ההיא כדתרצינן למתני' בשלא הוחזקה עוברה לפנינו. ודמתני' עדיפא לן למירמי.

セノ にし

משיצא כתקנו לחיים תניא נמי הכי יצא כילוד הא כתקנו הראש פוטר רבי יוסי אומר יצא מחותך ומסורס משיצא רובו הרי זה דרובו ככולו אלא אמר רב זביד הכי קאמר מכלל דבמסורס רובו נמי לא פוטר הא קי"ל משיצא רובו כחקנו מחקיף לה רב זביד צא כעלנו צבאת פוטר רבי יוסי אומר מהותך ומסורס משיצא רובו הרי הוא כילוד מאי קאמר אמר רב פפא הכי קאמר יצא הוא כילוד רבי יוסי אומר משיצא כתקנו יצא מהותך או מסורס משיצא רובו הרי עובו צבי זה כילוד אמר רב פפא כתנאי יצא מהותך או שלם וזה וזה מסורס משיצא יצא מחותך ומסורס והא או קתני הכי קאמר קשיא לרבי יוחנן אמר לך רבי יוחנן אימא כתקנו וקאמר משיצא רובו הרי זה כילוד הוא כילוד מדקאמר מסורס מכלל דמחותך יצא מחותך או מסורס משיצא רובו הרי בראש כרוב אברים וקמיפלגי בדשמואל תנן אין הראש כרוב אברים ורבי יוחנן אמר להא שמעתתא באפי נפשה א"ר אלעזר אין הראש פוטר בנפלים איכא דמתני לה ערוייהו לית להו דשמואל דאמר שמואל מטועל או מסורס הא כחקנו הראש פוטר נמי חשיב לישנא אחרינא טעמא דיצא במחותך לא קחשיב ומר סבר במחותך

אימא רוב יולדות מטנפות וזו הואיל ולא צא מולא מטופה בכור מעליא הוא אלא אערע לה רובא אי כל היולדות מטנפות וכל היולדות מטנפות וזו הואיל ולא טנפה ומעוטן יולדות דבר שאינו פוטר מבכורה רוב בהמות יולדות דבר הפוטר מבכורה פשוט הוא אמר רבינא משום דאיכא למימר בהמות ורוב בהמות ולד מעליא ילדן והאי אחריו בכור מספק ואמאי הלך אחר רוב בהמה שיצאה מלאה ובאה ריקנית הבא וכי קאמר ריב"ל כשהוחזקה עוברה ת"ש מעליא ילדן מתני' בשלא הוחזקה עוברה לימא הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד תשב לזכר ולנקבה ולנדה אמאי תשב לנדה ולד מעליא ילדן תנן אין ידוע אם ולד היה קרבן ונאכל הלך אחר רוב נשים ורוב נשים יהושע בן לוי עברה נהר והפילה מביאה אם גאו עוזב גוכר ולנקבה ולנדה *גמי* א"ר תשב לזכר ולנקבה אין ידוע אם ולד היה לרני ראשו ל*ווני*' המפלח ואין ידוע מהו יהושע אומר משיצא פרחתו וי"א משיראו אומר משיצאו צדעיו אבא חנן משום ר' משיצא רוב ראשו ואיזהו רוב ראשו ר' יוסי משיצא כתקנו לחיים ואיזהו כתקנו לחיים כילוד הא כתקנו הראש פוטר ר' יוסי אומר מחותך (או) מסורס משיצא רובו הרי זה

מנפה אחרע לה רובא כי אחא רבין אמר מחיב רבי יוסי ברבי הנינא טועה ולא ידענא מאי חיובתא מאי היא דחניא אשה שיצחה מלאה ובאה ריקנית והביאה לפנינו שלשה שבועין טהורין ועשרה שבועות אחד ממא שבועין טהורין ועשרה שבועות אחד ממא ומחד מהור משמשת לאור שלשים וחמש ב"ש וב"ה אומרים שלשים וחמש רבי ומטבילין אוחה תשעים וחמש טבילות דברי ומי בר' יהודה אומר דיה לטבילה שתהא באחרונה בשלמא שבוע ראשון לא אימר יולדת נקבה היא שבוע שלישי אימר

אנ"ג רקא חזיא דם חשמש דהא דם טהור הוא לאו משום דלא אזלינן בתר רובא אלא מאי לא ידענא מאי חיובתא אימר הרחיקה לידתה הך שבוע חמישי דטהור הוא תשמש הך שבוע רביעי כל יומא ויומא מספקין הך שבוע רביעי כל יומא ויומא מספקין בסוף לידה ובתחלת נדה ועשרין ותמניא גופיה אימר תחלת נדה היא ובעיא למיתב גופיה אימר תחלת נדה היא ובעיא למיתב שבעה לנדתה בעשרים וחד תשמש רבי שמעון היא דאמר אסור לעשות כן שמא בערב ומטבילין אותה תשעים וחמש טבילות

והא דפריך מינה ר" יוסי בר הנינא הרהיקה לידתה קשיא טובא וכי היאך סלקה על דעתו כן.

דמשמע דלית ליה לר" יוסי בר הנינא הרחיקה לידתה קשיא טובא וכי היאך סלקה על דעתו כן.

והא אי לאו משום הך תשש לא היו מבטלין אותה בשבוע ג' בליליותא דמשום טבולת יום ארוך

מטבילין אות' שמא כבר עברו לה ימי טוהר וכ"ש בשבו' ד' דאיכא למימר כבר עברו וכן טבילות

דב"ה נמי משום יולדת והרחיק' לידתה ז' או שבועים הן ועוד שבוע דטהור הוא תשמש דאי ילדה

ולד מעליא אפי' בשבוע ד' נמי טהורה היא דרם טוהר הוא וכ"ש בה' דטהור הוא תשמש דאי ילדה

הוה לספיקה דר' יוסי בר חנינא תחלת שבוע רביעי ה"ל תחלת ונדה ושבוע דטהור הוא מותרת

אלא ע"כ משום הרחיקה לידת' וחויששין שמא כלו ימי טוהר בסוף שבוע רביעי ויום אחרון שבו

היה לה התחלת נדה כדמפר' ואזיל בגמ'.

אלא אשכחן כמה דוכחי בחלמודא דהוה מצי למיפרך וליטעמיך ולא פריך ביה כלל.

שבוע קמא מטבילין לה בלילותא משום יולדת זכר ונקבה. עיינו בחוספות שאין השבועין הנמצאין כאן בטבילות הלילו' שוים עם השבועין הנמנים כאן בטביל. הימים דהא למאי דס"ד מעיקרא שבאת לפנינו ביום וכן למאי דמתרצינן כגון שבאת לפנינו בין השמשות טבילות דלילותא מעיקרא שבאת לפנינו ביום וכן למאי דמתרצינן כגון שבאת לפנינו בין השמשות טבילות דלילות א מושכות עד לילה של שבוע שלאחריו כגון שבאת לפנינו בין השמשות של מוצאי שבת וכן שבאת לפנינו באחד בשבת ביום וטבילה ראשונה של לילה בליל שני בשבת ואחרונה במוצאי שבת וכן בבייתא הכי קתני שהביאה לפנינו ג' שבועין טהורין חוץ מיום שבאת לפנינו שהרי אותו היום דברייתא הכי קתני שבועים ונמצאת זאת מותרת לשמש בלילי עשרין וחד שהרי אינה רואה כל אותה עילה הוא למנין שבועים ונמצאת זאת מותרת לשמש בלילי עשרין וחד שהרי אינה רואה כל אותה

עיינו בתוספות. ודבר ברור הוא אלא כיון דמנין לידה וזיבה מיום א' בשבת הוא וכל טבילו' דעלמא הן דכל נדה ויולדת טבילתן בלילה של שבוע שני וטבילות דזיבה ביום בסוף שבוע שלהן לא חיישי בגמרא לפרושי הכא מידי.

הליל' ולא יום שלאחריו אלא ע"כ יום שבאת לפנינו הוא ממנין שלשה שבועים טהורין. כל זה

9/. [14

שבוע קמא מטבילין אותה בלילותא אימר יולדת זכר היא שבוע שני מטבילין אותה בלילותא אימר יולדת נקבה היא ביממא אימר יולדת זכר בזוב היא שבוע שלישי

מטבילין לה ביממא אימר יולדת נקבה בזוב היא בלילותא ב"ש לטעמייהו דאמרי טבולת יום ארוך בעי טבילה

الع ح

מכדי ימי טהרה כמה הוו שתין ושיתא דל שבוע ג' דאטבלינן לה פשו להו שתין נכי הדא שתין נכי הדא ותלתין וה' תשעין וד'

הויין תשעין וחמש מאי עבידתייהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות דיהבינן לה טבילה יתירתא

ל"ה טבילות דקאמרי ב"ה קשיא לן כיון דאוקים ב**באה לפנינו בין השמשות דיהיבוא לה טבילה בתריהן.** תלחין ושש הווין. וראיתי בפירושים דכיון דחדא בשבוע היא לא קחשיב ואינו

יודע מהו שאם בא לומר דטבילה דסוף שבוע רביעי הויא חדא בשבוע לא משמע הכי דהא טבלה

נמי בימים הסמוכים לה ששה עד סוף ז' ובאור שביעי של שבוע חמישי גמרה טבילותיה וטהורה

ואפשר שאוחה טבילה ראשונה חדא בשבוע חשיבי לה ב"ה מפני שהיא נמנת לסוף שבוע שעבר

ואותו היום עצמו נמנה לנו תחל' שבוע ללידה וטבילות שאח"כ ואט"ג דב"ש מנו לה ולא חשבי

הדא בשבוע אינהי דמפשי טבילו' מנו לה כיון דמצטרפא בטבילות דלילות דשבוע א' אבל ב"ה

לא מנו לה

וה"ר אב"ר ז"ל כתב דאיכא לתרוצי דכיון דלאו פסיקא להו דאי אתאי ביממי להא טבילה לא חשיבי ב"ה כי היכי דתרצינן בטועה בפ' בתרא. וזה הלשון נכון בעיני דב"ש דקא מפשי טבילות מהדרי לאפושי בהו טובא וב"ה דלא מפשי בהו טפי לא חשיב' לה.

ובשם הרב חתנו ז"ל חירץ דבין השמשות דר' יהודה אפליגי ב"ש וב"ה ב"ש סברי כר' יהודה דספיקא הוא וב"ה סברי כר' יוסי דבין השמשות דר' יהודה יממא הוא. ולכך ליתא לטבילה יחירתי' ועומק גדול הוא אלא חימה גדול הוא היכי שתיק מיניה חלמודא. זה לשון הרב ז"ל. איידי דפתח בשבוע מסיק לה איידי דתוא ממא תוא מהור. פי' וה"ה דלענין צ"ה טבילות דב"ש ה"נ הוה קמ"ל בעשרה שבועים כולם טמאים או טהורים אלא משום דבעי למיתוא משמשת לאור

ל"ה לא קודם לכן ולא לאחר כן משום חששות דאמרן תנא הכי. הק' בתוספ' כיון דמנינו עשרה שבועי נפישי להו טבילות שהרי שבוע ט' דטמא הוא ג' ימים ראשונים שבו איכא לספוקינהו בסוף לידה ותחלת נדה ויום ד' תחלת נדה ונמצאת צריכה טבילה לג' ימים בשבוע עשירי. ותירצו עד סוף שמוני' קחשיב לאחר פ' לא תשיב דהא לא תננהו אלא אגב גררא. וכ"ש למאי דפרקינן בסמוך דלא מיירי ב"ש אלא בלידה.

נהא דאקשינומא קמא דאחיא לקמן לטבילה דילמא שומרה יום כנג' יום היא לאו לב"ש מקשינן דהא אינהו לא זיבה גדולה ולא זבה קטנה קחשיבי אלא יולדת בזוב בלחוד כדאמרן. אלא לב"ה בעינן דהא אינהו לא זיבה גדולה ולא זבה קטנה קחשיבי אלא יולדת בזוב בלחוד כדאמרן. אלא לב"ה בעינן דהא דמחרצינן זיבה גרידתא לא קחשיב לב"ה לא צרכינן למימר הכי אלא דמקמי תשמיש קחשיבי כולהו דלבתר תשמיש לא קחשיבי. א"נ השתא דאתית להכי ליומא דחדא בשבוע לא קחשיב הדרי מההוא טעמא דטבילת זבה חדא בשבוע נינה ולפום הכי אקשי ליחשוב דשומרת יום וה"ל ג' טבילות בשבוע זו ביום כיון שבאה בין השמשית וליחשוב ומפרקינן זבה גדולה קחשיב כלומר יולדת בזוב. א"נ זבה הוא קחשיב אי מיתרמיא ליה לפני תשמיש אבל זבה קטנה לא חשיב.

בשבוע לא קמיירי יומא קמא דאתיא לקמן ספורים בפנינו סוף שבוע קמא ליטבלה חד ספורים דידה הא מני ר"ע היא דאמר בעינן ביומא דילמא כל יומא ויומא שלימו לה קחשיב שבועתא קמא דאתיא לקמן ליטבלה בזוב יולדת בזוב קחשיב זיבה גרידתא לא קמיירי בזיבה לא קמיירי והאיכא יולדת תשמיש ניחשוב נמי טבילת זבה בלידה תשמיש לא קחשיב ולב"ש דחשיב דלאחר טבילת זבה דלפני תשמיש קחשיב דלאחר שבוע ממא תנא נמי שבוע טהור והאיכא דחנא פלגא דשבוע מסיק ליה ואיידי דחנא שבועין למה לי בתמניא ופלגא סגי איידי ליליא וליליא אימר סוף נדה היא ועמניא כדאמרן הך שבוע ה' מטבלינן כל טבילה ל"ה מאי עבידתייהו משרים ולב"ה דאמרי טבולת יום ארוך לא בעי

תראה יום ל"ד ותחזור ותראה יום מ' ואחד נקבה ואי לימי טהרה הא קתני נדה שאם למה הוזכר זכר אי לימי טומאה הא קחני הזכר ואחד בריית הנקבה זה וזה מ"א גמ" למ"א והנקבה לפ"א וחכ"א אחד בריית תשב לזכר ולנקבה ולנדה שהזכר נגמר אומר יום מ"א תשב לוכר ולנדה יום פ"א מ"א תשב לוכר ולנקבה ולנדה רבי ישמעאל המפלת ליום מ' אינה חוששת לולד ליום ולא אמרינן טבילה בומנה מצוה מתני יוסי בר' יהודה אומר דיה לטבילה באחרונה לידי ספק וש"מ טבילה בזמנה מצוה ורבי אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא ספורים בפנינו וש"מ ר"ש היא דאמר אבל מימ חלת שימ ר"ע היא דאמר בעינן בזבה גדולה קמיירי בזבה קטנה לא קמיירי ליטבלה דילמא שומרת יום כנגד יום היא

וק"ל ולימא דילמא כשילדה ראתה יום א' בימי זיבה וצריכה לשמור יום כנגד יום ואין ספירת ימי לידתה עולין לה ודאי כשם שאינן עולין לםפירת זבה גדולה וליטבי' כל שבוע קמא ביממי משום שומרת יום כנג' יום זיבה שלפני לידתה ואמאי פריך יומא קמא בלחוד.

ואיכא למימר דקסבר האומר שהימי לידה עולין לשמור דויבה קטנה ויולדת בזוב קטן דמקש" דלטבילה יומא קמא דילמא יולד' בזוב קטן היא והרי ספרה יום זה לפנינו בין לב"ש בין לב"ה מקשי' וכן נראה לי עיקר דימי לידה אין עולין גמירי לה לקמן בפ' בנות כותיים מדכתיב כימי נדת דותה תטמא מה ימי נידתה אין ראויין לזיבה ואין ספירת ז' עולה בהן אף ימי לידתה כן, והא ליתא אלא לספירתן דובה גדולה אבל שימור דובה קטנה אף בימי נדה עולה דאפשר הוא כדאיתא

בשקהי בא סימן (גג, א). הוא דאמרינן **ש"מ הלהא.** איכא למידק ולימא נמי ש"מ ד' דהא ש"מ ימי לידה שאינה רואה בהן אין עולין לה לימי זיבת' ואיכא למימר דההיא פלוגתא דאביי ורבא היא ורבה דאמר עולין קסבר הא מני ר' אליעזר הוא דאמר מסחר נמי סחרא. ולפום הכי נמי לא אמרי' ש"מ ר' אלעזר היא כדאמרינן ש"מ ר' עקיבא היא ור' שמעון היא. משום דלאביי דברי הכל אינן עולין הלכך לא פסיקא ליה.

87

דנקבה אייתרה ארבעין יומין והדר איעבר מביאין ראיה מן השוטים מאי טעמא הך לארבעים ואחד ונקבה לפ"א אמרו לו אין שפחותיה הריגה למלכות ובדקן ומצאן זכר מעשה בקלפטרא מלכת יוונית שנתחייבו בלא מקבל סמא אמר להם ר' ישמעאל דופצא אשקינהו ור' ישמעאל איכא גופא ואיעבור ארבעין יומין קמי זכר ורבנן סמא ומאי ראיה מן השוטים אימר נקבה קדים תלד הוסיף לה הכתוב לידה אחרת בנקבה ליה אין דנין יצירה מטומאה אמר קרא בזכר וטימא וטיהר בנקבה כו' הא קאמרי מאי ראיה מן התורה אילימא טימא וטיהר התורה ואתם מביאין לי ראייה מן השוטים וזה למ"א אמר להן אני מביא לכם ראייה מן שפחותיה הריגה למלכות ובדקן ומצאן זה בקליאופטרא מלכת אלכסנדרוס שנתחייבו ממומאני אמנו נו נו, ישמאל מגשה יצירתה כיוצא בה אמרו לו אין למדין יצירה יצירתו כיוצא בו אף כשטימא וטיהר בנקבה ומיהר בנקבה מה כשטימא וטיהר בזכר רבי ישמעאל אומר טימא וטיהר בזכר וטימא אומר יום מ"א תשב לזכר ולנדה כו' תניא G.,א עצא מטונטעע אר פ"ח רבי ישמעאל שאם תראה יום ע"ד ותחזור ותראה יום עצא מאוגאלע אד מ"ח וכן לענין נקבה

אלוה ישמרני ואיזהו ימים שיש בהם ירחים (איוב כט, ב) מי יחנני כירחי קדם כימי שרוי בטובה יותר מאותן הימים שנאמר ורואה חלום באספמיא ואין לך ימים שאדם אלך חשך ואל תתמה שהרי אדם ישן כאן (איוב כט, ג) בהלו נרו עלי ראשי לאורו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו שנאמר אפילו שעה אחת ונר דלוק לו על ראשו ונסתם הפתוח שאלמלא כן אינו יכול לחיות אמו וכיון שיצא לאויר העולם נפתח הסתום שותה ואינו מוציא רעי שמא יהרוג את ואוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו מונח לו בין ברכיו ופיו סתום וטבורו פתוח ארכובותיו וב' עקביו על ב' עגבותיו וראשו ידיו על שתי צדעיו שתי אציליו על ב' הולד דומה במעי אמו לפנקס שמקופל ומונח ליה קראי קמ"ל דרש רבי שמלאי למה מסעדרא מעמא דרבי ישמעאל דקמסייע ורבים הלכה כרבים פשיטא מהו דתימא ת"ק וכי תימא למסתמא רישא כרבנן ויחיד זכר ואחד בריית נקבה וכו' הכמים היינו אביי בסימניהון שוין וחכ"א אחד בריית בארבעין וחד הוה משתכחא כזכר אמר בא עליה ודילמא אי קרעוהו להך דנקבה אפוטרופוס לעריות אימא שומר גופיה ורבי ישמעאל לשומר מסרינהו ורבנן אין

ואין בהם שנים הוי אומר אלו ירחי לידה ומלמדין אותו כל התורה כולה שנאמר (משלי ד ד) ויורני ויאמר לי יתמך דברי לבך שמור מצותי וחיה ואומר (איוב כט, לבך שמור מצותי וחיה ואומר (איוב כט, לבך שמור מצותי וחיה ואומר (איוב כט, תימא נביא הוא דקאמר ת''ש בסוד אלוה תימא נביא הוא דקאמר ת''ש בסוד אלוה וסטרו על פיו ומשכחו כל החורה כולה וסטרו על פיו ומשכחו כל החורה כולה ומער (בראשית ד, 1) לפתח חמאת רובץ ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו שנאמר (ישעיהו מה, כג) כי לי תכרע כל ברך זה תשבע כל לשון כי לי תכרע כל ברך זה יום המיחה שנאמר (תהלים כב, ל) לפניו

יכרעו כל יורדי עפר תשבע כל לשון זה יום הלידה שנאמר (תהלים כד, ד) נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו ולא אותו תהי צדיק ואל תהי רשע ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה היה בעיניך כרשע והוי יודע שהקב"ה מהור היא אם אתה משמרה במהרה מוטב ואם לאו הריני נוטלה ממך תנא דבי ר' ישמעאל משל לכהן שמסר תרומה לעם הארץ ואמר לו אם אתה משמרה בטהרה מוטב ואם לאו הריני

שורפה לפניך א"ר אלעזר

76 48

מאי קרא (תהלים עא, ו) ממעי אמי אתה גוזי מאי משמע דהאי גוזי לישנא דאשחבועי הוא דכחיב (ירמיהו ז, כט) גזי נורך והשליכי אמר לאגוז מונח בספל של מים אדם נותן אצבעו עליו שוקע לכאן ולכאן חנו רבנן שלשה חדשים הראשונים ולד דר במדור התחתון אמצעיים ולד דר במדור האמצעי אחרונים ולד דר במדור העליון וכיון שהגיע אחרונים ולד דר במדור העליון וכיון שהגיע והיינו לצאח מתהפך ויוצא וזהו חבלי אשה

נאמר רבי אלעזר מאי קרא (תהלים קלט, מו) אשר עשיתי בסחר רקמתי בתחתיות ארץ דרתי לא נאמר אלא רקמתי מאי שנא הבלי נקבה מרובין משל זכר זה בא כדרך תשמישו וזה בא כדרך תשמישו זו הופכת מניה וזה אין הופך פניו חנו רבנן שלשה פניה וזה אין הופך פניו חנו רבנן שלשה הדשים הראשונים תשמיש קשה לאשה וגם קשה לולד אמצעיים קשה לאשה ויפה לולד אחרונים יפה לאשה ויפה לולד שמחוך בר נמצא הולד מלובן ומזורז חנא המשמש מטחו ליום תשעים כאילו שופך דמים מנא

80 LLL

שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד בא וראה לל"ם:י"ד אודך (ה') על כי נוראות נפליתי הקב"ה כל זמן שמכביד הולד עולה למעלה מאזנים כל זמן שמכביד יורד למטה ואילו ומשתמר דבר אחר אדם נותן חפציו לכף צר העובר במעי אשה פתוחה ופיה למטה משחמר ספק אין משחמר ואילו הקב"ה נותן הפץ בחמת צרורה ופיה למעלה ספק כמדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת בשר ודם הקר ונפלאות עד אין מספר בא וראה שלא דכתיב (איוב ט, י) עושה גדולות עד אין בשרא לכלבא דרש רב הינוא בר פפא מאי פפא היינו דאמרי אינשי פוץ מלחא ושדי וחלק אביו ואמו מניח לפניהם אמר רב זמנו להפטר מן העולם הקב"ה נוטל חלקו והלוך רגלים ובינה והשכל וכיון שהגיע פנים וראיית העין ושמיעת האוזן ודבור פה שבעין והקב"ה נותן בו רוח ונשמה וקלסתר אודם שממנו עור ובשר ושערות ושחור ומוח שבראשו ולובן שבעין אמו מזרעת מזריע הלובן שממנו עצמות וגידים וצפרנים שותפין יש באדם הקב"ה ואביו ואמו אביו קטז, ו) ושומר פתאים ה' תנו רבנן שלשה ידע אלא אמר אביי משמש והולך (תהלים

דכתיב (במדבר כג, י) מי מנה עפר יעקב עבשייע זיריתני וזרזתני דרש רבי אבהו מאי באל המאזרני חיל אמר דוד לפני הקב"ה דרש רבי יוסי הגלילי מאי דכתיב תהילים בב, מ) ותזרני חיל וכתיב (תהלים יח, לג) אבהו דרבי אבהו רמי כתיב (שמואל ב נומל את האוכל ומניה את הפסולת כדרבי ישמעאל משל לאדם שזורה בבית הגרנות הטפה אלא מן הברור שבה תנא דבי רבי דרכי הסכנת מלמד שלא נוצר אדם מן כל (תהלים קלט, ג) ארחי ורבעי זרית וכל בנסו דריש רבי הנינא בר פפא מאי דכתיב שם כבודו לעולם אפילו בעל הנס אינו מכיר עב, יה) עושה נפלאות (גדולות) לבדו וברוך והיינו דאמר רבי אלעזר מאי דכתיב (תהלים מודה ומשבח לכך נאמר ישוב אפך ותנחמני שמע שטבעה ספינתו של חבירו בים התחיל קוץ לאחד מהן התחיל מחרף ומגדף לימים מדבר בשני בני אדם שיצאו לסחורה ישב לו כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני במה הכתוב יוסף מאי דכתיב (ישעיהו יב, א) אודך ה' אשה כל אחת ואחת עולה למינו דרש רב לצבע אחד ואילו הקב"ה צר העובר במעי דבר אחר צבע נותן סמנין ליורה כולן עולין בעובר במעי אשה וכולם עולין למין אחד אחת ואחת עולה במינו ואילו הקב"ה צר בשר ודם אדם נותן זרעונים בערוגה כל

שיזריעו נשותיהן תחלה שיהו בניהם זכרים בנים אלא מתוך שמשהין עצמן בבטן כדי בנים וכי בידו של אדם להרבות בנים ובני גבורי היל דורכי קשת ומרבים בנים ובני (דברי הימים א ה, מ) ויהיו בני אולם אנשים בתו תלה הזכרים בנקבות ונקבות בזכרים לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה צדוק ופירשו (בראשית מו, טו) אלה בני ולא פירשו חכמים את הדבר עד שבא רבי יולדת זכר איש מזריע תחלה יולדת נקבה בראשונה היו אומרים אשה מזרעת תחילה יג, כט) אשה כי תזריע וילדה זכר תנו רבנן מזריע תחילה יולדת נקבה שנאמר (ויקרא אמי אשה מורעת תחילה יולדת זכר איש גרם לו ליששכר אמר רבי יצחק אמר רבי (בראשית מט, יד) יששכר חמור גרם חמור מלמד שהקב"ה סייע באותו מעשה שנאמר (בראשית ל, מו) וישכב עמה בלילה הוא העין והיינו דאמר רבי יוחנן מאי דכתיב דכתיב (במדבר כד, ג) נאם הגבר שתום וקרושים יציץ בדבר זה מיד נסמית עינו מי שהוא טהור וקדוש ומשרתיו טהורים דבר זה נסמית עינו של בלעם הרשע אמר מתי תבא טיפה שהצדיק נוצר הימנה ועל יושב וסופר את רביעיותיהם של ישראל ומספר את רובע ישראל מלמד שהקב"ה

והא מזידה היא ובחרטה תליא מילתא ועוד אמרה תורה תביא קרבן מתקיף לה רב יוסף קופצת ונשבעת שלא תוקק לבעלה לפיכך מביאה קרבן אמר להן בשעה שכורעת לילד שמעון בן יוחי מפני מה אמרה תורה יולדת שכרך עלי ואתנה שאלו תלמידיו את רבי לא יהבי לה דכתיב (בראשית ל, כח) נקבה כלום נקבה נקייה באה עד דאמרה מזוני כג) ויכרה להם כירה גדולה נקבה אין עמה ככרו בידו זכר זה כר דכתיב (מלכים ב ו, ר' יצחק דבי רבי אמי בא זכר בעולם בא מז, א) שלחו כר מושל ארץ זכר זה כר ואמר בעולם בא שלום בעולם שנאמר (ישעיהו ואמר רבי יצחק אמר רבי אמי כיון שבא זכר מהכא (תהלים נא, ט) תחטאני באזוב ואטהר ומתרגמינן וידכי ית ביתא ואי בעית אימא דכתיב (ויקרא יד, מט) וחטא את הבית מאי משמע דהאי חטא לישנא דרכויי הוא שנאמר (תהלים נא, ז) ובחטא יחמתני אמי בעון חוללתי ורבי יוחנן אמר סמוך לטבילה אלא סמוך לוסתה שנאמר (תהלים נא, ז) הן רבי יצחק אמר רבי אמי אין אשה מתעברת לעשות כל בניו זכרים יבעול וישנה ואמר לעשות כל בני זכרים אמר רבא הרוצה ובני בנים והיינו דאמר רב קטינא יכולני מעלה עליהן הכתוב כאילו הם מרבים בנים

28 trr

ווו ממלום שנבראת ומפני מה האיש מקבל פניה למעלה כלפי האיש זה ממקום שנברא אבידתו ומפני מה איש פניו למטה ואשה מי מחזר על מי בעל אבידה מחזיר על מחזרת על איש משל לאדם שאבד לו אבידה מפני מה איש מחור על אשה ואין אשה שאלו תלמידיו את רבי דוסתאי ברבי ינאי חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה תורה תהא טמאה שבעה ימים כדי שתהא לשבעה מפני שרגיל בה וקץ בה אמרה היה ר"מ אומר מפני מה אמרה תורה נדה יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים תניא ומפני מה אמרה תורה מילה לשמונה שלא שהכל עצבים בה מתחרטת לארבעה עשר שהכל שמחים בו מתחרטת לשבעה נקבה עורה זכר לשבעה ונקבה לארבעה עשר זכר קרבן שבועה בעי איתויי ומפני מה אמרה

פיוס ואין אשה מקבלת פיוס זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת מפני מה אשה קולה ערב ואין איש קולו ערב זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת שנאמר שיר השירים ב כי קולך ערב ומראך נאוה

עבונו אלך המפלת חתיכה

מחניי בנות כוחים נדוח מעריסתן והכוחים מחניי בנות כוחים נדוח מערים מישכב החחון כעליון מפני שהן הייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין דלא קחזיין דידהו נמי לא אמר רבא בריה למי עליהם את התרומה מפני שטומאחן ספק הייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין דלא קחזיין דידהו נמי לא אמר רבא בריה למי היידין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין הייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין הייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין מטמאים משכב החחון כעליון מפני שהן מחניי על כל דם ודם ואין מטמאים משכב החחון בעליון מפני שהן הייבין עליהן על ביאת מקדש והייבין מפני שהן מחניים מחנים משכב החחון בעליון מפני שהן הייבין מייבים את הייבים מחנים והייבין מפני שהו הייבים את הייבים מייבים מייבים הייבים את הייבים הייבים הייבים אתר הייבים הייבים

פרק ד בנות כותים

عل جاء

האנמי, מצעום העוצר היוצר היוצר היוצר מעשה והטבילוה קודם לאמה. וא"ח שמא משום נגיעות אמה בה הטבילוה לסולה בתרומה. י"ל שילדעין היה בגמרא שלא בא ר" יוסי אלא להעיד על מינה עצמה נהכי קחני מעשה היה שפרשה נדה והטבילוה קודם לאמה. ולא אטבילה בלחוד אסהוד אלא אפרשה אסהיד דאי לאו הכי פשיטא ותא חזי מאן גברא רבה מסהיד עליה. א"נ אין דרכן של בני אדם להפרישה מאמה אלא לכך הטבילוה שלא חטמא את הנשים שגוגעות בה ומגפפות אותה ויחזרו ויטמאו הן תרומה שבא"י אבל בנגיעת אמה בה אין להקפיד לטומאות הנוגעים בה שהרי היא ראשון ואין מטמאה אדם. ואותה שבפומדיתא נמי משטבלה לטומא' גופה אינה צריכה להפרישה מאמה כדמפר' ואזיל.

ועני מילי באכילה אבל בנגיעה לא אמר אסורה אלא במי שטומאה יוצאה מגופו למה לי והא אמר שמואל אין תרומת חו"ל ודרבי משום תרומת א"י אלא דרב יוסף והטבילוה קודם לאמה בשלמא דר' יוסי קודם לאמה וא"ר יוסף מעשה בפומבדיתא ואמר רבי מעשה בבית שערים והטבילוה יוסי מעשה בעין בול והטבילוה קודם לאמה ליה הא נמי מיעוטא דשכיח הוא דתניא א"ר דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי שמעת נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ מיעוטא בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית דקטנים ורוב קטנים לאו סריסים נינהו זיל שלא במקום מצוה ורבנן זיל בתר רובא שמא חמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה אמר להן קטן שמא ימצא סריס קטנה ומקשינן אשה לאיש ומה טעם אין מיבמין יפה אמרת שאין חולצין איש כתוב בפרשה ולא מיבמין דברי ר"מ אמבו גו גב..מ

שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא והי לביאה מנין ת"ל ואשה אמר רבא הלכתא אלא אשה תינוקת בת ג' שנים ויום אחד בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי לנדה מנין ת"ל ואשה אלמא כי מרבי קרא אשה אין לי אלא אשה תינוקת בת יום אחד להו גזרו בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי חזיין מפרשי להו לא גזרו בהו רבנן אינהו הכי דידן גמי אנן דררשינן אשה ואשה וכי יח) ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו אי כשותה ואיבעית אימא מהכא (תהלים קט, שתיה בכלל אכילה אלא לרבות את הסך את הסך ואת השותה שותה למה לי קרא את קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' לרבות תרומה דתניא (ויקרא כב, טו) ולא יחללו מר זוטרא לא נצרכה אלא לסוכה שמן של

ולא יחללו את קדשי בני ישראל לרבות את הסך ואת השותה. י"מ שהיא אסמכתא דרבנן דהא

קי"ל גבי יום הכפורים דאכילה ושתיה דאוריית' ובכרת ואין סיכה בכלל שתיה. ויש לפרש אע"פ שנתרבה סיכה כשתייה לענין תרומה מריבוי הכתוב לשאר כי

ויש לפרש אע"פ שנחרבה סיכה כשחייה לענין חרומה מריבוי הכחוב לשאר כל החורה כולה אינה כשחיה ואי משום וכשמן בעצמותיו דשייך נמי בכל החורה ההיא ודאי אסמכח' בעלמא היא מדברי קבלה ומיהו ודאי מכיון דאמרינן גבי חרומה גופה מולא יחללו ואיבעית אימא מוכשמן בעצמותיו משמע דכולה דרבון היא.

ומאחר שכחבתי סברות הללו מצאתי בפ"ב ממסכת מעשר שני שאמרו בירושלמי לענין מעש" יצהרך זו סיכה והתור' קראתו אכילה ואינו מחוור וא"ה מחוו' ולקו עליו חוץ לחומ' וכו'. ומייתי נמי התם והתני שוה סיכה לשתי' לאסור ולתשלומין לא לעונש יום הכפורים ומקשי והתני לא יחללו מ"מ להביא הסך והשותה.

א"ר יו**חגן ליה כאן לאסר וכו'.** משמע דסיכה כשתיה דרבגן ואינה מחוורת מן התורה.

אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי איש מאודם והא דתניא אשה אין לי אלא אשה בת י' ימים לזיבה מנין ת"ל ואשה למה לי ליגמר מנדה צריכא דאי כתב רחמנא בנדה הוה אמינא נדה משום דכי הואי חד יומא בעיא למיתב ז' אבל זבה דאי חואי חד יומא בעימ למיתב ז' אבל זבה דאי לה אימא לא צריכא וליכתוב רחמנא בזבה ילא בעי בנדה ואנא ידענא דאין זבה בלא

נדה אין ה"נ ואלא קרא למה לי למעוטי איש מאודם הא מיעטחיה חדא זימנא חד למעוטי משכבת זרע וחד למעוטי מדם וכן לענין זכרים דתניא (ויקרא טו, ב) איש איש מה ת"ל איש איש לרבות תינוק בן יום אחד שהוא מטמא בזיבה דברי רבי יהודה רבי ישמעאל בנו של ר" יוחנן בן ברוקה אומר אין צריך הרי הוא אומר (ויקרא טו, לג) לזכר ולנקבה לזכר כל שהוא זכר בין שהוא

גדול בין שהוא קטן ולנקבה כל שהיא נקבה

למעוטי אשה מלובן. מצאתי בתוספות שמקשים למה לי מיעוטא והרי מצינו ה' דמים טמאי^ר באשה ותו לא. וי"ל דנהי דאינו דם הוה אתי בק"ו ומה איש שאינו מטמא באודם מטמא בלובן אשה שמטמאה באודם אינו דין שתטמא בלובן ודם טהור באשה מיתוקם בירוק ודיהה כך השיב ר"ש לר' יהודה חתנו ז"ל.

והם הקשו בתוספות והא ק"ו פירכא הוא מה לנקבה שכן אינה מטמא בראיות כבימי' כדאמרינן בסמוך ואמרו גלוי מילתא בענמא היא דאחד איש ואשה מטמאין בלובן כיון דמתוקם דם טהור שפיר. ולא מחוור לי דאם לובן טמא משום נדה כ"ש ירוק ודיהה שכולן לא נטהרו אלא משום שאינן אלא לובן.

ונ"ל דמש"ה איצטריך יתורא דאי משום הא דה" דמי" לא הוה ממעטי" אלא מטומאת נדה ועדיין היינו מטמאי" באשה מדין שכבת זרע או זוב של איש היינו מטמאין לטהרות ולא לבעלה ומיניה ממעט ליה. ומ"מ יפה הרב ז"ל מלמדנו דאי לא ילפי מהדדי מנא תיתי לובן באשה ואודם ודם באיש דאצטריכו קראי למעוטינהו.

ואמרו בחוספות שעוד שאלו בכל מקום ואוי"ן לרבות וכאן למעט השיב לו כ"ש כיון דלא אצטריכו לרבויא מפרשין להו לקרא דייתר ואיש ואשה לומר אשה דוקא אמרתי ולא איש איש

דוק' אמרחי ולא אשה. **פשיטה דהא קא דרס להו.** פי' לאו פשיטא מגופא דמילתא אלא פשיטא דכל דקא דרים להו רחמנא רבינהו למדרס דחניא בח"כ אשר ישב עליו הזב אין לי אלא יושב ומגע מניין לעשרה מושבות זה על גב זה ואפילו על גבי אבן מוסמה ח"ל והיושב על הכלי אשר ישב וכו'. ומשום דמילתה רגילה היא בחלמודא הוא קאמרינן פשיטא דלא ה"ל הכא למיחני אלא שמטמ' מדרס. ברפיל עלנונו של זר שמעמי דרבים ברים ובוכנו מבח מה שאמרו משם ב"ש ז"ל שבוא דרב

ובפי' עליונו של זב שמעתי דברים רבים והנכון מהם מה שאמרו משם ר"ש ז"ל שהוא דבר הנשא עליו כגון הוא בכף מאזנים ומשכבות ומושבות בכף שניה וכרעו הן ממאין מדרס כרע הזב זהו עליונו של זב ומטמאין אוכלין ומשקין. ואחינן למיבעי מגלן דחניא ובל הנוגע בכל אשר' יהיה תהתיו מאי תהתיו אלימא תהתיו דוב דהיינו משכב ומושב מאיש אשר יגע במשכבו נפקא. ואי קשיא לך אדרבא הוא מטמא בגדים דכתיב ביה יכבס בגדיו והכא ליכא כבוס אה"נ אלא גמרא לא איצטרך למיחת לה כולי האי. וקאמר סתם כל טומאה דמדרס מהתם היא כדכתיבוא ביה ולא מהכא ועוד דאי הוה נקיט טעמא מהך קושיא דכבוס בגדים דילמא הוה אמרינן דכי כתיב והנושא אותם יכבס בגדיו ארישא דקרא נמי קאי ולא בעי עיוליה נפשיה בספיקא דקושיי. בין גדולה בין קטנה א"כ מה ת"ל איש איש

דברה חורה כלשון בני אדם אלמא כי מרבי

קרא בן יום אחד מרבי ורמינהו איש אין

לי אלא איש בן תשע שנים ויום אחד מנין

ואסמכינהו רבנן אקראי הי הלכחא והי קרא

וייל ויקרא טו ואיש אמר רבא הלכחא והי קרא

אילימא בן יום אחד הלכחא ובן יום א' קרא בן ט'

ענים ויום אחד הלכחא ובן יום א' קרא וכי

מאחר דהלכחא היא קרא למה לי למעוטי

אשה מלובן למה לי למכחב בזכרים ולמה

בזכרים משום דמטמאו בראיות כבימים

אבל נקבות דלא מטמאו בראיות כבימים אימא לא ואי כתב רחמנא בנקבות משום דקמטמו באונס אבל זכרים דלא מטמאין באונס אימא לא צריכא הכותים מטמאין משכב תחתון כעליון מאי משכב תחתון עלייהו מטמו להו פשיטא דהא דרס להו אלא שיהא תחתונו של בועל נדה כעליונו של זב מה עליונו של זב אינו מטמא אלא אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין עליונו של זב מנלן דכתיב (ויקרא טו, י) וכל הנוגע בכל

אשר יהיה תחתיו יטמא מאי תחתיו

۲۲ ۲۲

אילימא תחתיו דוב ויקרא ט"ו:י' מואיש אשר יגע במשכבו נפקא אלא הנוגע בכל

מתקיף לה רמי בר חמא ותספרנו ואנן נמי ניספריה וכו'. פי' רמי בר חמא טעמא הוה בעי אבל ודאי ליכא דסליק אדעתיה דדינא הכי הני ספרה אנן כדמקשינן בפ' בתרא דמכילתן א"ל רב ששת לרב ירמיה רב ככותאי אמרה לשמעתיה דאמרי' יום שפוסקת בו סופרת למנין ז'.

ואי קשיא ההיא דגרסינן בפסחים פ' כיצד צולין (דף כא) ר' יוסי אומר שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואח"כ ראתה אינה אוכלת ופטורה מלעשות פסח שני ומפרשינן טעמיה דקסבר מכאן ולהבא מיטמיא דמקצת היום ככולו ובעינן עלה אלא לר' יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה בשופעת ואיבעית אימא בגון שראתה שני בין השמשו' אלמא אמרינן מקצת היום ככולו.

לאו מילתא היא דבסוף מנין אית ליה לר' יוסי מקצת תחלת היום ככולו בין ובה גדולה ובין בקטנה דשני שלה סוף מנין הוא דהא אנן נמי בזבה גדולה קי"ל כר"ש דאמר אחר מעשה תטהר אלא לדידן סותרת בכל היום ולר' יוסי לית ליה סתירה לאחר מקצת יום דהא שלימה היא מהרתה אבל בסוף יום ותחלת מנין דכ"ע לית להו מקצ' היום ככולו אלא לכותאי.

וראיתי מי שמקשה כאן מאותה שאמרו בפ"ק דר"ה (דף ') אמר רבא ק"י ומה נדה שאין תחלת היום עולה לה בסופה סוף היום עולה לה בתחלת ענה שיום א, עולה לה בתחלתה. וא"כ לר" יוסי נימא ק"י ויהיה סוף היום עולה לה בתחלתה. וזה המקשה יכול להקשות כן בזבה גדולה לרבנן (ובין א) בקטנה דליכא בינייהו אלא סתירה ולפי דעתי שאין זו הקושיא דמקצת יום טמא ככולו ממא ומקצת יום טהור סוף היום כתחלתו בין בתחלתה בין בסופה הילכך לענין זיבה ביום נקי

98 LTL

ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל וכל אדם לטמא בגדים אף הוא עושה משכב אי מה היא עושה משכב ומושב לטמא וכלי חרס אף הוא מטמא אדם וכלי חרס ותהי נדתה עליו מה היא מטמאה אדם עליו שיכול לא יטמא אדם וכלי חרס ת"ל ת"ל יטמא ז' ימים ומה ת"ל ותהי נדתה מו, כד) ותהי נדתה עליו יכול יעלה לרגלה ותחתונו של בועל נדה מנלן דתניא (ויקרא ליטמא אמר קרא יטמא טומאה קלה משמע אדם לטמא בגדים אבל אדם או בגדים נתקו הכתוב מטומאה חמורה דלא מטמא שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין אימר חמורה והביאו לידי טומאה קלה לומר לך מ"ט והנשא כתיב נתקו הכתוב מטומאה והנושא נמי יטמא ומאי ניהו נישא 10 אשר יהיה הוב תחתיו ומאי ניהו עליון של

אמר לעולם דנין וכל ריבויא הוא מתקיף זה מזה אין דנין אותו בכלל ופרט רבא המרוחקין זה מזה וכל כלל ופרט המרוחקין יטמא ז' ימים מפסיק הענין הוי כלל ופרט ומושב אין מידי אחרינא לא אמר אביי ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט משכב נעני נדתה עליו כלל וכל המשכב פרט כלל אמר רב אסי יטמא טומאה קלה משמע אימא אדם לטמויי בגדים אבל אדם ובגדים ליטמא חמורה והביאו לטומאה קלה דלא ליטמא פריך רב אחאי אימא נתקו הכתוב מטומאה לומר לך שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין מטומאה חמורה והביאו לידי טומאה קלה ע"ל וכל המשכב אשר וגו" נתקו הכתוב וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא ומה המשכב אשר ישכב עליו יטמא שאין ה"ל

לה רבי יעקב אימא כהיא מה היא לא חלקת

ליכא למיספריה אבל לענין נדה אפילו כולו נמי כימא סופרתו כנ"ל. ומיהו מקצת היום שעולה בספירה דובה דוקא ביום אבל לילה אינה עולה לספירה כלל כדאמרינן בפ' בתרא דמכילתן ושוין בטבילות לילה לובה שאינה טבילה ותנן נמי במס' מגילה דאינה טובלת עד הנץ החמה.

וההיא דאמרינן מפ' כיצד צולין דמוקי לדר' יוסי לרואה בין השמשות וכן נמי איתא במס' נזיר (דף כז) וגרסי' בה הכי בנוסחי לדר' יוסי מכדי קסבר מקצת היום ככולו זבה גמורה דמייתי קרבן היכי משכח' לה כגון דחזאי פלגיה דיומא אידך פלגא דלמפרע סליק ליה שימור פי' דלמפרע היינו פלגא דיומא בתחלתו שעבר עליה בטהרה ומתרצי איבעית אימא דקא שפעא ג' יומי בהדי הדדי ואיבעית אימא דחזאי תלתא יום סמוך לשקיעת התמה דלא הוה שהות סליק ליה למנינא. ההיא לרוחא דמילתא איתמר דלא בעי לאתיי עלה התם קרא דמגלה דאמרינן כיון דבעי ספירה ספירה ביממא היא ואוקמוה בסוף היום ותחלתו דליכא שהות דספירה בין ראיה לראיה כלל.

וי"מ דלא בעיא לאוקמי זבה גדולה בלילואתא דוקא משום דקראי ביממא כתיבי דכתיב ימים רבים כל ימי זובה ולקמן בשלהי מכילתין ואימא ביממי תהרי זיבה בלילואתא תהי נדה ובפ"ק ההריות נמי אמרינן גבי צדוקין דאמר דזבה לא הויא אלא ביממא דכתיב כל ימי זובה הילכך אע"פ דמפקינן מקראי אפילו לילותא לא מפקינן קרא מימים.

בה בין מגעה למשכבה לטמא אדם ולטמא בגדים לחומרא אף הוא לא תחליק בו בין מגעו למשכבו לטמא אדם ולטמא בגדים מקולא אמר רבא עליו להטעינו משמע מפני מדות נינהו א"ר יצחק מגדלאה בנשואות שנו והן יושבות על דם וכו' תניא אר"מ אם הן יושבות על כל דם ודם חקנה גדולה איתו לדם ירוק דבר אחר יום שפוסקת בו אותו לדם ירוק דבר אחר יום שפוסקת בר

חמא ותספרנו ואנן נמי ניספריה דקיימא

לן מקצת היום ככולו אמר רבא אם כן

שכבת זרע דסתר בזיבה היכי משכחת לה

והא מקצת היום ככולו אי דחזאי בפלגא

דיומא ה"נ הכא במאי עסקינן דחזאי סמוך
לשקיעת החמה וליקום ולימא ליה לקרא

כי כתיבא סמוך לשקיעת החמה כתיבא אין

על כרחך שבקיה לקרא דאיהו דחיק ומוקי

אנפשיה בעי רמי בר חמא פולמת שכבת זרע

מהו שתסתור בזיבה רואה היתה וסותרת

או דילמא נוגעת היתה ולא סתרה אמר

אלמא אספיקא לא שרפינן תרומה. פי' לאו אכל ספיקא קאמר דהא למסקנא נמי אספיקא ודאי שרפינן אלא ה''ק אלמא אהך ספיקא דעם הארץ ואפילו בכותי לא שרפינן.

ורמינהו על ספק בגזי עם הארץ. פי' שהכמים גורו עליהם שיהיו ובים לכל דבריהם ובגדיהם יהיו מדרס לפרושין, והא דאמרינן בפרק השוחט מדרסות קאמרת שאני מדרסות גזירה שמא תשב עליהם אשתו נדה אבגדי אוכלי תרומה מדרס לקודש קאמר והיינו נמי דמיטמי^י צינורא דידהו מדבריהם משום משקה הזב והזבה.

ואי קשיא לך האי דאמרינן בפרק הניזקין (דף סא ע"ב) וליחוש שמא תסטנו אשתו נדה ולא חיישי' להיסט שלו, ועוד אמרו שם גבי חלה מניחה בכפישה או באנחותא וכשיבא עם הארץ ליטול נוטל את שתיהן ואינו חושש משום דלא נגע בהו ולא מטמאין בפשוטי כלי עץ ולא חשש להסיטו וכן נמי בפרק אין דורשין משמע גבי חמרין ופועלין שהן טוענין טהרות דלא מטמאין משום הסיטן.

. ותירץ ר"ה ז"ל שלא גזרו על עמי הארץ היםט שא"כ אין לך אדם מעביר לחבירו חבית ממקום

למקום. ועוד הביאו ראיה ממשנת מסכת טהרות שאין עמי הארץ מטמאין בהסיטו ולא עושין נמי משכב ומושב דתון בפרק קמא דטהרות הגובים שנכנסו לבית אין טמא אלא מקום רגלי הגובים ומה הן מטמאין אוכלין ומשקין וכלי חרס הפתוחין אבל משכבות ומושבות וכלי חרס המוקפין צמיד פתיל טהורי' ואם יש עמהם נכרי או אשה הכל טמא.

ויש לי לדחות דהתם כיון דלא גגעו ודאי הקלו באלו שטומאתן רחוקה וספק. ועוד הביא ראיה מתוך שמעתו גופה שאיו ע"ה מטמאיו משכב ומושב דתנו משכ

ועוד הביא ראיה מחוך שמעחן גופה שאין ע"ה מטמאין משכב ומושב דחנן משכב התחחון כעליון ואם היו ע"ה עושין משכב ומושב מטמאין הן התחחון כתחחונו של זב שהרי עשאום כזבים לכל דבריהם.

ואע"פ שיש לי לפקפק אף בראיה זו נקבל אותם מפני שלא הזהירו חכמים על ע"ה שיהיו כזבים ממש אלמא דין חדש יש להם אבל מ"מ תמה הוא אם גזרו עליהם שיהיו כזבים למקצת היאך הטילו עליהם למחצה ומיהרו משכבות והיסט א"כ הקלת בשל תורה.

וי"מ שאין ע"ה טמא טומאת עצמן כלל אלא חשש שמא גגעו בנשותיהן ובמדרסן שהן אבות

LLL 88

תסתור יום אחד (ויקרא טו, כח) ואחר גופיה היכי סתר לטהרתו אמר רחמנא שלא כמה תסתור תסתור שבעה דיה כבועלה תהא טומאה מפסקת ביניהם וליטעמיך זב תטהר אמר רחמנא אחר אחר לכולן שלא רבא לפום הורפא שבשתא נהי נמי דסתרה

כיון שהחזיקו אותם חכמים בטמאי' משום משא מדרס טמאו המשקין בשפתי' דכלים מטמאין והא דמטמאינן צינורא דע"ה בשמעתין וכן במסכת הגיגה לאו משום משקה הזב והזבה אלא הטומאה והוא נעשה ראשון.

כלים לאחר שפירש מן המדרס כלל. מצעות שהרי לא עשיתו אלא ראשון משום טומאת ע"ה דהיא משום נושא מדרס ואינו מטמא על בגדי חבר ונגעו בתרומה שאפילו לא טבל אין לו מדרס ואפילו נגע בהן ממש ואצ"ל בעשר ועלה (ואכל) [ונגע] בתרומה וכן כתבו בתוספות בנוסחאות ולא כגרסת רש"י שהוא גורס ודרס משום תשש מדרס אשתו נדה הוא והא דא"ל מ"ט לא תשני ליה בכותי שטבל ועלה ה"ג לה שטבל משקים מדבריהם בפ"ק דשבת אבל לא שיהיו כזבים מדבריהם ובגדיהם שהן מדרס לפרושין נמי

משום טומאת ע"ה לא מטמא משכב ואי משום נדה תרי ספיקי נינהו, איכא למימר מפני שטומאתן ואי קשיא ולימא ליה מאי ואין שורפין עליה את התרומה על התחתונות דעליונו קתני דאי

בועל נדה תרי ספיקי נינהו, ול"ק דבשלמא ע"ה שוויה בטהרה שלא להרחיקן אבל בכותי לאו תו קשיא לי ולימא ליה ברגל דטומאת ע"ה ברגל כטהרה שוויה רבנן מאי איכא בכותי משום ספק אפילו אגופייהו משמע ליה.

ובמושב מטמא שנים ופוסל אחד פירש מטמא אחד ופוסל אחד בפרק בתרא דובים והילכך מטמא והא דמפרקינן ב**כותי ערום** ולא אמרינן בשנגע ביד וברגל בלא בגד מפני ששנינו הנוגע במשכב חברים קרינן ביה ואין זה דומה לצדוקי שהם בכלל ישראל הם.

שלא גורו על עם הארץ שיהיו כזבין וכך הסוגיא שם על מחניחין בגדי עם הארץ מדרס לפרושין ובמסכת הגיגה מצאתי בירושלמי סוגיא גדולה בענין זה ובתוס' נמי הזכירוה ומשמע מינה את התרומה אלא בכותי ערום קודם שיגע בבגדיו עסקינן,

מרקתני סיפא הכל טמא ואי בחולין מדרסות והיסטות טהורין הן דאמר רבי יוחנן שלא אמרו שיהא וה."פ דקא מקשי ליה רבי מונא לר"י בן פזי דאוקמא למתני' בחולין דודאי בתרומה קיימי. ר' יוחנן לאו הציצות ולא הסיטו ולא רשות היחיד ולא רשות עם הארץ אצל תרומה, ע"כ גמר". דתנינן אפילו מובל ואפילו כפות הכל טמא כלום אמרו יהו הן טמאין אלא משום היסט לא כן אמר אמר ר' מונא כן אמר ר' יוסי רבי כל מה דאנן קיימין הכא בתרומה אנן קיימן תדע לך שהוא כן בעם הארץ אצל הפרוש לא עשאוהו כזב אלא שגזרו על בגדיו מדרס במגע אשתו כדאמרן ואקשי? עשו גופו כזב אצל תרומה אפילו מוקפין צמיד פתיל יהיו טמאין אמר רב ר' יהודה בר פזי תפתר חרס הפתוחין טמאין אבל המשכבות ומושבות וכלי חרס מוקפין צמיד פתיל טהורים אין תימר המניח עם הארץ בתוך ביתו בזמן שהוא רואה את הנכנסים ואת היוצאים האוכלין והמשקין וכלי ויש משא בחולין על ידי מגע וכו' גופו של פרוש מהו שיעשה כזב אצל תרומה מתיב ר' תנן והתנן ר' זעירא כמה דתימר תמן אין היסט בחולין ויש היסט בחולין על ידי מגע ודכותה אין משא בחולין בו אשתו בישיבה עשאוהו כמדרס אבל ישבה עליו בבגדיה לא גזרו עליו, שמואל בר בא בעי קומי מקשי על רבי יוסי לדבריך מהיכן נטמא מדרס לא היה לנו לטמאן אלא מגע הזב פריק שאם נגעה הבגד הזה מדרס א"ל תפתר שהיתה אשתו של עם הארץ יושבת עליה ערומה, פירוש ר' זעירא נגיעה אלא שאם נגעו בבגד עשאוהו כמדרס מדבריהם, רבי זעירא בעי קומי רבי יוסי מהיכן נטמא מתני רבי יוסי בשם רבי יותון במגעות שנינו, פירוש אלו השנויין כאן אינן עושין מדרס בלא וכו.

תרומה הא אצל חולין הכל טהורין. דבר הוצץ במדרסות ולא מהרו היסטות ולא חלקו בספק רשות היהיד ולא רשות עם הארץ אצל

וברייתא היא אצל זו ששנויה בתוספתא דהגיגה דקתני ספק רשות עם הארץ מדרסו וחצירו

בגדי חבר ונגעו בתרומה דאי משום טומאת בכותי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר ואזלו בר אשי אמר ליה מאי טעמא לא משנית ליה משוית ליה שבקיה ואתא לקמיה דרב שימי עסקינן בכותי חבר כותי חבר בועל נדה בלתאכיל האי תורא לשלמא הכא במאי ספל בגדי עם הארץ אמר רב פפא יהא רעוא על ששה ספקות שורפין את התרומה על אלמא מספיקא לא שרפינן תרומה ורמינהי עליהן את התרומה מפני שטומאתה ספק חייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין ליה תורא רמא ליה מתני' אהדרי תנן אין בגוויה ש"מ ירא שמים הוא אזל לגביה רמא רעוא דתהוי כוותיה אמר מדקמברכי לי מרבנן ורב שמואל שמיה ותני מתניתא יהא אמרה ליה ההיא סבתא איכא הכא צורבא איכא צורבא מרבון הכא איזיל אקבל אפיה מלדש וכו' רב פפא איקלע לתואך אמר אי מפסקת ביניהן ואין חייבין עליהן על ביאת ביניהן הכא נמי שלא תהא טומאת זיבה לך למימר שלא תהא טומאת זיבה מפסקת תהא טומאה מפסקת ביניהן אלא מאי אית

עם כהן גדול בשוק ונתזה צנורא מפיו ונפלה ש"מ תנו רבנן מעשה בצדוקי אחד שספר אבותיהן מכלל דת"ק סבר סתמא ככותיות בן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי מיניה ת"ש דתנן ר" יוסי אומר לעולם סתמא ככותיות אלא מהא ליכא למשמע ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית הא בא סתמא כישראלית אימא סיפא פרשו ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות סתמא מאי ת"ש בנות צדוקין בזמן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן *גמ'* איבעיא להו יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית רבי בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות פרשו מוזר., כנוע געולון כזמן שנהגו ללכת הארץ מדרס לפרושין אמר ליה בכותי ערום משום בגדי עם הארץ דאמר מר בגדי עם ספיקא לא שרפינן תרומה ותיפוק ליה ספל לא העלימתו והוי ספק ספיקא ואספק עמאי לומר בעל בקרוב ספק השלימתו ירוק ספל בתל בקרוב ספק לא בעל בקרוב ואם עם הארץ הא טביל ליה ואי משום בועל נדה

והיסטו טהורין לחולין וטמאין לתרומה, אלמא מתניתין דקתני הכל טמא בתרומה היא ושמע מינה שלא עשו גופו של פרוש ולא של עם הארץ כזב לטמא משכבות ומושבות והיסט אלא שחששו בזמן שאינו רואה את הנכנסים לאשה או לכותי לתרומה ולחולין הכל טהור ואפילו ספק רשותו עד שיתברר לך שנכנסה אשתו לשם אי נמי בגדים שלו שאי אפשר שלא נגעה בהם אשתו במדרס, ע"כ הארכתי לכתוב מן התוספת והן מגיהין ב) ולא רשות עם הארץ לחולין אלא אצל תרומה ודבריהם הללו כולן כתבתים מפני שדברים ברורים הם וצריכין הן לכמה סוגיות שבגמרא. רוקה ומימי רגליה נמי כיון דעבדינן היכרא ולא ליטמי יבש חלקת בשל תורה אי הכי לח ויבש עשיתו כשל תורה ליטמי לח איתמר דאי בנקבות) היכי לעביד ליטמא דבריהם אמרי לך ב"ש (ההוא בזכרים בזיבה אבל גזרו עליהן שיהו כזבין לכל מטמאין בזיבה ואין העובדי כוכבים מטמאין אליהם איש איש כי יהיה זב בני ישראל (ויקרא טו, ב) דבר אל בני ישראל ואמרת מממאני לח ויבש גמ" ולית להו לב"ש מטמא לח ויבש ומודים ביולדת בזוב שהיא אומרים כרוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרים וכמימי רגליה דם היולדת שלא טבלה ב"יש ב"ש מטהרים ובית הלל אומרים כרוקה דם עובדת כוכבים ודם טהרה של מצורעת חברים הכתוב עשאן כולן חברים מתני כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד שוינהו רבנן דכתיב (שופטים כ, יא) ויאסף רגל הוה וטומאת עם הארץ ברגל כטהרה

עובד כוכבים טהור' בכל מקום ואפי' במעי בכל מקום ואפי' במעי עובדת כוכבים ושל נמצאת אומר שכבת זרע של ישראל ממאה טהורה מדאורייתא טמאה מדרבנן ת"ש כוכבי' טהורה מאי לאו טהורה גמורה לא ובת ישראל שפלטה שכבת זרע מן העובד כוכבים שפלטה שכבת זרע מישראל טמאה לא גזרו ביה רבנן לימא מסייע ליה עובדת במעשה גזרו ביה רבנן קריו דתלי במעשה היכרא בזובו ולטמויי לקריו זובו דלא תלי דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים ולעביד אפי' לב"ה עבוד ביה רבנן היכרא כי היכי דהא איכא למעבד היכרא בקריו קריו טהור מצור אפילו לב"ה זובו ממא אפילו לב"ש אמר רבא זובו ממא אפילו לב"ש קריו רבנן דמה דלא שכיחא לא גזרו ביה רבנן לדמה רוקה ומימי רגליה דשכיחי גזרו בהו ולעביד היכרא ברוקה ומימי רגליה ולטמויי בדמה מידע ידיע דרוקה ומימי רגליה דרבנן

على عاد

ליה אלא אמר רבא

לכהן גדול על בגדיו והוריקו פניו של כהן גדול וקדם אצל אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן מתיראות מן הפרושים ומראות דם להכמים אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל והן מראות דם

לחכמים חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם לחכמים ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה משוית

09 LTT

ישראלית חוץ ממי רגלים שבה וכי תימא ה"נ טהור' מדאוריית' אבל טמאה מדרבנן אטו מי רגליה מדאורייתא מי מטמאו אלא שכבת זרע של ישראל טמאה בכ"מ אפי' במעי עובדת כוכבים תפשוט דבעי רב פפא דבעי רב פפא שכבת זרע של ישראל במעי

ליה לרב פפא כי קמיבעיא ליה לאחר ג' המסריח עובדי כוכבים דלא דייגי במצות לא חביל גופייהו ולא מסריח או דילמא כיון דאכלי שקצים ורמשים חביל גופייהו לא חביל גופייהו הלא מסריח או דילמא

גרסת הספרים כך היא וכן בפירושי ר"ה ז"ל: הא שמע זובו ממא לימד על הזוב שהוא ממא במאי אלימא בזב גרידא לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן אלא פשיטא בזב ומצורע ומדאיצטריך לרבויי בראיה ראשונה שמע מינה מקום זיבה לאו מעין הוא. ובודאי יפה פירש רש"י ז"ל שראיה ראשונה של אדם אחר אינו מטמא במשא אלא במגע (בקרי) [כקרי] וראיה שנייה מטמא אפילו במשא לקמן בפרק דם הנדה, והא דקאמר לאחרים גורם טומאה הכא קאמר לאחרים גורם שיהיו מטמאין במשא לעצמו לא כל שכן שיטמא במשא ומדין משא למשא פריך דאי גרס טומאה בעלמא קאמר אף בזב מצורע גורס טומאה דמשכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגזים ולטמא גופיה פריך כדפרישית.

ומיהו צריכין אנו לישב גרסת הספרים, ור"ש אומר פירוש שהיא בספרים והכי קאמר ומדאיצטריך לרבויי בשנייה שמע מינה דבראשונה לא מטמא במשא דלאו מעין הוא ואין וה הלשון גמרא.

אבל יש לפרש שכך היא הצעה זו דאמר רבא תא שמע זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא במאי אלימא בזב גרידא ובראיה שניה דאלו בראשונה ולמגע ודאי לא צריכא קרא דלא גרע משכבת זרע ולא עדיף מיניה אלא פשיטא בשנייה ואכחי למה לי קרא לאחרים גורס טומאה ואפילו למשא עצמו לא כ"ש אלא פשיטא בזב ומצורע ואי בשניה מי גרע מזב גרידא אלא בראשונה ולטמויי במשא וש"מ תרחי ש"מ ראיה ראשונה של מצורע מטמא במשא וש"מ לאו משום דמעיין הוא כררב יוסף דאי הכי לא איצטרך רחמנא לרבויי הכא דממעינות נפקא אלא דרחמנא רבייה לראיה ראשונה של מצורע כראיה שניה של זב גרידא.

ואי קשיא נימא קרא לראיה שניה והא קמ"ל דוקא בשניה אבל בראשונה אינה מממא דלאר מעיין הוא, זו אינה תורה דמי איכא ספיקא קמי שמיא במקום זיבה אי מעין הוא או לא ואיצטרך ליתורי קרא למיגמר מיניה דלאו מעין הוא, ועוד דכל היכא דקרא מרבה כגון זה דכתיב זובו טמא דרשינן ליה לרבויי כגון לרבו' ראי' ראשונה למשא ולא מוקמינן ליה ליתורא למימר בשניה כתיב ולמעומי ראשונה איצטרך כנ"ל.

ומה שהקשה רש"י ז"ל מי איכא לאוקומי להאי קרא בראיה ראשונה והא מהכא נפקא לן בכל דוכתא מנה הכתוב שתים וקרא טמא, אינה קושיא דהאמרינן בפרק יוצא דופן דלמאן דאית ליה מנה הכחוב שתים וקרא טמא לית ליה זובו טמא לימד על הזוב שיהא טמא ותנאי היא.

וכן זה שאמר הרב ז"ל דגבי מצורע איצטרך לרבוייה לטיפ' עצמה דלא אתי בק"ו משום דלא גרמה ליה טומא' שהרי מחמת נגעו הוא מטמא אין זה מחוור דכיון דאי לאו מצורע הוא נמי הות מטמי' איתא לק"ו מ"מ וכ"ש דאיכא לפרושי גרס טומאה בהיסט ומדרסות כדאמרן לעיל ומהסט למשא גמרינן ודאי דחד אורח הוא למשאות, ובמסקנא פשט אביי דמטמא במשא דהא אקשייה רחמנא למצורע אזב גמור, ולא פשט במעיין כלום משום דלא מרבוייא דקרא יתירא אתי דנימא למאי איצטרך אלא דמ"מ מטמא במשא הוא.

לק נדה

האי לוכר מיבעי ליה לוכר כל שהוא זכר מומאה פרכי ואיבעית אימא אמרי לך ב"ש ליימי במצורע ופרכי מילי דוב וב"ש שום שכן מטמאה מאונס תאמר בזכר דלא וב"ה מנקבה לא אתיא דאיכא למיפרך מה לנקבה לדמה לטמא דם טהרה שלה וב"ש זכר לנקבה ואם אינו ענין למעינותיה תנהו ענין לא כ"ש אם אינו ענין לזכר תנהו ענין בתשמיש המטה רבי רחמנא מעינותיה זכר שאינה טעונה פריעה ופרימה ואינה אסורה בנקבה ולא בעי זכר ואנא אמינא ומה נקבה עאמר בנקבה דלא וב"ה לכתוב רחמנא מעון פריעה ופרימה ואסור בתשמיש המטה לא אתיא דאיכא למיפרך מה לזכר שכן לטמא דם טהרה שלה וב"ש נקבה מזכר שאר מעינותיה מזכר נפקא אלא לדמה מצורעת למעינותיה מאי מעינותיה אילימא לרבות מצורע למעינותיו ולנקבה לרבות כו' מאי טעמא דב"ה אמר ר' יצחק לזכר

לימד על הזוב שהוא ממא במאי אילימא בזב רבא ת"ש (ויקרא טו, ב) זובו טמא הוא הוא ומטמא או דילמא לאו מעין הוא אמר מצורע מהו שתטמא במשא מקום זיבה מעין נמי מטמא בעי רב יוסף ראייה ראשונה של ראשונה שלו מטמא אף קטן ראייה ראשונה תורת הזב בין גדול בין קטן מה גדול ראייה תרתי מצטרפא מטמיא אמר רבא ת"ש זאת לא תטמא או דילמא כיון דאילו איהו חזי זרע שלו לא מטמאה ראייה ראשונה נמי ראשונה שלו מטמאה והאי כיון דשכבת רחמנא כל ששכבת זרע שלו מטמא ראייה עורת הזב ואשר מצא ממנו שכבת זרע אמר מהו שתטמא במגע (ויקרא טו, לב) זאת בזב בעי הכי ראייה ראשונה של זב קטן בב יוסף כי פשיט רבי שמעון בן לקיש להו מזאת תורת הזב בין גדול בין קטן אמר (האי) בין גדול בין קטן ובית הלל נפקא

14 44

スト・Tメ

לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן אלא פשיטא בזב מצורע ומדאיצטריך קרא לרבויי בראייה שניה שמע מינה מקום זיבה לאו מעין הוא אמר ליה רב יהודה מדסקרתא לרבא ממאי דילמא לעולם אימא

לך בזב גרידא ודקאמרת לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו טהור אמר אביי מאי חבעי ליה והא הוא דאמר זאת תורת הזב בין גדול בין קטן וכיון רבי אליעזר אומר אף בשלישי בודקין אותו איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תא שמע ומדסיפא לטומאה רישא נמי לטומאה מידי מבשרו ולא מחמת אונסו אלא לאו לטומאה אילימא לקרבן אבל לטומאה לא אקרי כאן לא לקרבן ת"ש בשניה בודקין אותו למאי ראשונה בודקין אותו מאי לאו לטומאה זב מטמאה באונס תא שמע ראה ראייה זרע מטמא באונס אף ראייה ראשונה של ואשר הצא ממנו שכבת זרע מה שכבת שנאמר (ויקרא טו, לב) זאת תורת הזב הונא ראייה ראשונה של זב מטמאה באונס ראשונה של מצורע מטמא במשא א"ר גמור מה זב גמור מטמא במשא אף ראייה למעינותיה ואקשיה רחמנא מצורע לזב מצורע למעינותיו נקבה לרבות מצורעת דנפקא ליה מהתם אייתר ליה לזכר לרבות

משכב ומושב הוא אלא הכי קאמר רבי מושה משכב ומושב בראייה ראשונה בר מטמא באונס ותסברא להחמיר עליו שהוא דראייה ראשונה וקתני להקל עליו שאינו שניה היכא הוה בכלל בעל קרי אלא פשיטא משכב ומושב אימת אילימא בראייה מטמא באונס ולהחמיר עליו שהוא עושה להקל עליו ולהחמיר עליו להקל עליו שאין והלא זב בכלל בעל קרי היה ולמה יצא רחמנא לנקבה תא שמע רבי יצחק אומר הזב חדא את תרתי זובו תלת ברביעי אקשיה רחמנא לנקבה ורבי אליעזר דריש אתים הזב חדא זובו תרתי לוכר בשלישי אקשיה אליעזר דריש אתים רבנן לא דרשי אתים קא מיפלגי רבנן לא דרשי אתים ורבי קאמר לא דכולי עלמא לקרבן והכא באתים מפני הקרבן מכלל דתנא קמא מפני הטומאה

בשלמא לרב דאמר מעין אח^י הוא מ"ה מטמא לה ויבש. פי' לבית הלל פשיטא ולבית שמאי נמי כיון שראיה זו מטמאתה מלספור נקיים נמצא שהיא גורמת טומאה וכרם הנדה הוא שמטמא לח ויבש ולא דמי לרואה בתוך ימי טוהר בלא זוב שאין ראייתה כלום אלא ללוי אמאי מטמא לח ויבש בין לבית שמאי בין לבית הלל, ופריק בשופעת.

אי בשופעת למאי איצטרך וק"ל ולרב גופיה אמאי איצטרך ודאי לבית שמאי קלאי מיצטרך וק"ל ומודים ואי שמאי קמשמע לן דלא תימא טעמייהן משום דשני מעיינות הן ובהא פליגי קמשמע לן ומודים ואי שני מעיינות הן ביולדת בזוב נמי מטהרו בית שמאי אלא ללוי אמאי איצטרך האי טעמא בתרווייהו מכל מקום שמע מינה דהא לית ליה לאוקמינהו אלא בהך פלוגתא ופריק אפילו הכי איכא למיטעי בה לבית שמאי דסר"א אף על פי שופעות לא תטמא קמשמע לן.

כיון דמפורש בשמעתין דלרב ימי טוהר שרואה בהן אין עולין לה לספירת זיבה, וקיימא לן בנות ישראל החמירו על עצמן שאפילו רואות טיפת דם כחרדל יושבות עליה שבעה נקיים וקיימא לן אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם אם כן היולדות צריכות שבעה נקיים בתוך ימי טוהר שלהן אלא שימי לידה נמי אם אינה רואה בהן עולין לספירת זיבתה כדלקמן וכן כחב הרמב''ם ז''ל שהיולדת בזמן הזה הרי היא כיולדת בזוב וצריכה שבעה נקיים.

t6 [LL

נסתם הטהור נפתח הטמא מאי בינייהו שני מעינות הם נסתם הממא נפתח המהור התורה טמאתו והתורה טהרתו ולוי אמר לשיטתן איתמר רב אמר מעין אחד הוא טבלה וראתה הלכו בית שמאי לשיטתן וב"ה ספרה והתניא יולדת בזוב שספרה ולא לח ויבש לא קשיא כאן שספרה כאן שלא והתנן ומודים ביולדת בזוב שהיא מטמאה הוא הדין והיא התשובה למימרא דפליגי מהורה לא טבלה וראתה ממאה אמרו להם תוכיח שאם טבלה וראתה לאחר ימי ספירה וראתה שהיא טהורה אמרו להם יולדת בזוב וראתה טמאה תאמרו ביולדת שאם טבלה שמאי לא אם אמרתם בנדה שאפילו טבלה וראתה דם שהיא ממאה אמרו להם בית שמאי אי אתם מודים בנדה שלא טבלה טבלה וכו' תניא אמרו להן בית הלל לבית ללובן ביצה שאינה מוזרת דם היולדת שלא ביצה המוזרת שכבת זרע קשורה ודומה זרע בא מבשר החי זוב דיהה ודומה ללובן בצק של שעורים זוב בא מבשר המת שכבת משכב ומושב אמר רב הונא זוב דומה למי מטמא באונס ולהחמיר עליו שהוא עושה להקל עליו ולהחמיר עליו להקל עליו שאינו בראייה ראשונה ולמה יצא בראייה שנייה יצחק אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה

גרידתא דשלימו להו יומי אבל יולדת בזוב בוא וביומי תלה רחמנא הני מילי ביולדת אף על גב דקאמרי בית שמאי מעין אחד בשופעת למאי איצטריך לב"ש איצטריך לה ויבש אמר לך הכא נמי בשופעת אי ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא אחד הוא משום הכי מטמא לה ויבש אלא הכא נמי דפסקה בשלמא לרב דאמר מעין ביולדת בזוב שהיא מטמאה לח ויבש ס"ד וב"ה סברי ביומי וטבילה ת"ש ומודים וטבילה דבית שמאי סברי ביומי תלה רחמנא אלא לרב מאי בינייהו איכא בינייהו יומי בשלמא ללוי היינו דאיכא בין ב"ש וב"ה מ"ט דב"ש קסברי ב"ש מעין אחד הוא לוי הכא במאי עסקינן בשופעת אי בשופעת מעינות הן אמאי מטמא לה ויבש אמר לך הכי מטמא לה ויבש אלא ללוי דאמר שני בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום אומרים מטמא לח ויבש קא ס"ד דפסקה שמאי אומרים כרוקה וכמימי רגליה וב"ה לקולא מיתיבי דם היולדת שלא טבלה בית נסיפא לחומרא ללוי רישא לחומרא וסיפא שמנים לאחר שמנים לרב רישא לקולא עשר ומתוך ארבעים לאחר ארבעים ומתוך שבעה ומתוך ארבעה עשר לאחר ארבעה איכא בינייהו שופעת מתוך שבעה לאחר

דבעי ספירה לא תא שמע (ויקרא יב, ב) דותה תטמא לרבות את בועלה דותה תטמא לרבות הלילות דותה תטמא לרבות היולדת בזוב שצריכה שתשב שבעה ימים נקיים בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי בעיא שבעה ימים נקיים

اله جاك

לעת דליכא שהות ותטמא מפקידה לפקידה אחד הוא אמאי דיה שעתה תטמא מעת הכי דיה שעתה אלא לרב דאמר מעין בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות ת"ש במשהו סגי הכי קאמר צריכה שתפסוק שני מעינות הן למה לי הפסק שלש עונות הכי בעי הפסק שלש עונות אלא ללוי דאמר בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום ומחצה בימי מניקותה עולין לה לג' עונות עיבורה אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת מניקותה שתים בימי מניקותה ואחת בימי הפסיקה שתים בימי עיבורה ואחת בימי וימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה כיצד תיש ימי עיבורה עולים לה לימי מניקותה שתפסוק משהו שיעלו לה לשבעה נקיים שבעה במשהו סגיא הכי קאמר צריכה אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי

בין לחומרא *מתני*' המקשה נדה קשתה בין לחומרא והלכתא כוותיה דרב בין לקולא דריש מרימר הלכתא כוותיה דרב בין לקולא הלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא והלכתא כוותיה דלוי לחומרא רב אשי אמר לאתרין ודרש הילכתא כוותיה דרב לחומרא אמר לן רב שמן מסכרא אקלע מר זוטרא לספירת זיבתה אמר ליה רבינא לרב אשי וקסבר ימי לידתה שאין רואה בהן עולין לה דשבוע קמא פסקה שבוע בתרא לא פסקה ספרה קתני הכא ביולדת נקבה בזוב עסקינן כתנא דשוין ואיבעית אימא בשופעת והא מממא לח ויבש אמר לך לוי אנא דאמרי ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח לשיטתן ובית הלל לשיטתן בשלמא לרב בזוב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו ב"ש נמי לא גזרו בה רבנן תא שמע יולדת כיון דמעת לעת ליכא מפקידה לפקידה

בל שחל קישויה להיות בג' שלה וכו'. פירש רש"י ז"ל כל שקשתה אפילו שעה א' בליל כניסת ג' אפילו כל היום כולו בשופי ושעה א' מליל ד' להשלמה מעת לעת וילדה אין זו יולדת בזוב

96

ללידה הרי זו יולדת בזוב חנניא בן אחי ר' סמוך ללידה אין זו יולדת בזוב שופי סמוך אין זו יולדת בזוב כללו של דבר קושי יום אחד או שקשתה ושפתה וחזרה וקשתה אחד וקשתה שנים או ששפתה שנים וקשתה ושפתה הרי זו יולדת בזוב אבל שפתה יום ושפתה יום אחד או ששפתה וקשתה וחזרה יום אחד ושפתה שנים או שקשתה שנים בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה כיצד קשתה נדה נדה בימי זיבה מהורה והתניא המקשה כלום והקתני המקשה נדה אמר רבא בימי שמא תשפה ור' יצחק אמר המקשה אינה אמר רב נדה ליומא ושמואל אמר חיישינן משתי שבתות גמ׳ אטו כל המקשה נדה היא ב, יוסי ור' שמעון אומרים אין קישוי יותר וחמשים יום רבי יהודה אומר דיה חדשה ציא קישויה ר' מאיר אומר אפילו ארבעים ויומו ששפתה מן הצער ולא מן הדם כמה עבי יהושע אומר לילה ויום כלילי שבת וילדה הרי זו יולדת בזוב דברי רבי אליעזר שלשה ימים בתוך י"א יום ושפתה מעת לעת

ולא מחמת ולד אמר ר"ל אמר קרא תשב הא מה אני מקיים זובה זובה מחמת עצמה מו, יט) ואשה כי תהיה זבה הרי אונס אמור ולד או אינו אלא אונס כשהוא אומר (ויקרא זוכה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אתה אומר אונס גדול מזה אי הכי נדה נמי נימא זובה דעתיך לטהורי באונס ולטמויי בולד אין לך ואונס באשה לא אשכחן ואיבעית אימא מאי אונס בזב מהור השתא מיהא באשה קיימינן מהרה אחריו אדרבה מטהר אני באונס שכן שיש טהרה אחריו ומטמא אני באונס שאין את הולד ולטמא באונס מטהר אני בולד עצמה ולא מחמת ולד ומה ראית לטהר אמור הא מה אני מקיים דמה דמה מחמת מו, כה) ואשה כי יזוב זוב דמה הרי אונס אינו אלא מחמת אונס כשהוא אומר (ויקרא ולא מחמת ולד אתה אומר מחמת ולד או דחנניא מה"מ דת"ר דמה דמה מחמת עצמה בזוב כללו של דבר לאתויי מאי לאתויי אפילו כל היום כולו בשופי אין זו יולדת יהושע אומר כל שחל קישויה בשלישי שלה

רבעינן שופי כל יום ג' המביא לידי זיבה.

פי' לפי' לאו משום (דכפי) [דבעי] הנגיא לילה ויום כלילי שבת ויומו דאם כן היינו דר' יהושע אלא משום דבעי כל יום ג' בשופי ואם קשתה בג' אפילו שפת בד' כלילי שבת ויומו אינה זבה שאין קושי שבג' קובע אותה זבה ובכה"ג לא הוה זבה עד דחזיא ג' אח"כ בשופי דקושי שבשלישי אינו קובע בזיבהולא מצטרף (עד) [עם] יום ד' לקבעה בזיבה והיינו דאמרי לקמן לעולם כדקתני והא קמשמע לן אף ע"ג דאתחיל קושי בג' אם שפתה מעת לעת טמאה לאפוקי מדחניא בן אחי ר' יהושע ואלו לאפוקי מדר' יהושע בחדיא קתני לה אם שפתה מעת לעת ר' יהושע אומר כלילי שבת ויומו.

יש לך ישיבה אחרת שהיא כזו ואיזו זו זו מעיעי בימי זיבה ואימא זו קושי בימי נדה אלא אמר אבוה דשמואל אמר קרא (זיקרא אלא אמר אבוה דשמואל אמר קרא (זיקרא יב, ה) וטמאה שבועים כנדתה ולא כזיבתה מכלל דזיבתה מהור ואיזו זו זו קושי בימי זיבה והשתא דכתיב וטמאה שבועים כנדתה דמה למה לי אי לאו דמה הוה אמינא כנדתה ולא כזיבתה ואפילו בשופי קמ"ל שילא בר ולא כזיבתה ואפילו בשופי קמ"ל שילא בר נפשיה דרב א"ל לרב אסי זיל צנעיה ואי לא ציית גרייה הוא סבר גדייה א"ל בתר דנח

נפשיה דרב א"ל הדר בך ההדר ביה רב א"ל אם איתא דהדר ביה לדידי הוה אמר לי לא ציית גדייה א"ל ולא מסחפי מר מדליקתא א"ל אנא איסי בן יהודה דהוא איסי בן גור אריה דהוא איסי בן גור דהוא איסי בן גור דהוא איסי בן גור דהוא א"ל ואנא שילי ביה רבעא א"ל ואנא שילא בר אבינא בוכנא דפרזלא דמחבר אסיתא דנחשא הלש רב דפרזלא דמחבר אסיתא דנחשא הלש רב אסי עיילוה בחמימי אפקוה מקרירי עיילוה בקרירי אפקוה מחמימי נח נפשיה דרב אסי

112 41

אזל שילא אמר לדביתהו צבית לי זוודתא דלא ליזיל ולימא ליה לרב מילי עילואי צביתה ליה זוודתא נח נפשיה דשילא חזו דפרחא אסא מהאי פוריא להאי פוריא אמרי

להא דחניא **ר' מרינוס אומר אין לידה סותרת בזיבה,** אפילו ברואה קאמר לפי' שאין דם ראיה זו גורם כלום ואי קסבר נמי דאי אפשר לפתיחת קבר בלא דם ההוא בקושי חזיתיה ואין קושי סותר בר' מרינוס וכיון שאין דם הקושי שלפני הלידה ולא שלאחר הלידה ראוי להיות סותר אף הלידה אינה סותרת שאין סחירה אלא בראיה דהויא לה לטומאה זו כנגיעה וכנוגעת בטומאתה שאין לה סחירה כלל, ומיהו אם ראתה בלידה אין יומא עולה לדברי הכל אלא שאין זה נקרא סחירה לה סחירה כלל, ומיהו אם ראתה בלידה אין יומא עולה לדברי הכל אלא שאין זה נקרא סחירה כרפיר' רש"י זכרונו לברכה, והכי נמי מפרשינן בפלוגתא דאמוראי והכי נמי מתוקמא למר אינה סותרת לעולם ואינה עולה לעולם ולמר אינה סותרת לעונם ועולה כשהמים הם ראויים לעלות כגון שאינה רואה דלכולי עלמא לעלות נקיים בעינן ואפילו בתוך ימי טוהר כדאמרן לעיל, והיינו האמרן מ"ל נקיים מלידה כלומר נקיים אף מלידה ורבא לא נקיים מדם לומר אעפ"י שאינו גורם נקיים בעינן ואף בימי טוהר וכדרב.

והא דאמר רבא **א"א בשלמא עולה היינו דלא מפסקת טומאה.** ה"ק א"א בשלמא דינה לעלות בשאינה רואה אפילו ברואה נמי אינה סותרת שאין כאן טומאת ז' מפסקת אלא יומו הוא דלא הזי לעלות דומיא דרואה קרי שסותר יומו ואינו מפסיק כדאמרן בריש פירקן וכ"ש הכא דהאי דם לאו כגורם הוא טומאה כלל ולא מוסיף ביה טומאה דכלום אלא א"א אינו עולה האיכא טומאת ז' ושבועיים דמפסקא, כן נ"ל לפי' שמוע' זו ובתוספת מאריכין בה בענינים הרבה שאינן עולין.

ואיכא למידק אשמעתין דהא בשילהי בא סימן (דף כ"ד) איבעי להו ימי לידתה שאינה רואה בהן מהו שיעלה לה לספירת זיבתה, ואמר רב כהנא ת"ש ומסקנא ש"מ עולין ש"מ, וי"מ דהכא אליבא דר' מרינוס איירינן דאביי דאיק מדקאמר אינה סותרת מכלל דאינה עולה דה"ל למיתנא

ש"מ עבדו רבנן פייסא בעי רבא קושי מהו שתסתור בזיבה דבר המטמא סותר והאי נמי מטמא כימי נדה הוא או דילמא דבר הגורם סותר והאי לאו גורם הוא א"ל אביי אונס בזיבה יוכיח שאינו גורם וסותר אמר ליה לאיי האי נמי גורם הוא דתנן ראה ראייה ראשונה בודקין אותו שניה בודקין אותו עלישית אין בודקין אותו ולרבי אליעזר דאמר אף בשלישי' בודקין אותו ה"נ כיון דלא גרים לא סתר אמר ליה לרבי אליעזר ה"נ ת"ש רבי אליעזר אומר אף בשלישית

בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו מאי לאו לסתירה לא לטמויה לההיא טיפה במשא אותו ברביעית אין בודקין אותו לקרבן אמרתי ולא לסתירה אלא לר"א תפשוט דדבר שאינו גורם סותר לרבנן מאי ת"ש דתני אבוה דרבי אבין מה גרם לו זובו שבעה לפיכך סותר שבעה מה גרם לו קריו יום אחד לפיכך סותר יום אחד מאי שבעה אילימא דמטמא שבעה האי מה זובו טמא

שבעה מבעי ליה אלא לאו דבר הגורם סותר

רבותא דעולה ורבא אמר אפילו לר' מרינוס עולה והא דאמר רבא מנא אמינא לה מואח^י תטהר לומר דכיון דקרא קא דרשינן אפילו לר' מרינוס אית ליה, וכן הא דתניא מזובה ולא מנגעה מזובה ולא מלינתה קרא קא דייק והיינו דקאמר ליה אביי תני חדא כלומר לר' מרינוס דוקא חדא אבל ברייתא תרתי קתני והא דאמר אביי מנא אמינא לה לומר דכיון דמשכחת תנא דאמר אינה עולה ר' מרינוס היא דהא לרבנן עולה, וזה הפי' שמעתי ולא נתקבל לי.

ועכשיו מצאתי בתוספות בשמו של ר"ש ז"ל שכתבו בתשובותיו ואמר הרב ז"ל תדע דהא בעי לה לקמן בפרק בא סימן איבעי להו וכו', ואין דרך התלמוד לשאול בעיא אחת שתי פעמים ולא מצינו כן בשום מקום תלאוהו באילן גדול, ועדיין אינו מחוור לפי שאם היה אביי מודה לרבנן דעולין לא הוה משוי ליה לר" מרינוס טועה וחולק דליכא למידק מלישנא דידיה הכי כלל כרפרישית, ועוד הא דפרישו בדרבא דאמר מנא אמינא לה דמקרא דייק ולא מצי רבי מרינוס למפלג עלה הא לאו מילחא היא דאי איכא למידק מקרא תיקשי לר' אלעזר דאמר דאינה עולה אלא היינו טעמא דאביי דאיהו סבר לחרוצא לההיא ברייתא דבשלהי בא סימן כדמתרץ לה רב פפא א" שאני התם וכו".

ומסקנא דעולין ודאי כרבא אתיא דקי"ל כוותיה ולא כדברי הרב ר' יעקב ז"ל שפי' שהלמ"ד לידה כהכא אלא כפי קבלת הגאונים שהוא לחי במסכת עירובין (דף ט"ו) דאיתוחב מיניה התם בגמרא ת"ש מעובדא דרב וההיא דחניא בפרק המפלת אינן עולין לרבא אתיא כר' אליעזר דאמר מסתר נמי סתרא והא דלא מייתינן לכולהו בשמעתין כמה איכא בתלמודא דכוותייהו שדברי תורה עניים במקומן ועשירים במקום אחר ומה שאמרו שלא מצאו בתלמוד בעיא א' בשני מקומות כאן מצינו.

ועי"ל לו דהחם אמוראי בחראי אחו למיפשט אי כאביי או כרבא והלכה או אין הלכה מיבעיא להו וכן מצינו בפרק המגרש (דף פה ע"ב) דאיבעי להו מי בעינו ודן או לא עביד בעיא סחם בפלוגתא ברבי יהודה ורבנן [ועוד בעיא בפלוגתא דמחני'] דמחני' בפרק המקבל (דף קי"ד) מהו שיסדרו בבעל חוב וכן בפרק הזקת הבתים (דף מ ע"ב(איבעיא להו סחמא מאי קא מיבעי ליה מתרי לישני דרב יוסף דלעיל הי מינייהו הלכה וזו כן ופשטו מברייתא דעולין ואידתי ליה דאביי דסבר לכ"ע בין לרבנן בין לר' אליעזר אין עולין.

בראיות כבימים אימא לא צריכא אמר אביי דלא מטמיא בראיות כבימים אבל זב דמטמא לא צריכא ואי כתב רחמנא בזבה משום מטמא באונס אבל זבה דמטמיא באונס אימא וצריכי דאי כתב רחמנא בזב משום דלא מזובו ולא מנגעו ואביי חד בזב וחד בזבה ויקרא ט"ו:י"ג מוכי יטהר הזב מזובו נפקא לידה אלא אי אמרת מזובה ולא מנגעה האי איידי דאצטריך ליה לידה תנא נגעה אטר מאי אי אמרת בשלמא מזובה ולא מלידתה ולא מנגעה ולא תחני ולא מלידתה ורבא האי ולא מלידתה ואביי אמר לך תני חדא מזובה לה דתניא מזובה מזובה ולא מנגעה מזובה זיבה מפסקת ביניהם אמר רבא מנא אמינא ליה לידה ואביי אמר לך שלא תהא טומאת מומאה אלא אי אמרת אינה עולה אפסיק אי אמרת בשלמא עולה היינו דלא מפסקת לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם (ויקרא טו, כח) ואחר תטהר אחר אחר ועולה אמר רבא מנא אמינא לה דתניא סותרת ואינה עולה רבא אמר אינה סותרת איבעיא להו מהו שחעלה אביי אמר אינה רבי מרינוס אומר אין לידה סותרת בזיבה ענא דאמר סותר ההוא ר"א היא תניא נקטינן אין קושי סוחר בזיבה ואי משכחת דבר שאינו גורם אינו סותר ש"מ אמר אביי

תיובתא דרב חסדא אמר לך רב חסדא לא דמן הצער ולא מן הדם הא מזה ומזה טהורה ויומו ששפתה מן הצער ולא מן הדם טעמא ענן רבי יהושע אומר לילה ויום כלילי שבת חסדא אמר כל שכן דבעי נפיש חיילות מפי לפניו בידוע שחיילותיו של מלך הן ורב איר חנינא משל למלך שיצא וחיילותיו חסדא אמר טמאה רבי חנינא אמר טהורה וכו' איבעיא להו שפתה מזה ומזה מהו רב כרחך הקישן הכתוב קשתה שלשה ימים דנין אפשר משאי אפשר ורב פפא אמר על אמי אמר רב ששת רבי אליעור היא דאמר הכתוב איכא דאמרי אמר רב אחדבוי בר אפשר ורב ששת אמר על כרהך הקישן אמי ר' אליעור היא דאמר דנין אפער מעאי דנין אפשר משאי אפשר אמר רב אחדבוי בר רבי אליעזר היא דאמר מסתר נמי סתרה וכי אין ספירת שבעה עולה מהן ורבא הא מני עולה מהן אף ימי לידתה שאין ראוין לזיבה נדתה אין ראוין לזיבה ואין ספירת שבעה לה דתניא כימי נדתה כך ימי לידתה מה ימי נקיים מלידה לא מדם ואמר אביי מנא אמינא בזוב שצריכה שתשב שבעה נקיים מאי לאו את הלילות דותה תטמא לרבות את היולדת עממא לרבות את בועלה דותה תממא לרבות מנא אמינא לה דתניא (ויקרא יב, ב) דותה

00I trr

מבעיא מזה ומזה דממאה דפסקי להו חיילות לגמרי אבל מן הצער ולא מן הדם אימר כי היכי דמדם לא פסקה מקושי נמי לא פסקה והא חוובא בעלמא הוא דנקט לה קמ"יל יום ושפתה מעת לעת וילדה הרי זו יולדת בורב היכי דמי אילימא כדקתני למה לי שלש בחרי בקושי וחד בשופי סגי אלא לאו הכי קאמר קשתה שלשה ושפתה מזה ומזה או קאמר קשתה שלשה מעת לעת הרי זו

יולדת בזוב ותיובתא דר' הגינא אמר לך

רבי הגינא לא לעולם כדקתני והא קא משמע

לן דאע"ג דמתחיל קישוי בשלישי ושפתה

מעת לעת ממאה לאפוקי מרבי הגינא כמה

היא קשויה ר"מ אומר וכו' השתא חמשים

מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב חסדא ל"ק

מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה

מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה

אמר רב אדא בר אהבה ולטעמיה דרב

राव रीत

בכולן קשתה בימי נדתה נדה בימי זיבתה ר' יהודה אומר דיה וכו' תניא רבי יהודה וחמשים יום קשיא לתרוייהו מי קתני טהורה דם קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם כמה הוא קשויה ר"מ אומר אפי" ארבעים לאפוקי ממ"ד אי אפשר לפתיחת הקבר בלא למנה מ"ט ימי וכל ימי התם כתיבי תנן ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה מאי קמ"ל אמר אפילו ימים הראויין להיות בהן זבה ושנים של אחר הנדה ושמונים של נקבה ימים רבים כתיב אבא שאול משמיה דרב עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה בהן זבה גדולה מ"ט (ויקרא טו, כה) דמה לנפלים ת"ר יש רואה מאה יום ואין זיבה אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות להן מאי דעתייכו משום נפלים אין קושי זיבה טהורה לישנא אחרינא אמרי א"ר לוי מקשה כל ימיה ואין זיבה עולה בהן אמר מי קתני טהורה בכולן בימי נדה נדה בימי נדה ושנים של אחר הנדה אמרו לו א"כ יש אדא בר אהבה אלא ללוי קשיא אמר לך לוי שהולד מטהר ושמונים של נקבה ושבעה וחמשים יום בשלמא לרב משכחת לה כרב ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה וחמשים תנן כמה הוא קשויה ר"מ אומר ארבעים יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת אפי' ימים הראויין לספירת סתירת זבה טהורה תניא היה ר"מ אומר יש מקשה ק"נ

מיעוט ימים שנים רבי יוסי ור"ש אומרים ותהר הנה ותלד בן מיעוט תקופות שנים (שמואל א א, כ) ויהי לתקופות הימים יולדת לשבעה יולדת למקוטעים שנאמר למ"ד יולדת לתשעה אינה יולדת למקוטעים מאתן ושבעים וחד הוו אמר מר זוטרא אפי' די:י"ג ויתן [ה'] לה הריון הריון בגימטריא מעמייהו דהסידים הראשונים דכתיב רות אנמא מעביתי ואילך אמר מר זוטרא מאי נשותיהן לידי חלול שבת ברביעי ותו לא מטותיהן אלא ברביעי בשבת שלא יבואו דתניא הסידים הראשונים לא היו משמשין ושלשה הוא דאמר כחסידים הראשונים ושבעים ושנים יום או למאחים ושבעים אלא למאתים ושבעים ואחד יום או למאתים והא אמר שמואל אין אשה מתעברת ויולדת ש"מ קסבר רבי יהודה שיפורא גרים איני אין זו יולדת בזוב אמר רב אדא בר אהבה בתחלת תשיעי ואפילו בסוף תשיעי ילדה אבל קשתה יום אחד בסוף שמיני ושתים בתחלת תשיעי ילדה הרי זו יולדת בזוב בסוף שמיני ואחד בתחלת תשיעי ואפילו בדבר להקל ולהחמיר כיצד קשתה שנים אומר משום רבי טרפון דיה חדשה ויש

תנו רבנן משב לרבות המקשה בתוך שמונים מטומאת זיבה אבל טמאה טומאת נדה גמ" לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה אינו דין שנקל בדם הקושי אמר להן דיו היקל בדם הקושי מקום שהיקל בדם השופי אליעזר ומה במקום שהחמיר בדם השופי צובן ורבי אליעזר מטמא אמרו לו לרבי נקבה כל דמים שהיא רואה טהורין עד שיצא לנפלים *מתניי* המקשה בתוך שמונים של נפל בתלתא נמי הויא זבה מ"ט אין קושי תהא יולדת בזוב ובמקום שאין ולד אלא עשרים וששה יום במקום שיש ולד ולא אער רבא הכי קאמר אי אפשר שתתקשה ולד אמר ליה רבא והא בלא ולד קתני אלא נמי סגי אמר רב ששת אימא במקום שיש ולד ולא תהא יולדת בזוב בלא ולד בתלתא ואי אפשר שתתקשה עשרים וששה יום בלא שלאחר נדה וארבעה עשר שהולד מטהר בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה וב' מקשה עשרים וחמשה יום ואין זיבה עולה מכלל דזיבתה טהורה וכמה שבועים ת"ר יש וטמאה שבועים כנדתה כנדתה ולא כזיבתה מאי טעמייהו דרבנן דכתיב (ויקרא יב, ה) אין קושי יותר מב' שבתות אמר שמואל

והא **ראמר רבא בהא זכוהו ר' אליעזר.** טעמייהו קא מפרש דוראי ר' אליעזר אפילו פרכיה לק"ו אינו בדין עד שיטמא ימי טוהר שהתורה טהרחם סתם, ועוד שאין לך טעם להחמיר עליו יותר מן השופי ורבנן נמי לא צריכי לק"ו אלא למיפרך טעמיה דר"א.

102

של נקבה שכל דמים שהיא רואה מהורין עד שיצא הולד ור"א מטמא אמרו לו לר"א היקל בשופי שלאחר הולד מקום שהיקל היקל בשופי שלאחר הולד מקום שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחר הולד אמר להם דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אמרו לו הרי אנו אבל מטמאה טומאת נדה אמרו לו הרי אנו משיבין לך לשון אחר ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בקושי שעמו בשופי שלפני הולד היקל בקושי אינו דין

שנקל בקושי שעמו אמר להם אפילו אחם משיבין כל היום כולו דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אמר רבא בהא זכינהו ר"א לרבנן לאו אמריתו דמה דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ה"נ (ויקרא יב, ז) וטהרה ממקור דמיה דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אימא בימי נדה נדה עצמה ולא מחמת ולד אימא בימי נדה נדה אחת לכולן מתננ" כל אחד עשר יום בחזקת

דף לט

artr

ישבה לה ולא בדקה שגגה נאנסה הזידה ולא בדקה טהורה - הגיע שעת וסתה ולא בדקה הרי זו טמאה ר"מ אומר אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה הרי זו מהורה מפני שחרדה מסלקת את הדמים אבל ימי הזב והזבה ושומרת יום כנגד יום הרי אלו בחזקת טומאה *גמ'* למאי הלכתא אמר רב יהודה לומר שאינה צריכה בדיקה

מקבע לא קבעה. פרש"י ז"ל דתיבעי ג"פ לעקרן, מיחש מהו דניחוש לה אם היתה רנילה מט"ו לט"ו דהיינו ימי זוב מיבעי' למיחש ולא תשמ' ליום ט"ו קודם ראיה שמא תראה ואינו יודע היכי אתינן למיפשט הא מילתא מדשמואל החס לר' פפא נמי ראית עשרין ותרין קמייאתא בימי נדה הוו וראית עשרין וז' דהאידנ' בימי נדה הויא, ולהאי פירושא אמאי לא תיחוש להו בכל זמן שיבא לה וסתה כיון שהוקבע הוסת כראוי בזמן נדה.

אלא אפשר לפרש מקבע לא קבעה מיחש מהו דתיחוש לה אם היה לה וסת בין קבוע בין שאינו קבוע בימים הראוים לוסח ואירע לה אוחו היום בימי זיבה מהו שתחוש שמא בימים הללו תראה ולא תשמש או דילמא כשם שאינה קובעת וסת בתוך י"א כך אינה חוששת לוסת הראשון שלה בימי י"א והא מילתא מיפשטא בהדיא מדשמואל לפירושיה דרב פפא.

ולענין גמר' ודאי מסחברא דלית הלכתא כרב פפא אלא כרב הונא ברי' יה' יהושע ואיהו כיון דאידחיא לראיה דרב פפא מדשמואל ודאי מיפלג פליג עלי' וכיון דוסתות דרבנן אע"ג דלא איפשטא ליה לרב הונא לקולא אנן לקול' נקיטו בה ואע"ג דאמר רב פפא בשלהי האשה דלק' דחיישא, רב פפא לא מהימן בה דאיהו מדשמואל אמרה והא אידחי, אבל הרב רבי אברהם בר דוד ז"ל פסק בספרו כר' פפא ואף אנו עליו נסמוך וכ"ש מאחר שכתבנו שאין הנשים יודעת פתחי נדה שכל ראיה שהן רואות חוששין לה בכל זמן שהוא בתוך נדה הן.

מטמאות מעת לעת תיובתא רב הונא בר והזבה והשומרת יום כנגד יום והיולדת כולן שאינה מטמאה מעת לעת מיתיבי הנדה שחרדה מסלקת את הדמים רבא אמר לומר במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה ולא בדקה טמאה שר"מ אומר אם היתה וה"ק אם לא היתה במחבא והגיע שעת וסתה מדסיפא ר"מ רישא לאו ר"מ כולה ר"מ היא ציע שעת וסתה ולא בדקה שמאה הא ברקה שגגה נאנסה הזידה ולא ברקה מהורה לה וסת מותרת וצריכה בדיקה ישבה ולא אסורה בד"א באשה שאין לה וסת אבל יש י"א בחזקת טהרה ושריא לבעלה ובימי נדה וסת עסקינן חסורי מחסרא והכי קתני כל וסתה ולא בדקה מכלל דבאשה שיש לה בימי נדה הא מדקתני סיפא הגיע שעת ולא יחזיר עולמית דלמא אתיא לקלקולא מברה קיימא א"ה אמאי א"ר מאיר יוציא ה"מ בימי נדתה אבל בימי זיבתה בחזקת דאמר אשה שאין לה וסת אסורה לשמש מהורה רב הסדא אמר לא צריכא אלא לר"מ ולא בדקה שגגה נאנסה הזידה ולא בדקה בדיקה אבל בימי נדתה בעיא בדיקה ישבה נדה וה"ק כל י"א בחזקת טהרה ולא בעיא דלכתחלה בעיא בדיקה סיפא אתאן לימי והא מדקתני סיפא ישבה ולא בדקה מכלל

נדותה וה"נ מסתברא דאי לא תימא הכי האי ואתו עשרין ותרתין קיימא לה בתוך ימי וערתין נמי מעשרין וז' מנינן דכי הדרי דרב יהושע לרב פפא ממאי דלמא עשרין ופתחה מעשרין וז' מנינן א"ל רב הוגא בריה עשרין ותרתין מעשרין ותרתין מנינן נדה אסורין אלמא דחיישינן לה וקסבר רב פפא קיימא לה בתוך ימי זיבתה וקתני זה וזה ליום כ"ז דכי הדרי ואתו עשרין ותרתי מ"ו לטבילתה שהן כ"ב לראייתה ושינתה נאמר רב יהודה אמר שמואל ל"ש אלא ליום ט"ו ושינתה ליום כ" זה וזה אסורין רב פפא נחזי אנן היתה למודה להיות רואה דניחוש לה אישתיק ולא א"ל ולא מידי אמר יהודה מדסקרתא מקבע לא קבעה מיחש מהו אמר רב פפא אמריתא לשמעתא קמיה רב מ"ו לראיתה דבימי זיבתה קאי לא קבעה כ"ב לראיתה דהתם בימי נדתה קאי לה אבל אמר שמואל ל"ש אלא ט"ו לטבילתה שהן ווה אסורין ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אסורין לשמש שינתה פעמים ליום כ' זה רואה יום ט"ו (יום) ושינתה ליום כ" זה וזה ניהלן ואהא אמרת לן היתה למודה להיות שמיע לי הא שמעתתה א"ל אביי את אמרת וסת בתוך ימי זיבתה אמר רב יוסף לא חייא אמר שמואל לומר שאינה קובעת לה

104

תרנגולתא דרמיא יומא וכבשה יומא ורמיא יומא וכבשה יומא וכבשה חרי יומי ורמיא חד יומא כי הדרה נקטה כדלקמיה נקטה אר כדמעיקרא נקטה על כרחך כדלקמיה נקטה א"ל רב פפא אלא הא דאמר ר"ל אשה קובעת לה וסת בתוך ימי ויבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה ורבי יוחנן קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה ורבי יוחנן אמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה ה"ד לאו כגון דחזאי ריש ירחא וחמשא בירחא וריש ירחא וחמשא בירחא והשתא

הואי בחמשא בירהא ובריש ירהא לא הואי וקאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה אלמא מריש ירהא מנינא א"ל לא הכי א"ר יוחנן כגון דהואי ריש ירהא וריש ירהא ועשרין והמשה בירהא וריש ירהא דאמרינן דמי יתירי הוא דאתוספו בה וכן כי אתא רבין וכל נהותי ימא אמרוה כרב הונא בריה דרב יהושע

ציבון עלך בנות כותים

פרק ה יוצא דופן

राव द

מחניי (לצא דופן אין יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה ואין הייבין עליו קרבן מ"ש גמר לידה מבכוד. פי' דאי לאו ג"ש כיון שנחרבה יוצא דופן בכלל לידה גבי אדם א"א למעטו מכי יולד ולהכי צריך ג"ש דלידה לידה והא דאמרינן שכן אמו מאמו לא דהיא ג"ש אלא מסחברא לידה לידה דאדם גמר כן משום דדמי מדמי הוא דהכא כחיב אמו והכא כחיב אמו והא דאמרינן לקמן מאמו אמו נפקא לאו דוקא אלא חדא מטעמיה דג"ש נקט:

דאמרינן לקמן מאמו אמו נפקא לאו דוקא אלא חדא מטעמיה דג"ש נקט: **18ת תורת העולה היא העולה הרי אלו ג' מעוטין פרט לנשחטה בלילה וכו'.** פירש לר' יהודה כיון דממעט הני אף על פי שפסולן בקדש ומכשר הלן והיוצ' ושארא כדבעינן למימר צריכי מעוטא לכל חד וחד אבל לר' שמעון כיון דקרא א' מרבה וקרא א' ממעט הריבוי ריבה הכל והמיעוט

מנונת ברל נד"ב בעי ושפסול בהדוו הנו הענו מפחלו בהדוו

מיעט הכל, ול"ק כאן שפיסולו בקדש כאן שאין פיסולו בקדש. הא דאמרינן הרי אלו [ג"] מיעוטין ולא אמרינן אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות משום דכיון דכל אחד ממעט את שלו אין כאן מיעוט אחר מיעוט שאין מיעוט אחר מיעוט לרבו" אלא כשהן ממעט" דבר אחד כגון שאמרו (סנהדרין טו, א) עשרה כהנים כתובים בפרשה כהן ולא ישראל

ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות אבל כאן כל מיעוט הוא צריך למעט את שלו. האפוטרופסין וכו' ולא היו מיעוט אתר מיעוט והני תלתא מיעוטי נמי ממעטי הני תלתא פסולי

כרפרישית. אבל במס' הוריות מצאחי בפרק ראשון בירושלמי (ה"א) גבי נפש כי תחמא אחת תחמא בעשוחה [תחמא] הרי אלו מיעוטין דמקשי בכל אתר את אמרת מיעוט אחר מיעוט לרבו' וכאן את אמרת מיעוט אתר מיעוט למעט א"ר מתניא שניה היא דכתיב מיעוט אחר מיעוט לאחר מיעוטי ולדעת זו ההיא דאמרי' בסנהדרין כהן ולא ישראל מפני שכולן צריכין לכתב לומר דעשרה בעינן ר"ש אומר הרי זה כילוד — כל הנשים מטמאות בבית החיצון שנאמר (ויקרא טו, יט) דם יהיה זובה בבשרה אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין עד שחצא טומאתן לחיץ היה אוכל בתרומה והרגיש שנזדעזעו אבריו אוחז באמה ובולע את התרומה ומטמאין בכל שהוא אפילו כעין החרדל ובפחות הרבנן אמר קרא (ויקרא יב, ב) אשה כי מורעת ור"ש ההיא דאפילו לא ילדה אלא מזרעת ור"ש ההיא דאפילו לא ילדה אלא מורעת אמר ר"ל אמר קרא תלד לרבות

יוצא דופן ורבנן האי מבעי ליה לרבות מומטום ואנדרוגינוס דסלקא דעתך אמינא זכר ונקבה כתיב זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס קמ"ל ורבי שמעון נפקא ליה מדתני בר ליואי דתני בר ליואי מבעי ליה מדתני בר ליואי דתני בר ליואי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן ולחייב האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן ולחייב האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן ולחייב תוא קמיה דרב ששת (ויקרא יב, ז) זאת תוא קמיה דרב ששת (ויקרא יב, ז) זאת תורת היולדת מלמד שמביאה קרבן אחד על הלדות הרבה יכול חביא על לידה ועל זיבה ולדות הרבה יכול חביא על לידה ועל זיבה הלב בחד קרבן תסגי לה אלא יכול חביא על

ד) אבל בשאר דוכתי ג' מיעוטין או יותר נדרשין הן כולן למיעוט כמשמען ולא נאמרה מדה זו בתורה אלא בשני מיעוטן מיעוט אחר מיעוט.

מ"מ כל הגך פסולי דמכשיר ר' שמעון מודה בהו ר' יהודה וטעמא מפרש במסכת זבחים (דף פ"ד) מפני מה אמרו לן בדם כשר שהרי לן כשר באימורין לן באימורין כשר שהרי לן כשר בבשר, יוצא הואיל וכשר בבמה, טמא הואיל ואשתרי לגבי צבור, ונשחט חוץ לזמנו הואיל ומרצה לפיגול, חוץ למקומו הואיל ואחקו' לחוץ לזמנו ושקבלו פסולין וזרקו את דמו בהגך פסולין דחזו לעבוד' צבור וכי דנין דבר שלא בהכשרו מדבר שהוא בהכשרו תנא אזאת תורת העולה ריבה קא סמיך הדין גמרא דהתם (ובתכפה) [וכתבנוה] מפני שהיא (תמה) [סתומה] ויש לדקדק בה דא"כ נשחטה בלילה נמי כשרה שהרי כשר בבמת יחיד כדאי' בזבחים (דף ק"כ), איכא למימר אתיא כמ"ד התם שחיטת לילה פסולה בבמת יחיד.

אלא הא קשיא יצא דמה חוץ לקלעים נימא דכשר שהרי כשר בבמה שאין יוצא בבמה לא בבשר ולא בדם וכן חוץ למקומו נמי דקאמר הואיל ואחקוש לחוץ לזמנו לימא הואיל וכשר בבמה, ועוד דקאמר ושקבלו פסולין וזרקו את דמו בהנך פסולין דחזו לעבודת צבור אפילו זר גמור נמי יהא כשר שהרי כשר בבמת יחיד.

ואיכא למימר נשחטה בלילה ויוצא דמה ליכא לאכשורי (בשרן) דאי הכי מיעוטין מאי אהנו לי ומסתבר' ליה לאוקמי בהני דבעיקר הכשרן נפסלו מאינך והא דאוקי בהנך פסולי דחזו לצבור ולא אמר משום דכשרין בבמה דבהא פשיטא ליה דליכא למילף מינה שזה ודאי דבר שעקר הכשרו כך הוא ולית להו הכשר בכשרין טפי מפסולין לעולם ודקאמרת חוץ למקומו הואיל ואחקוש משום דכל היכא דמשכח הואיל בפנים לא מייתי ליה מבמה, כנ"ל.

ובתוספות מאריכין בע"א, וניתנין למעלה שנתנן למטה וכן בחוץ ובפנים ופסח וחטאת כולהו כיון דבפנים נמי אשכחן בהו הכשרא לא צריכא ליה למימר' דודאי לא ירדו. אחר שריבה הכתוב ומיעט אמרת מרבה אני את אלו שהיה פסולן בקדש ומוציא

אני את אלו שלא היה פסולן בקדש קתני מיהת יוצא דופן דלא מאי לאו יוצא דופן

TF CX

XLL

פרט לנשחטה בלילה ושנשפך דמה ושיצא

דמה חוץ לקלעים שאם עלתה תרד רבי

שמעון אומר עולה אין לי אלא עולה כשרה

מנין לרבות שנשחטה בלילה ושנשפך דמה

ושיצא דמה חוץ לקלעים והלן והיוצא

והטמא והנותר ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ

למקומו ושקבלו פסולין וזרקו את דמן

והנתנין למעלה שנתנן למטה והנתנין למטה

שנתנן למעלה והנתנין בחוץ שנתנן בפנים

ששחטן שלא לשמן מנין ת"ל (ויקרא ו, ב) זאת תורת העולה ריבה תורה אחת לכל העולין שאם עלו לא ירדו יכול שאני מרבה את הרובע והנרבע והמוקצה והנעבד ואתנן והמחיר והכלאים והטרפה ויוצא דופן ת"ל זאת ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את

פרק ה יוצא דופן

לידה שלפני מלאת ועל לידה שלאחר מלאת כאחת ת"ל זאת ורבנן אע"ג דכתיב זאת איצטריך לבן או לבת סד"א בתרי עיבורי (דחד הוי נפל) אבל בחד עבורא כגון יהודה קמ"ל א"ר יוחנן ומודה רבי שמעון בקדשים קמ"ל א"ר יוחנן ומודה רבי שמעון בקדשים שאינו קדוש מאי טעמא גמר לידה לידה מבכור מה התם פטר רחם אף כאן פטר רחם ולגמר לידה לידה מאדם מה התם יוצא דופן ולגמר לידה לידה מאדם מה התם יוצא דופן

למילף שכן אמו מאמו אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט מפשוט אלא מבכור הוה ליה למילף שכן אם בהמת קדשים פגול נותר וטמא אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט זכר קדוש במתנה הנך נפישן אמר רב חייא בריה דרב הונא משמיה דרבא תניא דמסייע ליה לר' יוחנן ר' יהודה אומר (ויקרא ו, ב) זאת תורת העולה היא העולה הרי אלו ג' מיעוטין

301 trr

כלאים מהכא נפקא מהתם נפקא (ויקרא המוקצה ומן הצאן להוציא את הנוגה ותו להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את בבהמה להוציא הרובע והנרבע מן הבקר מעכא נפלא מצעם נפלא (ויקרא א, ב) מן והנרבע והמוקצה והנעבד והכלאים הני רחם נפקא הכי נמי מסתברא מדקתני הרובע הן קדושים אלא אי אמרת דבכור מפטר דרך דופן וקסבר ולדות קדשים בהוייתן דופן ואקדשה וחד לבהמת קדשים דאוליד תרי קראי חד לבהמת חולין דאוליד דרך אי אמרת בשלמא דקדשים היינו דאצריכי אלא מאי דקדשים מאמו אמו נפקא האי מאי יוצא דופן דבכור בכור מפטר רחם נפקא דקדשים אמר רב הונא בריה דרב נתן לא

ולד ודם דרך דופן וכמצוג מצומו ממא אלא אמר רב יוסף כגון שיצא UMUK חדא דהיינו רישא ועוד משם מקום ולד ורבנן לטעמייהו מתקיף לה רב יוסף ודם דרך רחם ואזרא ר' שמעון לטעמיה פליגי אמר רבינא כגון שיצא ולד דרך דופן לטעמיה ורבנן לטעמייהו אלא סיפא במאי שמעון מטהר בשלמא רישא רבי שמעון זו יולדת בזוב ודם היוצא משם טמא ורבי ברי זו יולדת בזוב ורבי שמעון אומר אין המקשה שלשה ימים ויצא ולד דרך דופן קדשים הכא נמי איצטריך תרי קראי ת"ר תרי קראי חד לבהמת חולין וחד לבהמת לכלאים או עו פרט לנדמה אלא אצטריכו כב' כו) אור או כשב או עו שור פרט

והא דאמרינן **ואזדא ר' יוחנן לשעמיה שאמר משום רשב"י וכר'.** אף ע"ג דר"י להא משום רשב"י נמי אמרה ור"ל נמי לר"ש הוא מודה דאשה טהורה היא משום דנסיב ליה קרא מפורש קאמרינן הכי לימא דאין אשה טמאה קרא מפורש הוא ובאי דם עצמו טמא פליגי מר גמר לדם מאשה נמר לא נמר

מאשה ומר קא גמר. הא דאקשי' לר' שמעון **פולטת היפוק לי' דהא שמשה.** ה"ק למה לי טומאה פולטת בחוץ הא שמשה ונטמאת אפילו בפנים, ואלו לרבנן י"ל שלא הצריכה התורה טבילת משמשת אלא מפני פליטתה שאלו מפני שמוש' טהורה היא דהא מגע הוא ואותו מקום בית הסתרים הוא למגע אבל כשהיא חוזרת ופולטת עשאה הכתוב כרואה מדכתיב יהיה וההוא גלי אורחצו במים דמשום פליטה

הוא דטמאים אלא לר"יש קשיא. ומהדרינן בטבלה לשמושה. ואקשינן למימרא דמשמשת בטומאת ערב סגי לה ולהכי טבלה והאמרת רבא וכו'. ואע"ג דרבא משום פליטה קאמר ואפשר לך לומר שבזה בא ר"ש ללמר שאינה טמאה עד שתצא טומאחה לחוץ והך קושיא לרבנן נמי היא אלא כיון דאיירי בדר"ש מפרש ואזיל בהדי' ומהדרי' בשהטבילוה במטה כלומר וטהורה לשמושה ואח"כ פלטה טומאת' לבית החיצון ולא יצא לחוץ שלא הלכה

ולא נתהפכ". ואקשינן **מכלל וכו".** וכי חימא דילמא אשחייר ומספיק' אסרינן לה בטומא' אי הכי חיישינן שמא נשחיי' מיבעי ליה אלא ודאי מדלא קאמר הכי ש"מ דכל היכא דאזלא בכרעא מוחרת בחרומה דודאי שדתיה לכוליה ודרבא בשלא הלכה הוא דקאמר והתם לא הוה צריך למימר חיישינן אלא א"א הוא. השינים איבעיא להו בין השינים כלפנים אצל שרץ אלא אמר רבי יוחנן עד בין ונראת א"ל רבי יוחנן אותו מקום גלוי הוא החיצון אמר ריש לקיש כל שחינוקת יושבת הנשים מטמאין בבית החיצון הי ניהו בית ערתי אבל חדא אימא מעלמא אתיא כל דאשה ותו לא אלא לטומאת ערב ודווקא אילימא לטומאת שבעה חמשה דמים טמאין שהזיע כשתי טיפי מרגליות טמאה למאי אלא לטומאת ערב אמר רבי יוחנן מקור לטומאת שבעה דם אמר רחמנא ולא חתיכה השפך נהושתך ותגלי ערותך למאי אילימא לארץ טמאה שנאמר (יחזקאל טז, לו) יען משום רבי יהודה נשיאה מקור שנעקר ונפל שיצא מדוה דרך ערותה אמר ריש לקיש מקורה הערה מלמד שאין אשה טמאה עד ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה את ערותה שנאמר (ויקרא כ, יה) ואיש אשר מנין שאין אשה ממאה עד שיצא מדוה דרך לטעמיה דאמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי המטמא בדם מטהר באשה ואזדא ר' יוחנן בדם מטהר באשה ור' יוחנן אמר אף לדברי המטמא בדם מטמא באשה לדברי המטהר מצור מקומו טהור אמר ר"ל לדברי למיפלגי מר סבר מקור מקומו טמא ומ"ס

בכרעה וטבלה דילמא בהדי דקאזלה שדיתא במטה מכלל דכי קאמר רבא דאזלה איהי שלא תפלוט הכא במאי עסקינן שהטבילוה ימים אסורה לאכול בתרומה שאי אפשר לה סגי לה והא אמר רבא משמשת כל שלשה לשמושה למימרא דמשמשת בטומאת ערב פולטת תיפוק ליה דהא שמשה בשטבלה הוא לא קשיא כאן במשמשת כאן בפולטת הסתרים אינה מטמאה אלא שגזרת הכתוב שטומאת בית הסתרים היא וטומאת בית צבו כבר נאמר למטה או איש אלא מפני בא זה ללמדנו אם לענין נוגע בשכבת זרע וממאו או הערב אמר ר' שמעון וכי מה כבועלה והתניא (ויקרא טו, יה) ורחצו במים שחצא טומאחה לחוץ וסבר רבי שמעון דיה טומאה לחוץ אף היא אינה מטמאה עד כבועלה מה בועלה אינו מטמא עד שתצא ש"ו מנין ת"ל יהיה ור' שמעון אומר דיה נדה זבה מנין ת"ל זובה בבשרה פולטת מלמד שמטמאה בפנים כבחוץ ואין לי אלא יהודה מקום שהשמש דש תנו רבנן בבשרה ענא מקום דישה מאי מקום דישה אמר רב השינים בין השינים עצמן כלפנים במתניתא או כלחוץ ת"ש דתני רבי זכאי עד בין

801

ואינה מטמאה אלא בחוץ דאית לן למימר למימר נוגעת הויא ולא סתרה דהא אין בפליטה דאשה משום צחצוחי זיבה דמדבעי חתימת פי האמה אלמא נוגע הוי וכ"ש בפולטת דלא מגופ' הויא בפשמין ודאי דלא כרב הונא דאמר בפ' המפלח דאפילו בעל קרי לא סתר אלא משום דא"א לו דלרבנן רואה הויא לכל מילי ואפילו לר"ש נמי לסתור ולטמא במה שהוא רואה הויא משמע לי רוא **ורמא מינישאר צישמיו אלאבררבי זמי נאאניי.** פוליטא שש האר רתפתי הדיא אר מאנאה לודפאי קנא

האמה כדאיתא בפ' אלו דברים. וי"ל קסבר אביי דבעל קרי אע"פ דצריך חתימת פי האמה רואה לר"ש דס"ל כר' נתן דאמר זב צריך חתימת פי האמה ואיתקוש ב"ק לזב וצריך נמי חתימת פי וא"ה אי הכי קשיא לאביי היכי פשיטא לר"ש לסתור ולטמא במשהו הויא דהא שמעינן ליה צחצוחי דם כלל.

דייה כבעלה משום דלא אפשר. דליכא למימר תחימת פי הרחם דשיעורא אחרינא הויא במשהו כרוא' דם בזיבה ולא אמרינן בהא הוי ושעורא בעלמא הוא דאצרכיה רחמנא דומיא דוב וכדפרישית בפ' המפלת. ומיהו גבי אשה

וי"מ דבמשהו דקאמרינן כעדשה דשרץ קאמרינן מ"מ מסקי השתא דרואה הויא.

הדור בחומרא זו אלא שמתירין בכבוד הבית יפה. פולטה היא וסותר" וקי"ל גמי דשש עונות שלימות מטמאה בפולטת והלכה למעשה הורו והנהיגו למחרתו אינ' מתחלת ספירתה עד יום ד' בשבת שהוא ג' ימים לאחר שמושה מ''ט דכל ג' ימים הנשים ספק זבות משוינן להו אשה ששמשה בלילי שבת וראתה בשב' ופסקה טהרה בו ביום או ויש מחכמי הצרפתים ז"ל שחדשו בה ואמרו כיון שהיא רואה וסותרת יומה בזמן הזה שכל

הרגישה בעצמה שפלטה בשני שלה או בג' או בעומדת על מטתה ומתהפכת בכאן יש מקום להורא' שכבר נחפרשה לנו שאם הלכה מוחרת בתרומה לערב ואין חוששין שמא נשתייר אבל אם האשה ויש לדקדק אחר דבריהם שאפילו הדבר כן שהפולטת סותרת לבעלה אין לחוש כן במהלכ'

בשתי ידים ולא קבלו אותה כלל. טומאה לבעלה שאינה סותרת לעולם ועולה. ומצאתי בתוס' שהוזכרה ביניהם סברא זו ודחוה סותר יום א' ואפילו קושי אינו סותר בזיבה מפני שאינו גורם עכשיו כל שכן פולטת שאינה גורמת גורם אינו סותר. וכדתניא מה גורם לו זובו ז' לפיכך סותר ז' מה גרם לו קריו יום א' לפיכך תרומה וקדשים ולענין טהרות אבל לבעלה אינה סותר' שהרי אמרו דבר הגורם סותר דבר שאינו והרב ר' אברהם בר דוד ז"ל נשאל בהוראה זו ואמר שלא אמרו פולטת סותרת אלא בענין

חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי הספק דאלמא אי לאו חששה דראיה משמשת והולכת והרב ז"ל הביא ראיה לדבריו מדתניא ד"ש אומר ואחר תטהר אחר מעשה תטהר אבל אמרו

וחכמים אף לזה חששו ואסרוה לשמש, א"נ תטהר לתרומה וקדשים ואסרו חכמים לעשות כן ענין ואע"פ שלא תתהפך כל היום וכ"ש למאן דסבר נוגעת הויא דצרכינין לאוקומא כר' שמעון בפ' המפלח בעשרין וחד תשמש לרוחא דמילתא מתרצי משום דמשמע דאסר לה לשמש בכל ווו אינה ראיה, די"ל התורה לא חששה לפולטת שאפשר לה שלא להתהפך, וכן זו שהקשו ואמאי והא יש לחוש לפולטת שסותרת.

לילות מתוך י"ה ימים והא הכא דמשמשת ליל ט' והתשיעי טמא וסופרת עשירי ואין חוששין אלא מהא דאמרינן בשלהי בא סימן יום א' טמא ויום א' טהור משמשות שמיני ולילו וד' בטהרו' אבל אמרו הכמים וכו'. שמא תבא לספק ראיה. והכי תניא בהדיא בספרי אחר מעש' תמהר כיון שמבלה טהורה להתעסק

במקנחת ומכבדת את הבית. לה ג' ימים משום פליטה. גם זו אינה ראיה למה שכתבנו דמהלכת אינה חוששת לשייר. א"נ

וביום השמיני תקח לה וכו'. ולפי מדה זו יש שטהורה בשביעי לביתה ובח' (עראי) [היא] סופרת לטהרת סותרת לבעלה דנקיים מכל ראיה דטומאה בעינן וקראי נמי דייקי דכתיב ואתר תטהר לובן באשה לבעלה. אלא שיש לבעל דין לחלוק ולומר שלא נתנה דבריה לשעורן וכיון דסתרה ובודאי שדברי הרב ר' אברהם ז"ל מכריען במעמן שכל שאינו גורם אינו סותר ולא מצינו

בעא מיניה רב שמואל בר ביסנא מאביי - מתניתין ואליבא דרבנן לא קמיבעיא ליה בתרומה שאי אפשר לה שלא תפלוט במתהפכת כל שלשה ימים אסורה לאכול וממאו עד הערב בשאינה מתהפכת אבל והכי קאמר כי כתב רחמנא ורחצו במים כאן בשאינה מתהפכת ורבא אקרא קאי שהטבילוה במטה ולא קשיא כאן במתהפכת

מסחברא נוגעת הויא לעולם שמיע ליה נוגעת הויא ואי לא שמיע ליה מתניתין ליה מתניתין לרבנן רואה הויא ולר' שמעון ולטמא בפנים כבחוץ מה נפשך אי שמיע הויא נפקא מינה לסתור ולטמא במשהו פולטת שכבת זרע רואה הויא או נוגעת

ודברי הרמב"ם ז"ל מטין כן שהפולטת סותרת יומא לכל דבר אבל רבינו הגדול והגאונים ז"ל לא

דא"כ היכי אקשי אמאי טומאה בלועה היא דהא אמר רבא לקמן דטומאת בית הסתרים הוה ומטמא יולדת שירדה לטבול מטומאה לטהרה ונעקר ממנה דם. פי' רש"י ז"ל לבית החיצון. וק"ל תששו לכתוב הדבר ובעל נפש יחוש לעצמו.

שהוא בין השניים ולפנים טמאה ולכך אקשינן טומאה בלועה הוא דע"כ לא אמר רבא בית הסתרים ואיכא לפרושי דנעקר לאו לבית החיצון משמע אלא רגישה בעלמא שנעקר מן המקור אע"פ במשא שהרי דם נדה מטמא במגע ובמשא.

וא"ה כי מוקמינן לדר" זירא בשיצא לחוץ נמי אמאי קשיא לן אלא יולדת אי בימי נדה נדה אי הוי אלא בבית החיצון דהיינו בין השינים לר' יוחנן אבל לפנים בלוע הוי.

א"נ דהוה ליה למימר מידי איריא לטמויי בפנים כבחוץ הן שוין. אבל בשיעור מקומן הא כדאיתא וובה קתני והתם בבית החיצון והכא אפילו בפנים אלא אעיקר מילתא דייקינן למיקם אפירושה ברייתא דקתני כולן מטמאו' בפני' כבחוץ כי הא דר' זירא מצינן למידק עלה והא דומיא דנדה אליבא דכ"ע דלא תיקשי לן הניחא לרבא אלא לאביי מאי איכא למימר. ומיהו כי מחרצינן מעיקרא עקירה דלא להני לה טבילה עד דהוי במקום טומאה דהיינו בבית החיצון. אי נמי ניחא לן לתרוצה טומאה בבית החיצון ולא קתני ברייתא הכי אלא אי ברייתא כדר' זירא משמע מינה דלא הויא לאשמועינן דמעכשיו נמי היא טמאה בביח החיצון כמו שיצא הוה ליה למיחני עקירה ממקומו לאו מילתא היא דהאמרינן דאפילו נעקר קצת מטמא לכשיוצא ולא מהני ליה טבילה ואי בימי זיבה זיבה נתריץ נמי ברייתא כגון שנעקר דם לבית החיצון ומטמ' החם במשא.

דומיא הכא בבית הסתרים ודאי מטמיא במשא ובטומא` בלועה לא מטמיא כלל דלא דמיא נמי בגדים בבית הבליעה ומדמי לה אלמא התם נמי טומא` בלועה הוי דאי התם בית הסתרים הוי מאי וי"מ פירכא אליבא דאביי ופירוקה נמי לאביי דאמרינן עשאוה כנבלת עוף טהור שמטמאה והא כדאיתא.

הבקיעה בנבלת בהמה במשא ועוף במגע ולרבא [איכא] היכא נמי דמטמא עוף בבית הבקיעה פנים דהוי טומאה בלועה וכי פליגי לקמי בתחלת בית הבליעה דלאביי ליכא מקום דתטמא בית ולשון שלי הראשון מחוור ממנו לפי שנבלה עוף מהור מטמא בכל מקום מבית הבליעה ואפילו לנבלת עוף טהור. וזה הדרך ראיתי בתוספות.

אין לבהמה טומאה בבית הבליעה ולא משמע להו לדחוקה בסוף הבליעה בלחוד דכתיב בה ולא יאכל לטמאה אמר רחמנ' כל דאכיל מטמא וברייתא דמסתייע אביי מינ' משום דמשמע דלעולם מטמאה נמי בהמה משום משא הא לעוף אין לך מקום בושט ואפילו בלועה דלא ליטמיה ביה דלא

בלועה מטמאה בדאורייתא לא הוו גוזרין בהו שמטמא. ועשאו' כנבל' עוף טהור ולמיסמך גזירה דרבנן אכעין דאורייתא קאמר שאלמלא שמצינו טומאה **עשאוה כנבלה עוף טהור.** ויש לפרש דה"ק חכמים גזרו על טומאה זו מפני שדרכה לצאת באחרת.

ירמיה לר' זירא בירידה אמאי טמאה טומאה דם בירידה ממאה בעלייה מהורה א"ל רבי שירדה לטבול מטומאה לטהרה ונעקר ממנה זירא אייר חייא בר אשי אמר רב יולדת לטבול מטומאה לטהרה וכי הא דאמר רבי נדה אי בימי זיבה זיבה לא צריכא שירדה בשלמא כולהו לחיי אלא יולדת אי בימי נדה יום והיולדת כולן מטמאות בפנים כבחוץ הויא ת"ר הנדה והזבה והשומרת יום כנגד כבחוץ אבל לסתור ולטמא בכל שהוא רואה קאמר ר"ש דיה כבועלה אלא לטמא בפנים עפיתו אמר ליה שפיר אמרי לך עד כאן לא אתא לקמיה דאביי א"ל כולכו ברוקא חדא לקמיה דרב יוסף א"ל רואה הויא הדר אעא שייליה לרבא א"ל רואה הויא אתא ולא אחמיר בהו רחמנא א"ל רואה הויא דחדוש הוא דהא זבין ומצורעים דחמירי רואה הויא או דילמא לא גמרינן מסיני ליה מדאחמיר רחמנא אבעלי קריין בסיני לעולם לא שמיע ליה מתניתא והכי קמיבעיא רואה הויא או דילמא לא שנא איכא דאמרי בפנים כבחוץ אבל לסתור ולטמא בכל שהוא רבי שמעון דיה כבועלה הני מילי לטמויי ליה לסתור ולטמא בכל שהוא מאי כי קאמר בפנים כבחוץ לא קמיבעיא ליה כי קמיבעיא כי קא מיבעיא ליה אליבא דר"ש ולטמא

הסתרים הוי למאי נפקא מינה כגון שתחבה להו אותו מקום של אשה בלוע הוי או בית בזמנה אין מחללין עליה את השבת איבעיא והוי מילה שלא בומנה וכל מילה שלא ליה האי הוציא ראשו הוץ לפרוזדור הוא במהלי שבתא ולא אתיליד עד שבתא אמר היכי הוה אמר ליה שמעית ולד דצויץ אפניא בתריה אמר ליה אימא לי איזי גופא דעובדא גברא לא ידע דשרי לממהל בשבתא אזל שפיר דמי בתר דנפק אמר רבא ס"ד דההוא אמר ליה מהו לממהל בשבתא אמר ליה חוץ לפרוזדור וכי ההוא דאתא לקמיה דרבא רב אושעיא גורה שמא יוציא הולד ראשו ראשו הוץ לפרוזדור וכדרב אושעיא דאמר מטמא בפנים כבחוץ איכא כגון שהוציא ולד עסקינן בלידה יבשתא לידה יבשתא מאי בימי נדה נדה אי בימי זיבה זיבה הכא במאי להאי קמ"ל שמעתין איפריק אלא יולדת אי דמהני טבילה לדם דאיכא גואי תהני נמי אי יצא לחוץ מאי למימרא מהו דתימא מגו נפיק לבראי ליטמי הכא נמי כשיצא לחוץ מי דמי התם אין לה טומאה בחוץ הכא כי עוף טהור שמטמאה בגדים בבית הבליעה עדרשא אזל שייליה א"ל עשאוה כנבלת באסברית ניהליה וכרכיש לי ברישיה בי בלועה היא א"ל זיל שייליה לרבי אבין

211 (77

אמר אביי מנא אמינא לה דתניא יכול תהא אמר בלוע הוי ורבא אמר בית הסתרים הוי דבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא אביי (אלא אי) אמרת בית הסתרים הוי נהי נמי אמרת בלוע הוי טומאה בלועה לא מטמיא שתחב לו חבירו כזית נבלה לתוך פיו אי או בית הסתרים הוי למאי נפקא מינה כגון איבעיא להו מקום נבלת עוף טהור בלוע הוי היא אינה מטמאה אלא שגזרת הכתוב היא אפילו אם תמצי לומר טומאת בית הסתרים ועוד קאמר חדא דטומאה בלועה היא ועוד מטמאה אלא שגזרת הכתוב היא ואביי חדא בית הסתרים היא וטומאת בית הסתרים לא מנא אמינא לה דתניא אלא מפני שטומאת צוי רבא אמר בית הסתרים הוי אמר רבא מטמיא במשא מיהא מטמיא אביי אמר בלוע ואי אמרת בית הסתרים הוי נהי דבמגע לא אמרת בלוע הוי טומאה בלועה לא מטמאה לה חבירתה כזית נבלה באותו מקום אי

במשא מיהא מטמא שרץ בקומטו והכניסו נבלה בקומטו טמא נהי דבמגע לא מטמא דמטמא ובית הסתרים לאו בר מגע הוא ממא שרץ בקומטו טהור שרץ בנגיעה הוא אמר רבא שרץ בקומטו טהור נבלה בקומטו מה אוכל בכזית אף נוגע ונושא בכזית וצאוכל ליתן שיעור לנוגע ולנושא כאוכל באחרת אם כן מה תלמוד לומר ויקרא יא לה טומאה בפנים אמר קרא בה בה ולא זו שיש לה טומאה בחוץ אינו דין שיש שאין לה טומאה בחוץ יש לה טומאה בפנים מנבלת עוף טהור ומה נבלת עוף טהור יצתה זו שטמאה קודם שיאכלנה ותיתי בק"ו לטמאה בה מי שאין לה טומאה אלא אכילתה ת"ל (ויקרא כב, ה) נבלה וטרפה לא יאכל נבלת בהמה מטמאה בגדים אבית הבליעה

לאויר התנור טמא פשיטא מהו דתימא תוכו

דף מג

אמר רחמנא

ולא תוך תוכו קמ"ל אמר ר"ל קנה בקומטו של זב והסיט בו את הטהור טהור

הא ראמרינן **את"ל בתר עקירה אזלינן לחומרא.** ק"ל אמאי לא פשטה להא מילתא מהא ראמרן ונעקר ממנה דם בירידה טמאה בשלמא בעייא דרבא ל"ק ראיהו לא משום ספיקא דבתר עקירה אזלינן בלחוד מספקא ליה אלא משום רשמואל דכיון ראינו יורה כחץ בשעת טומאתו אינו מטמא אבל הא דאמרינן גבי ירד וטבל את"ל בתר עקירה אזלינן קשיא.

ואיכא למימר משום דכיון שטבל בנחיים א"א שלא בטלה הרגשחו ומיהו זבה שנעקרו מימי רגליה דמיא לההיא אלא דהתם מצי נקיט להו והא דקאמרינן ביה את"ל סרכא נקט.

אפתר לשמש בלא הרגשה לישנא אחרינא תרגמא רב הונא במשמש מטחו בחלומו דאי מהרהר בלילה ועמד ומצא בשרו חם טמא אמר רחמנא בראויה להזריע מיתיבי היה מרגיש בה אינה מטמאה מ"ט שכבת זרע אמר שמואל כל שכבת זרע שאין כל גופו אחמומי והדר אחמומי בשעתא לא שכיח בעין מדמעת וחוזרת ומדמעת ורבא כל דומה לנותן אצבע בעין שכל זמן שאצבע ורבא לאוסופי לא הייש והתניא למה זה רעקר עקר ואביי הייש דילמא אתי לאוסופי רבא אמר אפילו תימא במטלית רכה כיון מביא מבול לעולם אמר אביי במטלית עבה ר"א אומר כל האוחז באמה ומשתין כאילו אוכל בתרומה והרגיש וכו' אוחז והתניא מז) ואיש כי הצא ממנו שכבת זרע היה זוכו מבשרו בעל קרי דכתיב (ויקרא טו, (ויקרא טו, ב) כי יהיה זב מבשרו עד שיצא הזב ובעל קרי אינן מטמאין וכו' זב דכתיב מה התם מאבראי אף הכא מאבראי אבל בלשון נגיעה למימרא דהיסט ונגיעה כידיו מומאה בכל התורה כולה ואפקיה רחמנא במים זהו הסיטו של זב שלא מצינו לו יא) וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא שמף ממא מאי מעמא דאמר קרא (ויקרא טו, קנה בקומטו של טהור והסיט בו את הזב

עובדת כוכבים זבה דטמאה דרבנן לא או להו ה"מ ישראלית דממאה דאורייתא אבל לומר בתר עקירה אזלינן אע"ג דמצי נקיט מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצי תיקו בעי רבא עובדת כוכבים זבה שנעקרו רגליה דמצי נקיט לה לא או דילמא לא שנא מילי שכבת זרע דלא מצי נקיט לה אבל מימי מהו אם תמצא לומר בתר עקירה אולינן הני רבא זבה שנעקרו מימי רגליה וירדה וטבלה לא אמרינן או דילמא לא שנא תיקו בעי אזלינן הגי מילי לחומרא אבל הכא דלקולא וירד וטבל מהו אם תמצי לומר בתר עקירה קרי בעולם בעי רבא עובד כוכבים שהרהר בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה אפילו מטמיא שנאמר (דברים כג, יא) כי יהיה מורעת אורועי הוא דלא מורעא הא טמויי שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה בהרגשה נפק לישנא אחרינא אמרי לה אמר לכשיטיל מים טמא שאני התם דרובה עיש בעל קרי שטבל ולא הטיל מים נעקרה בהרגשה ויצתה שלא בהרגשה מהו לשמואל מיבעיא ליה לרבא דבעי רבא ויצאה שלא בהרגשה מילתא דפשיטא ליה להאי לישנא איכא בינייהו נעקרה בהרגשה כחץ אינה מטמאה מאי איכא בין האי לישנא אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה

לאו לנוגע לא לרואה ת"ש הומר בשכבת בכעדשה והאנן מטמאין בכל שהן תנן מאי ר"א בר"ש שכבת זרע לרואה במשהו לנוגע על הזוב שהוא ממא אמר רב חנילאי משום עד שיצא מבשרו זובו טמא למה לי לימד יהיה זב מבשרו מאי עביד ליה מבעי ליה מומאטו בזובו (ויקרא טו, ב) איש איש כי דנפקא ליה תרוייהו ויקרא טו מזאת תהיה כיצד שתים לטומאה ושלש לקרבן ולמאן שתים וקראו ממא שלש וקראו ממא הא סימאי דתניא רבי סימאי אומר מנה הכתוב ישמעאל מנינא מנא ליה נפקא ליה מדרבי בעל שתי ראיות שמטמא משכב ומושב ורבי מזובו טמא מקצח זובו טמא לימד על זב שלש ראיות שחייב בקרבן או החתים בשרו בשרו תרי את זובו תלת לימד על זב בעל ורבנן ההוא למנינא הוא דאתא זובו חדא רר מממא יבש ורבי ישמעאל ההוא מרר נפקא מזוכו ורבנן ההוא מבעי ליה לה מטמא ואינו דרבי ישמעאל דאמר קרא או החתים בשרו צריך כחתימת פי האמה ולא הודו לו מ"ט דתניא רבי נתן אומר משום רבי ישמעאל זב חנן מטמאין בכל שהן הוא דאמר כרבי נתן (ויקרא טו, ג) או החתים בשרו מזובו והאנן שמואל זב צריך כחתימת פי האמה שנאמר דילמא לא שנא חיקו ומטמאין בכל שהן אמר

רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא ממאי ש"ז לרואה במשהו אף לנוגע במשהו א"ל בנגיעה אף ש"ו בנגיעה ואוקי באתרא מה ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרא מה שרץ ומינה מה שרץ בכערשה אף ש"ו בכערשה מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה דון מינה ואוקי באתרא למ"ד דון מינה ומינה דאיכא דאמרי דון מינה ומינה ואיכא דאמרי (ויקרא כב, ד) או איש ופליגי חנאי בעלמא פפא כעואי מנין לרבות נוגע בש"ו ת"ל ועכבר דיבשה אלא בין קטן לגדול אמר רב בין ישראל לדנכרים ה"נ איכא עכבר דים זרע דחלוקה טומאתו מאי היא אילימא אילו חסר פורתא אבר מי קמטמיא שכבת שאני אבר דכוליה במקום עדשה קאי דהא מכזית בשר נבלה ופחות מכעדשה מן השרץ להם שיעור פחות מכזית בשר המת ופחות לא מטמא במשהו והא אנן תנן האברים אין שום שרץ קתני ושום שכבת זרע קתני ושרץ שכבת זרע בנגיעה אמר רב אדא בר אהבה דומיא דשרץ קתני מה שרץ בנגיעה אף כן בשרץ מאי לאו לנוגע לא לרואה והא שהשכבת זרע מטמא בכל שהוא מה שאין מה שאין כן בשכבת זרע הומר בשכבת זרע חומר בשרץ שהשרץ אין חלוקה טומאתו זרע מבשרץ וחומר בשרץ מבשכבת זרע

דמאו איש דשרץ קמרבי ליה דילמא מאו איש אשר הצא ממנו שכבת זרע קמרבי ליה ודכ"ע דון מינה ומינה שיילינהו לחנאי איכא דתני כרב פפא ואיכא דתני כרב הונא בריה דרב נתן מתנל" תנוקת בת יום אחד מטמאה

בנדה בת י' ימים מטמאה בזיבה חנוק בן יום אחד מטמא בזיבה ומטמא בנגעים ומטמא בטמא מת וזוקק ליבום ופוטר מן היבום ומאכיל בתרומה ופוסל (את) [מן] התרומה

रान धर

ולאמו ולכל קרוביו כחתן שלם גמ' מנהני מילי דת"ר אשה אין לי אלא אשה בת יום אחד לנדה מנין ת"ל ואשה בת י" ימים לזיבה מנא ה"מ דת"ר אשה אין לי אלא אשה בת אחד כו' מנא הני מילי דת"ר (ויקרא טו, ב) אחד כו' מנא הני מילי דת"ר (ויקרא טו, ב) אחד עמטמא בזיבה דברי רבי יהודה רבי אחד שמטמא בזיבה דברי רבי יהודה רבי החד את זובו לוכר ולנקבה לוכר כל שהיא נהוב את זובו לוכר ולנקבה כל שהיא בין גדולה בין גדול בין קטן לנקבה כל שהיא בין גדולה

תורה כלשון בני אדם ומטמא בנגעים דכחיב (ניקרא יג, ב) אדם כי יהיה בעור בשרו אדם כל שהו ומטמא בטמא מת דכחיב (במדבר יט, יח) ועל הנפשות אשר היו שם נפש כל דהו וזוקק ליבום דכחיב (דברים כה, ה) כי ישבו אחים יחדיו אחים שהיה להם ישיבה אחת בעולם ופוטר מן היבום (דברים כה, ה) ובן אין לו אמר רחמנא והא אית יא ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו קרי ביה יא וורע אין לה אמר רחמנא והא אית לה מאי איריא זרע אפילו עובר נמי דכתיב כנעוריה פרט למעוברת צריכי דאי כתב

מ^{יי}ם דאיהו מייח ברישא. פיר' ודוקא מחה דקאמרינן בערכין פ^{יי}ק (דף ז) אשה היוצאת ליהרג מכין אותה כנגד בית הרינן שלה כדי שימות הולד תחלה והוינן בה למימרא דאיהי מתה ברישא והא קי"ל דאיהו מאית ברישא דתנן בן יום א' וכר'. ומפרקינן ה"מ מתה דאגב דולד זומר היותיה עולה ביה טיפה דמלאך המות ותחיך לה לסימנים אבל נהרגה איהי מתה ברישא ואע"ג דהאי חירוצא לאוקומי יש זכייה לעובר אחמר בפ' מי שמת מיהו קושטא הוא ולהכי הוינן מינה ומפרקי לה החם. א"ג' למ"ד הכי מקשי מברייתא דקתני מכין אותה כנגד בית הריון ולאו למימרא דהכי הוא בודאי.

911

יוסף משמיה דרבא בן שנולד אחר מיתת שממעט בחלק בכורה ואמר מר בריה דרב בריה דרב יוסף משמיה דרבא אמר לומר אשי מידי דהוה אזנב הלטאה דמפרכסת מר ופרכס עד תלת פרכוסי אמר מר בריה דרב להנחיל לאחיו מן האב איני והא הוה עובדא מיית ברישא ואין הבן יורש את אמו בקבר ודוקא בן יום אחד אבל עובר לא מ"ט דהוא נוחל בנכסי האם להנחיל לאחיו מן האב לירתי ואי בעי מיניה לירתי אמר רב ששת ומנחיל למאן לאחיו מאביו אי בעי מאבוה אין עובר לא נוחל ומנחיל נוחל ממאן מאביו דאמר עובר נמי פוסל קמ"ל בן יום אחד אביו מלאכול בתרומה ולאפוקי מדר' יוסי ויש לו בן יום אחד מן הגרושה דפוסל בעבדי שאינה גרושה ויש לו בנים משאינה גרושה בכהן שיש לו שתי נשים אחת גרושה ואחת אטג אפי, מובר נמי אמר רב ששת הב"ע לראי אתרוץ אלא מתניתין מאי אריא בן יום והשתא גופה סריקא אימא תיכול צריכא מליא אבל הכא דמעיקרא גופה סריקא משום דמעיקרא גופה סריקא והשתא גופה רחמנא כנעוריה ואי כתב רחמנא כנעוריה חד גופא והשתא חד גופא אימא תיכול כתב עופא והשתא תרי גופי אבל הכא דמעיקרא רחמנא וזרע אין לה משום דמעיקרא חד

בינייהו ור' יוחנן אמר ל' יום בשנה חשובין אמרי דבי רבי ינאי ערב ראש השנה איכא וחכ"א בת ג' שנים ויום אחד מאי בינייהו ג' שנים מתקדשת בביאה דברי רבי מאיר פעוע מכל כנועל אאבת בתיל *דמי,* ע"ר בת האמורות בתורה מומתין עליה והיא פטורה פסלה מן הכהונה בא עליה אחד מכל העריות תאכל בתרומה בא עליה אחד מן הפסולין לטמא משכב תחתון כעליון נשאת לכהן עליה משום אשת איש ומטמאה את בועלה בביאה ואם בא עליה יבם קנאה וחייבין מתני בת שלש שנים ויום אחד מתקדשת במאי עסקינן דקים ליה שכלו לו חדשיו באדם אינו נפל הא לא שהה ספק הוי הכא דלא כרשב"ג דאמר כל ששהה שלשים יום הלכתא אמר רב פפא לענין אבלות כמאן לאביו ולאמו ולכל קרוביו כחתן שלם למאי כר, יו) ואיש כי יכה כל נפש מ"מ והרי הוא משמיה דרבא וההורגו חייב דכתיב (ויקרא והלכתא ככל הני לישני דמר בריה דרב יוסף טעמא דברים כ"א:י"ז יכיר בעינן והא ליכא לאחר מיתת אביו אינו נוטל פי שנים מאי בריה דרב יוסף משמיה דרבא בכור שנולד מענו בכי בפומבדיתא מתנו הכי אמר מר (דברים כא, טו) וילדו לו בעינן בסורא האב אינו ממעט בחלק בכורה מאי טעמא

שנה איכא בינייהו מיחיבי בת ג' שנים ואפי' בת שתי שנים ויום אחד מתקדשת בביאה

דברי רבי מאיר וחכמים אומרים בת שלשה

रान दात

שנים ויום אחד

האי דם בתולין הוא אלא אי אמרת אתצודי ג' ומצא דם אי אמרת מיול אולי ואתו כיון שבעל בחוך ג' ומצא דם ובעל לאחר לאלתר והא אחר בא עליה אלא נפקא מינה שבתוך ג' אינה חוזרת לאלתר שמא חוזרת חייא בריה דרב איקא ומאן לימא לן דמכה ג' הא אחר בא עליה מאי מתקיף לה רב אמרת אתצודי הוא דלא מתצדי עד לאחר אולי ואתו שהות הוא דלא הויא להו אלא אי לאחר שלש ולא מצא דם אי אמרת מיול מינה כגון שבעל בחוך ג' ומצא דם ובעל בוא דלא מחצדי עד לאחר ג' למאי נפקא בתולין מיול אולי ואתו או דלמא אתצודי מכאן כנותן אצבע בעין איבעיא להו הני ØLT. אלא לר' ינאי קשיא קשיא פחות נמי איכא תנא דאמר ל' יום בשנה חשובין דקאמר יום אחד בשנה חשוב שנה הכי בשלמא לר' יוחנן כי היכי דאיכא תנא

מבת י"א שנה ויום אחד ועד י"ב שנה ויום שמא תגמול את בנה וימות ואיזוהי קטנה מעוברת שמא תעשה עוברה סנדל מניקה מגובנט ומניקה קטנה שמא תחצבר ותמות דרב נחמן ג' נשים משמשות במוך קטנה בבית אבא ומי מעברה והתני רב ביבי קמיה וילדתי בשבע אוי לשלש שנים שאבדתי שנה ויום אחד אמרה לו אני נשאתי בשש ויום אחד ובכמה מתעברת אמר לה בת י"ב אשה בכמה ניסת אמר לה בת ג' שנים אנטנינוס שבאת לפני רבי אמרה לו רבי ת"ר מעשה ביוסטני בתו של אסוירוס בן וחוזרת ומדמעת אף בתולין מיזל אזלי ואתי כלום מאי לאו הא קמ"ל מה עין מדמעת כנוען אצבע בעין לחני פחות מכאן ולא מכאל כנוטל אצבע בעין למה לי למחני נדה הוא מאי אמר רב חסדא ת"ש פחות הוא דלא מתצדי אלא עד לאחר ג' האי דם

מדחנן **בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמתו קואה**. משמע קנאה לגמרי ליורשה וליטמא לה אלא שאינו נוחן גט עד שיגדיל וכן נמי מדהוינן בה ולכשיגדיל בגט סגי לה והחניא עשו ביאת בן ט' כמאמר משמע דמדאורייתא קנאה לגמרי ובגט סגי לה אלא שהם גרעו כת ביאתו ועשאוה כמאמר וכן בדין שהרי ביאתו ביאה לכל דבר ואע"פ שאין לו דעת הא רבי רחמנא ביבמה ביאת שוגג כדמזיד וכבר פירשתי בפ' האשה רבה (יבמות צו, ב). בתורה מומתין על ידו והוא פטור גמ" ידו ואם בא על אחת מכל העריות האמורות ופוסל את הבהמה מע"ג המזבח ונסקלת על תחתון כעליון ופוסל ואינו מאכיל בתרומה גט עד שיגדיל ומטמא בנדה לטמא משכב ויום אחד שבא על יבמתו קנאה ואין נותן בה את התלמידים מתני בן תשע שנים מסיני ואף רבי עקיבא לא אמרה אלא לחדר שלש שנים כשרה לכהונה הלכה למשה התורה הלכה למשה מסיני כך פחותה מבת הדבר קשה בעיניכם [אמרו ליה] כשם שכל התלמידים מסתכלים זה בזה אמר להם למה אמר לה אם כן פסולה את לכהונה ראה ראשונה ושניה גוער בה שלישית מצצה דומה לחינוק שטמנו לו אצבעו בדבש פעם אמרה לו רבי אמשול לך משל למה הדבר אני לכהונה אמר לה כעורה את לכהונה אמרה לו ר' נבעלתי בתוך שלש שנים מה ת"ר מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע ח) אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר חמורים בשרם ואיבעית אימא (תהלים קמד, איבעית אימא (יחוקאל כג, כ) אשר בשר שנאמר (תהלים קטז, ו) שומר פתאים ה' משמשת כדרכה והולכת ומן השמים ירחמו והולכת דברי ר"מ וחכ"א אחת זו ואחת זו אחד פחות מכאן או יתר על כן משמשת

ובודקין כל י"ב בת אחת עשרה ויום א" בבי בת י"ב שנה ויום א' נדריה קיימין אימא תו לא ליבדוק קמ"ל ולתני הני תרתי שנה היכא דבדקנא ל' ולא ידעה להפלות בואיל ואמר מר ל' יום בשנה חשובים שתים עשרה למה לי סלקא דעתך אמינא שנה ויום אחד נדריה קיימין בודקין כל דווצין לעולם קמ"ל וכיון דתני בת י"ב שנה ויום א' נדריה קיימין למה לי סד"א משרה שנה ויום א' נדריה נבדקין בת י"ב והקדשן הקדש גמ' וכיון דתנא בת אחת לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו נדרן נדר הזמן הזה אע"פ שאמרו אין אנו יודעין אין נדריהם נדר ואין הקדשן הקדש לאחר יודעין אנו לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו שלש עשרה קודם לומן הזה אע"פ שאמרו שנה ויום אחד נדריו קיימין ובודקין כל עשרה שנה ויום אחד נדריו נבדקין בן י"ג קיימין ובודקין כל שתים עשרה בן שתים נבדקין בת שתים עשרה שנה ויום א' נדריה מתני בת אחת עשרה שנה ויום א' נדריה רב הכי קאמר לכשיגדיל יבעול ויתן גם ם' צריך גם למאמרו וחליצה לזיקתו אמר גט למאמרו וחליצה לזיקתו אף ביאת בן בן ט' כמאמר בגדול מה מאמר בגדול צריך ולכשיגדיל בגט סגי לה והתניא עשו ביאת

811

מצוי בבית רבו נכנסת בו ערמומית תחלה רב שמואל בר רב יצחק מתוך שהתינוק לקלעיתא בנייתא ור"ש בן אלעזר מ"ט אמר אצל אדם הראשון שכן בכרכי הים קורין האדם מלמד שקלעה הקב"ה לחוה והביאה הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל משום ר"ש בן מנסיא ויבן ה' [אלהים] את מבעי ליה לכדריש לקיש דאמר ריש לקיש בינה יחירה באשה יותר מבאיש ואידך ההוא [אַלהִים] אַת הצַלע מלמד שנתן הקב"ה דרבי דכתיב בראשית בי:כ"ב ויבן ה' בתנוק בתנוקת אמורים א"ר חסדא מ"ט בתינוקת בתינוק אמורים דברים האמורים רבי ר"ש בן אלעזר אומר דברים האמורים אינהו נסמוך עלייהו קמ"ל ת"ר אלו דברי היכא דלא קאמרי אינהו אבל היכא דקאמרי הזה ואחר הזמן הזה למה לי סד"א הנ"מ מפי מיבדקה באחת עשרה קמ"ל קודם הזמן לא בעיא בדיקה והיכא דחזינן לה דחריפא בשתים עשרה בעיא בדיקה באחת עשרה נדריה נבדקין למה לי איצטריך סד"א סתמא

וטעמא דלאחר זמן הוא דגמר' לה למילתיה

712 21

דאמרינן כי קאמר רבא חזקה למיאון לאו דחזקה אצטריכא ליה להכי אלא לומר דלא ממאנה רבא חזקה לומר שאין ב"ד מטריחין עצמן לבדוק שלא חמאן ואם חששו היינו בודקין. א"נ אע"ג למימר קטנה שהגיע לכלל שנוחי' אינה ממאנח שמא הביאה שחי שערות. איכא למימר כי קאמר וכי קאמר רבא הזקה למיאון. אי קשי' למיאון למה לי הזקה בחששא בעלמא סגי והוה ליה

> דמי אי דלא אייתי שתי שערות קטן הוא אלא מגופא דמתניתין קא דייק הא לאחר זמן היכי מסיפא לידוק מרישא ולא היא רב המנונא רב המנונא ממשנה יתירה קדייק ואדרייק זמן כלאחר זמן ולא היא רבא קטעי הוא סבר אין נדריהם נדר ואין הקדשן הקדש הא תוך יודעים אנו לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו אימא רישא קודם הומן הוה אע"פ שאמרו הקדש הא תוך זמן כלפני זמן אמר ליה רבא נדרנו לשם מי הקדשנו נדריהם נדר והקדשן הזה אע"פ שאמרו אין אנו יודעים לשם מי לפנים בישראל מתיב רב המנונא אחר זמן רב נחמן בר יצחק וסימניך (רות ד, ז) וזאת באמרי תרווייהו תוך זמן כלאחר זמן אמר זמן כלפני זמן ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי מאי רב ור' הנינא דאמרי תרווייהו תוך דמיא ולאו כלאחר זמן דמיא אלא לעונשין זמן למאי הלכתא אי לנדרים לאו כלפני זמן איבעיא להו תוך זמן כלפני זמן או כלאחר

הא תוך זמן כלפני זמן ועוד מתיב רבי

לאו דאייתי שתי שערות

120

בן אלעזר וסיפא רבי ואיבעית אימא הא ואיבעית אימא הא והא בתינוק ורישא ר"ש בתינוקת ורישא רבי וסיפא ר"ש בן אלעזר לא דכ"ע תוך זמן כלפני זמן ואידי ואידי כלאחר זמן ומר סבר תוך זמן כלפני זמן מאי לאו תנאי היא דמר סבר תוך זמן ויום אחד סימן הא י"ג שנה גופא שומא י"ג שנה גופא סימן והדר תני בן י"ג שנה מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד שומא הא אחד דברי הכל סימן הא גופא קשיא אמרת ברבי יהודה אומר סימן בן י"ג שנה ויום ועד י"ב שנה ויום אחד שומא רבי יוסי ם, מהנם מובנא כ, מגרות מומא מכן ם, זמן כלפני זמן חיובתא אמר ר"נ כחנאי בן י"ג ויום אחד הוא דהוה ליה איש הא תוך אלא לאו דאייתי שתי שערות וטעמא דבן ב"ר אי דלא אייתי שתי שערות קטן הוא שאע"פ שאינו יודע להפליא נדריו קיימין מה ת"ל איש לרבות בן י"ג שנה ויום אחד זירא במדבר ו איש כי יפליא לנדור נדר

שמא נשרו הניחא למ"ד חוששין אלא למ"ד דבדקו ולא אשכחו לא אי הכי תמאן חוששין חזקה הביאה סימנין ה"מ בסתמא אבל הכא שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה ליה ומי מספקא ליה והאמר רבא קטנה היא אי גדולה היא תחלוץ וכי תימא מספקא גופא קשיא אמרת אינה ממאנת אלמא גדולה מכאן ואילך אינה ממאנת ואינה חולצת הא רבא קטנה כל י"ב שנה ממאנת והולכת מעני לה לשמעתא דרבא בהאי לישנא אמר עול זמן כלפני זמן רב שמואל בר זוטרא בר' יהודה אומר סימן אמר רבא הילכתא י"ב שנה ויום אחד ועודן בו שומא ר' יוסי אחד שהביא ב' שערות שומא מבן ט' ועד שעודן בו תניא נמי הכי בן ט' שנים ויום א"ר כרוספדאי בריה דרבי שבתאי והוא בתינוקת רבי יוסי ברבי יהודה אומר סימן בא והא ר"ש בן אלעזר הא בתינוק הא והא רבי הא בתינוק הא בתינוקת ואב"א

אין חוששין מאי איכא למימר דאיתמר רב

וחוקה נמי היא ומהניא חוקה לנעים בודקת אותן כדלקמן בפ' בא סימן. והראשונים שאלו א"כ הא דאמרינן התם בודקין לה לחליצה ולמיאונין היכי משכחת לה ורבי' הגדול השיב נפקא מינה להגיעה לכלל שנותיה וקדש בתוך זמן זלא בעל אתר זמן דהוה דרבנן. ואלמלא שזה דבר ברור יכולין אנו לפטור עצמינו משאלה זו במה שאמרו מקצת המחברים

ואלמלא שזה דבר ברור יכולין אנו לפטור עצמינו משאלה זו במה שאמרו מקצת המחברים בודקין למיאונין היינו כדאיתמר עלה לאפוקי מדר' יהודה דאמר עד שירבה שחור על הלבן קמ"ל בודקין ומכי אתיא שערות לא ממאנה ולאו למימרא דבריקה צריך אלא בדיקה זו היינו שערות לומר דמשהביאה אותן בין בבדיקה בין בחזקה אינה ממאנת וקטנה שלא נודע אם הגיעה לכלל ענותיה והביאה סימנין לא מצינו בגמ' דינה מפורש ויש שכוללין אף בזו בכלל בודקין למיאונין ואם הביאה סימנין אינ' ממאנת ואע"פ שלא בעל אלא קוד' זמן ולא תלינן בשומא לקולא וה"נ לשאר הדברים מטילין אותה כחומרא כדין הספקות.

הוא ואכלו אחרים הניחא למ"ד הקדיש להפרישו הכא במאי עסקינן כגון שהקדיש מינה קטן אוכל נבלות ב"ד מצווין עליו איסור נמי ליכא לאותן המוזהרים עליו שמע לילקי ואי מופלא סמוך לאיש לאו דאורייתא אי מופלא סמוך לאיש דאורייתא מילקא נמי לאיסור בל יחל איסור בל יחל מה נפשר לעני מיהת לאיסר ולבל יחל חייב אימא הקדשו קרבן ת"ל (במדבר ל, ב) זה הדבר שבועה ולאיסר ולבל יחל יכול יהא חייב על שמצינו שהשוה הכתוב הקטן כגדול לזדון בר יהודה (לרבא) לסיועי לרב הונא לפי שאינו בהפלאה אינו בבל יחל מתיב רב הונא דברו כל שישנו בהפלאה ישנו בבל יחל וכל איש כי יפליא לנדור (במדבר ל, ג) ולא יחל הקדיש ואכל לוקה שנאמר במדבר ו׳:ב׳ באורייתא אבל מעיקרא לא אמר רב הונא בתוך זמן ובעל לאחר זמן דאיכא ספיקא חוששין שמא נשרו והני מילי היכא דקדשה בדיקה אמר רב דימי מנהרדעא הלכתא קאמר רבא חזקה למיאון אבל לחליצה בעיא לעולם דלא בדקה ולענין חליצה חיישינן וכי שולצת והא חוששין בעלמא קאמר אלא לענין מיאון חוששין מכלל דמ"ד חוששין אמר חוששין הני מילי לענין חליצה אבל פפא אמר אין חוששין שמא נשרו רב פפי

נדרים אין תרומתו תרומה משבא לעונת ערומה רבי יוסי אומר עד שלא בא לעונת ב' שערות רבי יהודה אומר אין תרומתו היא נודרת אמר אביי ת"ש קטן שלא הביא משמיה דרבא כל הנודרת על דעת בעלה כדרב פינחס משמיה דרבא דאמר רב פנחס וצוא שבעל והא אין בעל מפר בקודמין בר ליואי בעלה מפר לה כל שעה ושעה כי גדלה אכלה בהפרה קמייתא אמר רבה צוא ואו ב"ד מצווין עליו להפרישו והא דרבנן הוא אי דאורייתא קטן אוכל נבלות שמואל בעלה מפר לה ממה נפשך אי דרבנן ומבמלי נדרא דאורייתא אמר רב יהודה אמר אלא אי אמרת דאורייתא אתו נשואין דרבנן אתו נשואין דרבנן ומבטלי נדרא דרבנן אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש דרבנן ירמיה יתומה שנדרה בעלה מפר לה אי סבר מופלא סמוך לאיש מדרבנן מתיב רב מר סבר מופלא סמוך לאיש דאורייתא ומר ור"ל דאמרי תרוייהו לוקין במאי קמיפלגי אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי יוחנן וקרא אסמכתא בעלמא גופא הקדיש ואכלו יוחנן ור"ל דאמרי תרוויהו לוקין מדרבנן ואכלו אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי לוקין מאי איכא למימר דאיתמר הקדיש הוא הוא ואכלו אחרים לוקין אלא למ"ד אין

175LLL

תרומה בזמן הזה דרבנן וסבר ר' יוסי ומטלן טבלא דאורייתא לא קסבר רבי יוסי אלא אי אמרת דרבון אתי גברא דרבון גברא דאורייתא ומחקן טבלא דאורייתא בשלמא מופלא סמוך לאיש דאורייתא אתי יוסי תרומה בזמן הזה דאורייתא אי אמרת נדרים תרומתו תרומה סברוה קסבר ר'

חייבת בחלה ואינה נפסלת בטבול יום דברי

דתניא עיסה שנדמעה או שנתחמצה בשאור ר' יוסי תני לה ולא סבר לה ה"נ מסתברא להן וא"ר יוחנן מאן תנא סדר עולם ר" יוסי תרומה בזמן הזה דרבנן והתניא בסדר עולם

717 61

למ"ד תרומה בזמן הזה דאורייתא חלה נתחייבו במעשר ואמינא להו אנא אפילו שכבשו ושבע שחלקו נתחייבו בחלה ולא בזמן הזה דרבנן חלה דאורייתא שהרי שבע עב גיעבי ולאמרי אפילו למ"ד תרומה בריה דרב יהושע אשכחתינהו לרבנן דבי רב הונא בריה דרב יהושע דאמר רב הונא בזמן הזה דאורייתא וחלה דרבנן וכדאהדר באורייתא ודלמא קסבר רבי יוסי תרומה באורייתא אתי דמוע דרבון ומפקע חלה ומפלת שלה דרבנן אלא אי אמרת חלה יוסי חלה בזמן הזה דרבנן אתי דמוע דרבנן חלה דרבנן אי אמרת בשלמא קסבר רבי חלה דאורייתא מאן דאמר תרומה דרבנן החלה סברוה מאן דאמר תרומה דאורייתא ר"מ ור' יהודה ר' יוסי ור"ש פוטרין מן

ר"ע אומר משיטו הדדים בן עואי אומר הגלילי אומר משיעלה הקמט תחת הדד אין לאביה רשות בה איזהו סימנין ר' יוסי ידיה ובהפרת נדריה צמל כיון שבגרה שוב ובזו אמרו אביה זכאי במציאתה ובמעשה פגה עודה תנוקת בוחל אלו ימי נעוריה בזו משל משלו חכמים באשה פגה בוחל וצמל וכי אסקינהו עזרא לא כולהו סלוק מתני בביאת כולכם אמרתי ולא בביאת מקצתכם לה שנים ושלשה מרגלים ת"ל בבואכם דרבון דתניא אי בבואכם יכול משנכנסו מג ערומה ירושה ראשונה ושניה יש להן שלישית אין (דברים ל, ה) אשר ירשו אבותיך וירשתה

ואמר רבה בר בר חנה אמר רב משילבין

אלו ימי הנעורים כדתנן התאנים משיבחלו

השירים בי:י"ג התאנה חנטה פגיה בוחל

לחזור גמ' פגה עודה חנוקת כדכתיב שיר

שיהא נותן ידו על העוקץ והוא שוקע ושוהא

משישחיר הפיטומת רבי יוסי אומר כדי

תפוח יש למעלה מאותו מקום כיון שמגדלת שנתמעך הכף מאי כף אמר רב הונא מקום שהביאה שתי שערות צמל מלמעלה בידוע הביאה שתי שערות בוחל מלמעלה בידוע וכנגדן מלמעלה פגה מלמעלה בידוע שלא שלשה סימנין נתנו הכמים באשה מלמטה הכף וכן היה רבי שמעון (בן יוחי) אומר משתקיף העטרה ר"ש אומר משנתמעך אתו מתופגול ראש החומם ר' יוסי אומר החוטם משיכסיף אזקונה לה אלא א"ר ר' יוחנן בן ברוקה אומר משיכסיף ראש ר"א בר' צדוק אומר משיתקשקשו הדדין מולצו של דד ת"ר אלו הן סימני בגרות רבי יוסי אומר כו' מאי עוקץ אמר שמואל מסר להן לערבי ואמר להן אזדהרו מישראל מייחד להן רב נחמן מחליף להן רב ששת עעבודו לעבודה נתתים ולא לבושה שמואל דאמר שמואל (ויקרא כה, מו) לעולם בהם לה ד' זוזי דמי בושתה שמואל לטעמיה הקמט תחת הדד שמואל בדק באמתיה ויהב שתחזיר ידיה לאחוריה ונראית כמי שיעלה שמואל לא משיעלה הקמט ממש אלא כדי ר, יוסי הגלילי אומר משיעלה הקמט אמר בי צמל כמ"ד יצתה מלאה ואיזהו סימנים ח) ותקצר נפשי בהם וגם נפשם בחלה ראשיהן ואיבעית אימא מהכא (זכריה יא,

אמי ורמינהי אחד לי בן תשע שנים ויום שמאי שהאשה ממהרת לבא לפני האיש הזכר כדברי בית הלל והנקבה כדברי בית זה וזה בן שמונה עשרה ר' אליעזר אומר אלו דברי בית הלל בית שמאי אומרים עשרים שנה והוא סריס לא חולץ ולא מיבם הביא שתי שערות יביאו ראיה שהוא בן חולצת ולא מתיבמת בן עשרים שנה שלא שהיא בת עשרים שנה והיא איילונית לא שנה שלא הביאה שתי שערות תביא ראיה כדברי כולן להחמיר מתני בת עשרים את רבי הלכה כדברי מי אמר להו הלכה מזו הפנימית חייבת והחיצונה פטורה שאלו פטורה ר' יהודה אומר שתי חצרות זו לפנים שנכנסים לה ואין אומרים לו מה אתה מבקש לאכול בתוכה חייבת רבי יוסי אומר כל פטורה ר' נחמיה אומר כל שאין אדם בוש ר"ע אומר כל שאחד פותח ואחד נועל שכן בצור מושיבין שומר על פתח החצר בצורית אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הצורית שהכלים נשמרים בתוכה מאי חצר צורית שחייבת במעשר ר"ש אומר חצר וחד מתני אחצר צורית דתנן איזוהי חצר ורב הינוא בריה דרב איקא חד מתני אהא מי שלח להו כדברי כולן להחמיר רב פפא מתמעך והולך שאלו את רבי הלכה כדברי

174

עשרים לכל דבריה וכן הורה רבי בלוד שנת שיצאו ממנה שלשים יום הרי היא כשנת כיפר אומר משום רבי אליעזר שנת עשרים לעני אלא לרב ליתני ועוד תני רבי יוסי בן לעולא היינו דקתני הכא יום אחד והכא לא אמר דתנן תנן ודלא תנן לא תנן בשלמא רב הלכתא בכולי פרקא מעת לעת ועולא כחישותא זימנין דאתו מחמת בריאותא אמר אכחשוה דהני סימנים זימנין דאתו מחמת כחיש אמר להו אבריוה אי בריא אמר להו עד רוב שנותיו כי אתו לקמיה דרבי הייא אי נולדו לו סימני סריס עד כמה תני ר' הייא דיקא נמי דקתני והוא סריס ש"מ וכי לא רב והוא שנולדו בו סימני סריס אמר רבא שערות אמר רב שמואל בר רב יצחק אמר אחד ואחד לי בן עשרים שלא הביא שתי

שמנה עשרה שיצאו ממנה שלשים יום הרי היא כשנת שמנה עשרה לכל דבריה בשלמא דרבי ודרבי יוסי בן כיפר לא קשיא הא כבית שמאי הא כבית הילל אלא לרב קשיא תנאי היא דתניא שנה האמורה בקדשים שנה האמורה בבתי ערי חומה שתי שנים שבשדה אחוזה שש שנים שבעבד עברי וכן שבשדה אחוזה שש שנים שבעבד עברי וכן שבשדה אחוזה שש שנים שבעבד עברי וכן קרא (ויקרא יב, ו) כבש בן שנתו שנתו שלו קרא (ויקרא יב, ו) כבש בן שנתו שנתו שלו ירלא שנה של מנין עולם שנה האמורה בבתי עד חום שנת ממכרו ממכרו שלו ולא שנת על מנין עולם שתי שנים שבשדה אחוזה

מנגן אמר קרא ויקרא כה במספר

रान धरा

שני חבואות בשתי שנים שש שנה שלשה חבואות בשתי שנים שש שנה שבעבד עברי מנלן אמר קרא (שמות כא, ב) שש שנים יעבוד ובשביעית ובשביעית רב גידל אמר רב לענין ערכין ורב יוסף אמר לפרקין דיוצא דופן א"ל אביי מי פליגת אמר לא הוא אמר חדא ואנא אמינא חדא

ולא פליגינן והכי נמי מסחברא דאי ס"ד פליגי מאן דאמר לערכין לא אמר ליוצא דופן והאמר רב הלכתא בכולה פרקין מעת לעת אלא למ"ד לערכין מ"ט לא אמר ליוצא דופן דומיא דהנך מה הנך דכתיבן אף הני נמי דכתיבן ואידך האי שבבן ושבבת שבזכר ושבנקבה מבעי ליה אמר רב יצחק בר נחמני א"ר אלעזר הלכה כר' יוסי בן כיפר שאמר

משום ר' אליעור א"ר זירא אזכה ואיסק ואגמר לשמעתא מפומיה דמרא כי סליק אשכחיה לר' אלעור אמר ליה אמרת הלכה כרבי יוסי בן כיפר אמר ליה מסחברא אמרי מדכוליה פירקין תני יום אחד והכא לא קתני

ביבבל עלך יוצא דופן

שמע מינה מסתברא כותיה:

נעוריך ואיבעית אימא מאי שדי כולה בדדי מבעי ליה ה"ק כיון שבאו דדיך בידוע שבאו דריך למען שדי נעוריך אלא לרבנן איפכא דכתיב (יחזקאל כג, כא) בעשות ממצרים בידוע ששערך צמח בשלמא לר"מ היינו איפכא מבעי ליה ה"ק כיון ששדים נכונו ו) שדים נכונו ושערך צמח אלא לרבנן בשלמא לר"מ היינו דכתיב (יחוקאל טו, באי אפשר ודאי אתי ומנתר הוא דנתר מודו ליה רבון לר"מ דעליון קדים קמ"ל בסתמא אבל היכא דבדקן ולא אשכחן אימר לטעמייהו דלא חיישי למיעוטא והני מילי ורבי מאיר לטעמיה דהייש למיעוטא ורבנן אתי ברישא ומיעוט עליון אתי ברישא שאי אפשר הוה אמינא רוב נשים תחתון משום דאי אפשר הוא אי לא הוא אע"פ

וחכ"א או חולצת או מתיבמת ואנא ידענא

כתיב וה"ק הקב"ה לישראל

פרק ו בא סימן

בשלמא לפני הפרק בעיא בדיק" דאי משחבהי לאחר הפרק שומא נינהו. שאלמלא שברקו הנשים בחוך הזמן היינו אומרים לאחר זמן הביאו ולא קודם לכן שאורה בזמנו בא. וה"ה אפי' לחוך זמן שאין חוששין שמא לפני זמן הביא' אוחן למ"ר כלאחר זמן דמי וחולצת היא ועכשיו הנשים נאמנות וקטנה היא שלא תחלוץ ואפילו לומר קטנה היא שתמאן אינו נאמנות מ"ט כיון דקידש בחוך זמן ובעל לאחר זמן ה"ל ספיקא דאורייתא אפילו היו שם ק' עדים ששערות הללו שומא הן חוששין שמא הביאה שערות לאחר זמן ונשרו ולעולם אינה ממאנת.

ואי קשיא היכי ניחא לן השתא בדיקה דלפני הפרק משום דאי משתכחי לאחר הפרק שומא נינהו והא למאי דקס"ר השתא דתוקה דרבא בין למיאון בין לחליצה הוא לאחר הפרק אפילו תאמר שאלו שומא הן מ"מ גדולה היא דחוקה הביאה שתי שערות.

נמי לא הדרת בך דכולי עלמא מיהא אתחתון סמכינן מנלן אמר רב יהודה אמר רב וכן תנא דבי ר' ישמעאל אמר קרא (במדבר ה, ו) איש או אשה כי יעשו מכל חטאות האדם השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה מה איש בסימן אחד אף אשה בסימן אחד ואימא או האי או האי כאיש מה איש תחתון ולא עליון אף אשה תחתון ולא עליון תניא נמי הכי א"ר אליעזר בר' צדוק כך היו מפרשין ביבנה ואמרו

לאו קושיא היא ואנן מחזא חזינא בהדיא בבריית דאית ליה בדיק? בלאחר הפרק ולפום הכי קאמרינן בשלמא בדיקה דלפני הפרק לפום מאי דקאמרת בברייתא מהניא ודאי דלא עבדין עובדא בהנך שערות אלא בדיקה דלאחר הפרק גופיה קשיא למה לי ומשום דלא בעינן לאקשויי אדיוקא מאי דקתני בהדיא קאמרינן הכי והשתא לא נחתינן למידק בנשרו כלום דקתני וסתמא פרכינן.

ומחרצינן לכ"ע כדמחרץ במסקנא לעיל באידך פירקין ולפרושא לברייתא בעלמא אחינן השחא דאי דייקי בנשירה הוה יכול למימר בדיקה דלאחר הפרק להחזיקה בקטנה כשלא נמצאו בה שערות אלא פירש ברייתא כמסקנא דלעיל הכא ולישנא דקאמר בעיא בדיקה לאו דוקא דאנן לא צרכינן למיבדק קודם זמן שומא הן. אלא מהניא בדיקה דנשים להכי. וכן ברייתא דקחני נשים בודקות לאו דוקא אלא לומר שהן נאמנות אם בדקו וה"נ משמע בכל מקום בחלמוד שאין חוששין לשערות שנמצא לאחר זמן שמא הביאו אותן קודם זמן ושומא הן כדאמרי בפ' מי שמת (דף קנד) דמישה דבני ברק בתינוקות וכו' ובאו ושאלי לר"ע מהו שיבדקו וכו'.

רסיפא דקתני ונאמנת אשה להחמיר. אוקימנא אב"א ר" יהודה ואתוך הפרק. וק"ל בשלמא נאמנת לומר גדולה היא שלא תמאן ואינה נאמנת לומר גדולה היא שתחלוץ ניחא אלא קטנה שלא תחלוץ פשיטא דנאמנת ראפילו שתקא א"נ אמרה גדולה היא אינה חולצת וקטנה היא שתמאן אמאי אינה נאמנת ואפילו נאמנת אמאי צריכה והא אמרת צריכה לומר גדולה היא שלא תמאן.

ואיכא למימר כולה ברייחא נאמנת ואינה נאמנ' במקום שהוצרכנו לעדותה היא והכי קתני נאמנת לומר גדולה היא שלא תמאן במקום שאנו צריכין לעדות (גדול) שלה שאלמלא עדות אשה זו ממאנת היא שבחזקת קטנה עומדת ואפילו בדקו עדים עכשיו ולא ראו בה שערו' נאמנות אשה זו לומר הביאה אותן ואינה ממאנת שמא נשרו.

וכן נאמנ' לומר קטנה היא שלא תחלוץ במקום שאנו צריכין לעדות קטנותה כגון שברקנו אותה ומצינו בה שערות אם אמרה אשה לפני זמן הביאתן נאמנת והיינו בדיקה דלפני הפרק ואגב אחרינא נקט להא. א"נ שלא תאמר כשהיא עדיין לפני הפרק נאמנת דעדיין בחזקת קטנה היא אבל לאחר שהביאה שערות והיא בזמנה והוחזקה גדולה בפנינו שמא תאמר אינה נאמנת לומר קטנה הוא שתוך זמן היו בה. וקמ"ל.

אבל אין אשה נאמנת לומר תוך זמן קטנה היא שתמאן אם הוצרכנו לעדות זו כגו" שנמצאו בה שערות והוא שבעל בתוך זמן דה"ל ספק דאורייתא ואע"ג דהכא ליכא למימר שמא נשרו דהא אכתי תוך זמן זה הוא מיהו כיון שהיא גדולה בפנינו אין האשה נאמנת להקל בשל תורה לומר שומא הן וכן אינה נאמנת לומר גדולה היא שתחלוץ.

ולהך לישנא דאמרינן ואב"א ר' שמעון ולאחר הפרק ולית ליה חזקה דרבא וה"נ קחני נאמנת לומר גדול' היא שלא חמאן ואפילו אין בה עכשיו שערות וקטנה היא שלא תחלוץ אפילו היו בה אבל אין נאמנת לומר קטנה היא שתמאן כשהיו בה ובעל כדפרישית ולא לומר גדולה היא שתחלוץ.

ומצינו נוסחא אחרת. "ונאמנת אשה להחמיר אבל לא להקל כיצד גדולה היא שתמאן גדולה היא שתחלוץ". וכן גרסת רבינו הגדול ז"ל בהלכות. ונוסתא ישרה היא ופירושא נאמנת להחמיר לומר גדולה היא לענין מיאון ואינה נאמנת להקל לומר גדולה היא לענין חליצה כלומר מיאון וחליצה היינו להחמיר ולהקל מיאון היינו להחמיר חליצה היינו להקל.

להקל כיצד גדולה היא שלא תמאן קטנה היא בודקות אותן ונאמנת אשה להחמיר אבל לא פי נשים ר"ש אומר אף תוך הפרק נשים נשים בודקות אותן שאין משיאין ספקות על בפרק נשים בודקות אותן תוך הפרק אין לאמו רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר אליעזר מוסר לאשתו ורבי ישמעאל מוסר הגברקות גברקות על פי גשים וכן היה רבי צד שמאל לצד ימין וחזר לאיחנו ת"ר כל ימין חוץ מאחת שהיתה בשכונתי שקדם יהושע אומר מעולם לא קדם צד שמאל לצד שמאל קודם לצד ימין רבי חנינא בן אחי ר' מפני שנושאין אחיהן על גססיהן ת"ר צד ששואבות כדי מים עליהן ואיבעית אימא בנות עניים צד שמאל ממהר לבא מפני צד ימין ממהר לבא שנישוף באפקריסותן ברחים ר"ש בן אלעזר אומר בנות עשירים כפרים עליון ממהר לבא מפני שטוחנות ממצר לבא מפני שרגילות במרחצאות בנות תניא רשב"ג אומר בנות כרכים תחתון כיון שבא תחתון שוב אין משגיחין על עליון

מאן קתני לה איבעית אימא רבי יהודה ונאמנת אשה להחמיר אבל לא להקל האי דאי משתכחי לאחר הפרק שומא נינהו לסבר תוך הפרק כלפני הפרק ובעיא בדיקה אומר אף תוך הפרק נשים בודקות אותן לא סמכינן אנשים ולא בדקי נשים ר"ש אנשים ובדקי תוך הפרק דליכא חזקה דרבא ולאחר הפרק דאיכא חזקה דרבא סמכינן אותן קסבר תוך הפרק כלאחר הפרק (דמי) בעיא בדיקה תוך הפרק אין נשים בודקות כי אמר רבא חזקה למיאון אבל לחליצה אינה צריכה בדיקה חוקה הביאה סימנין והאמר רבא קטנה שהגיעה לכלל שנותיה נינהו אלא לאחר הפרק למה לי בדיקה בדיקה דאי משתכחי לאחר הפרק שומא נשים בודקות אותן בשלמא לפני הפרק בעי רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר הפרק היא שתמאן וגדולה היא שתחלוץ אמר מר שלא תחלוץ אבל אין נאמנת לומר קטנה

דתימא מסתברא טעמא דר"מ דקא מסייע

פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים מהו

וכי תימא משום דקא בעי למסחמה כרבנן

೯೬ ದಲ

נאטנד הפרק

ואיבעית אימא רבי שמעון ולאחר הפרק ולית ליה חזקה דרבא מפני שאמרו אפשר כו' הא תו למה לי הא תוא ליה רישא

בידוע שמוציא משקה ואם לאו בידוע שכונס אלא שופתה על גבי הרמץ אם רמץ מעמידה שופחה על גבי האור מפני שהאור מעמידה בידוע שמכניס משקה ר' יוסי אומר אף לא מעמידה בידוע שמוציא משקה ואם לאו משקה או שופתה על גבי האור אם האור בידוע שכונס משקה ואם לאו בידוע שמוציא קדרה לתוכה ומציף עליה מים ואם כונס שמוציא משקה רבי יהודה אומר כופף אזני כנסה בידוע שכונס משקה ואם לאו בידוע עריבה מלאה מים ונותן קדרה לתוכה אם לידע אם ניקב בכונס משקה אם לאו יביא לגסטרא תנו רבנן כיצד בודקין כלי חרס דרב נחמן לפי שאין אומרים הבא גסטרא בלבד מאי טעמא אמר מר זוטרא בריה ולא אמרו מוציא משקה אלא לענין גסטרא אסי שונין כלי חרס שיעורו בכונס משקה למי חטאת ופסול משום גסטרא אמר רב למי הטאת ופסול משום גסטרא מוציא כשר ממא מנו ואינו מטמא מדרס גמ' מכניס פסול במטמא מדרס מטמא טמא מת ויש שמטמא מאם ויש שיש בו עאם ואין בו אפורן כל ואינו מכניס כל אבר שיש בו צפורן יש בו כלי חרס שהוא מכניס מוציא ויש שמוציא בעי למתני כיוצא בו לותני כיוצא בו כל ליה קראי קמ"ל ואיבעית אימא משום דקא

יהודה לאתויי ממזר חדא לאתויי גר וחדא דיני נפשות והוינן בה לאתויי מאי ואמר רב לדון דיני ממונות ואין הכל כשרין לדון לאחויי ממזר חנינא חדא זימנא הכל כשרין ראוי לדון דיני נפשות *גמ'* אמר רב יהודה ממונות ויש שראוי לדון דיני ממונות ואינו כל הראוי לדון דיני נפשות ראוי לדון דיני שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכחנו *לורני* ישב עליו הוב מי שמיוחד לישיבה יצא זה וישב עליו יהא ממא ת"ל (ויקרא טו, ו) אשר על הכלי יכול כפה סאה וישב עליה או תרקב סאה ותרקב דתניא (ויקרא טו, ו) והיושב מט ואון מממא מדרס לאחויי מאי לאחויי למדרס מטמא טמא מח ויש שמטמא טמא גב היד כל המטמא מדרס וכו' כל דחזי בר חנה א"ר יוחנן וכשאינה נספרת על ובמשא ואינו מטמא באהל אמר רבה בר שיש בו עצם ואין בו צפורן מטמא במגע בגדול אמרו המקום יהיה בעזרו אצבע יתרה מטמא באהל אמר רב חסדא דבר זה רבינו ואון בו צפורן מטמא במגע ובמשא ואינו מממא במגע ובמשא ובאהל יש בו עצם כל אבר שיש בו צפורן וכו' יש בו צפורן אמר עולא כינוס על ידי הדחק איכא בינייהו שכונס משקה מאי איכא בין ת"ק לר" יהודה משקה היה טורד טיפה אחר טיפה בידוע

לאחויי ממזר וצריכי דאי אשמעינן גר משום דראוי לבא בקהל אבל ממזר דאין ראוי לבא בקהל אימא לא ואי אשמעינן ממזר משום דקאחי מטפה כשרה אבל גר דקאחי

רבי מאיר היא דתניא היה רבי מאיר אומר

145

מאי ואמר רבי יוחנן לאתויי סומא באחת כשר להעיד ואין כשר לדון ואמרינן לאתויי משנה ותנן כל הכשר לדון כשר להציד ויש עביד הכי והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם קדיין דינא ולא קאמר ליה ולא מידי היכי סמיא דהוה בשבבותיה דרבי יוחנן דהוה שאפילו כהן אחד רואה את הנגעים ההוא הכהן או אל אחד מבניו הכהנים הא למדת כ״ש ת״ל (ויקרא יג, ב) והובא אל אהרן בשלשה ודין הוא ממונו בשלשה גופו לא בקרובים אי מה ריבים בשלשה אף נגעים מה ריבים שלא בקרובים אף נגעים שלא ריבים שלא בסומא ומקיש נגעים לריבים (ויקרא יג, יב) לכל מראה עיני הכהן אף ריבים ביום ומה נגעים שלא בסומא דכתיב דכתיב (ויקרא יג, יד) וביום הראות בו אף נגעים מקיש ריבים לנגעים מה נגעים ביום כל ריב וכל נגע וכי מה ענין ריבים אצל מה ת"ל (דברים כא, ה) על פיהם יהיה

במעשרות ויש שחייב במעשרות ואינו חייב ודגים וביצים *בלתני*, כל שחייב בפאה חייב במתחבום דמ, לאטויי מאי לאטויי בשר ויש שמטמא טומאת אוכלין ואינו חייב כל שחייב במעשרות מטמא טומאת אוכלין משום דקתני לה גבי הלכתא דדיני מתני אימא סחמא דרבים עדיף ואיבעית אימא אולמיה דהאי סחמא מהאי סחמא איבעית דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה ומאי מעיניו רבי יוחנן סתמא אחרינא אשכח דתנן לאחויי סומא באחת מעיניו ומני ואינו כשר לדון גמ' לאחויי מאי א"ר יוחנן הכשר לדון כשר להציד ויש שכשר להציד ממפני פסולה אימא לא צריכא *לותני*' כל 67 I

מן הארץ הייב במעשרות ואילו לקיטתו

מתשר תנן כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו

עאנה ומכניסו לקיום למעוטי ירק ואילו גבי

כמהים ופטריות ולקיטתו כאחד למעוטי

למעוטי הפקר וגידולו מן הארץ למעוטי

אוכל למעוטי ספיחי סטים וקוצה ונשמר

ולקיטתו כאחד ומכניסו לקיום חייב בפאה

כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ

שאינו חייב בפאה דתנן כלל אמרו בפאה

בפאה גמ׳ לאתויי מאי לאתויי תאנה וירק

LLL

130

רבנן דדרסה ואכלה והיינו גירותא ת"ר גוזל מרימר תרנגולתא דאגמא אסירא חזיוה שריא וסימניך עמוני ולא עמונית דרש GGX ULTYLL LXYXX XQLL ULTYLLUX LXYXX דאגמא הואי רב פפא לטעמיה דאמר רב באיבראי ממרה רב פפא אמר תרנגולתא תחיכו עליה בתרנגולת שמרדה ומאי ברא אמר להו אביי גברא רבה אמר מילתא לא ברא עוף טמא הוא ועוף טמא מי קמטמא אַנְלְ תַרְנְגוּלְ בַרְאַ הוֹה אַחִיכוּ עַלִיה תַרְנָגוּלְ אביי תרנגולת שביבנה מאי איכא למימר עסקינן דלא הוה קמן דלחשוב עליה א"ל רבי זירא אמר הכא בגוול שנפל מן הרום הכא נמי מחשבת חבור לא שמה מחשבה הכשר אלמא מחשבת חיים לא שמה מחשבה ווה אחד מהן צריכה מחשבה ואינה צריכה תנינא י"ג דברים נאמרו בנבלת עוף טהור לא שמה מחשבה אמר רבא אף אנן נמי מחשבה לכשיתלשו קסבר מחשבת חבור מתחילה לבהמה ונמלך עליהן לאדם צריכות רבה בר בר חנה א"ר יוחנן עולשין שזרען אחת ואחת וחכ"א מאחת על הכל אמר בצלים שבין הירק ר' יוסי אומר פאה מכל בהם שומים ובצלין חייבין דתנן מלבנות כאחד ומכניסו לקיום לא קתני אם היו

אז קד

הכי קאמרי ליה לא אם אמרת יורדת לכך מאי אינה יורדת לכך אמר רבא לו לא אם אמרת בטומאה חמורה שכן אינה לא תממא טומאה קלה שלא במחשבה אמרו אם מממאה טומאה חמורה שלא במחשבה ועשאתו ככפר א"ר יוחנן בן נורי קל וחומר זעירא בר חנינא לעולם בכרך וגתו מאסתו צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר א"ר ממאה בכל מקום ונבלת עוף טהור בכפרים למ"ד דלא בעיא מחשבה והתנן נבלת בהמה מחשבה ולא הכשר אלא בכפרים ומי איכא עוף טהור והחלב בכרכים אין צריכין לא והתנן נבלת בהמה טהורה בכל מקום ונבלת עסקינן אילימא בכרכים למה לה מחשבה כותים היו שם וחשבו עליה לאכילה במאי וממאוה שלא במחשבה אמרו לו משם ראיה להן תרנגולת שביבנה תוכיח שיורדת לכך תאמר בטומאה קלה שכן יורדת לכך אמר אמרת בטומאה חמורה שכן אינה יורדת לכך טומאה קלה שלא במחשבה אמרו לו לא אם טומאה חמורה שלא במחשבה לא יטמא ממא א, ב יוחנן בן נורי ק"ו אם מטמא לכלב מהור ר' יוחנן בן נורי אומר אף לכלב שנפל לגת וחשב עליו להעלותו לכותי טמא

חרדל בשנים ושלשה מקומות שנותן פאה מודים חכמים לר' עקיבא בזורע שבת או שמע מינה מין קתני שמע מינה תנן התם כל שחייב בפאה חייב במעשרות אלא לאו ובפאני ופטור מן המעשר והא אנן תנן בבקר ובצרו חייב בפרט ובעוללות ובשכחה אשי הא שמע המפקיר את כרמו והשכים בטרפה מראשית הגו אמר רב שימי בר מני רבי שמעון היא דתנן ר"ש פוטר את הגז ואינה חייבת במתנות אמר רבינא הא ואם איתא האיכא טרפה דהייבת בראשית שחייב במתנות ואין חייב בראשית הגו כל שחייב בראשית הגז חייב במתנות ויש מומאת אוכלין ה"ג מסתברא מדקתני סיפא הכי קאמר כל מין שחייב במעשר מטמא ואון מטמאין טומאת אוכלין אמר רבא ואם איתא הא איכא הני דקחייבין במעשר שחייבין במעשרות מטמאין טומאת אוכלין חייבין ואם לאו פטורין מתיב רב אשי כל ובכי קאמר אם החצר משמרת פירותיה שעלו מאיליהן עסקינן וסחמא לאדם קיימי נשמרין חייבין אמר רב אשי הכא בחצר לאו דורעינהו מתחלה לבהמה וקתני אם היו דזרעינהו מתחלה לאדם צריכא למימר אלא אם היו נשמרין חייבין היכי דמי אילימא לה דתנן הסיאה והאזוב והקורנית שבחצר

מכל אחד ואחד והא שבת דמיחייב בפאה טוו ומיחייב במעשר דתנן כל שחייב בפאה חייב ורו במעשר ומדחייב במעשר מטמא טומאת וה אוכלין אלמא כל מילי דעביד לטעמא מטמא

טומאת אוכלין דהאי שבת לטעמא עבידא ורמינהי הקושט והחימום וראשי בשמים והתיאה והחלתית והפלפלים וחלת חריע נקחין בכסף מעשר ואין מטמאין טומאת

הא דאמרי **לבני מערבא דמברכין בתר דסליקו תפילייהו לשמור חקיו.** פי' ר"ת ז"ל בספר הישר שלו שלא אמרו אלא בתפילין אבל בציצית ושאר מצות אין מברכין לאחר עשייתן.

והביא ראיה ממה שאמרו בירושלמי בפ' היה קורא בחורה כיצד הוא מברך עליהן ר' זירקן בשם ר' יעקב בר אידי כשהוא נוחן של יד מהו אומר בא"י אמ"ה על מצות תפילין וכשהוא נותן לראש מהו אומר אקב"ו על הנחת תפילין. וכשהוא חולצן מהו אומר ברוך וכו' לשמור הקיו ואתיא כמ"ד בחוקת תפילין הכחוב מדבר ברם כמ"ד בחוקת הפסח הכחוב מדבר לא כר"א [לפנינו שם לא ברא ואם הגירסא נכונה כר"א קאי על למטה ע"ש] והטעם לזה מפני שמניח תפילין לאחר שקיעת התמה עובר בעשה הילכך מברך בשעת סיליקן בלילה שהוא מקיים עשה ואין לך כן בכל המצוות, כך פי' חכמי הצרפתים בשמו ז"ל.

ועדיין אינו מחוור, דא"כ הא דאמרינן בשמעתין לאתויי מצות ומקשי ולבני מערבא דמברכין בתר דמסלקי תפילייהו מאי איכא למימר מאי קושי' מתני' לאתויי כל שאר המצות. ועוד יש נסחאות שכחוב בהן ולבני מערבא דמברכי אמצות וכו'.

אלא נראה לבני מערבא ה"ה לכל מצות שטעונו' ברכה לאחריהן וז"ש בירושלמי אתיא כמ"ד בחוקי התפילין לא הקפידו אלא על הלשון דלשמור חקיו אבל שאר כל המצות אין מברכין אלא לשמור מצותיו ובודאי נראה לומר שאין בני מערבא מברכין אלא כשהן מסלקין אותן בזמן ערבית ולא משום עשה שבהן אלא משום שכבר נגמרה מצותן דקסברי לילה לאו זמן תפילין הוא וא"כ סלקו אותן בע"ש ובערבי י"ט לד"ה מברכין היו אבל אם היו מסלקין ביום היאך יברך הלא מצוה להניחן ולא לסלקן. ולפיכך אמרו בירושלמי דאתיא כמ"ד בחוקת תפילין הנותן תפילין בלילה מימים ימימה ולא לילות וכך סמכו שם בירושלמי ר' אבהו בשם ר' אלעזר הנותן תפילין בלילה עובר

בעשה מה טעם ושמרת וכוי. אבל נאמר לפי"ז הענין ולפ"ז הפי' שאין מברכין על כל מצוה שאין סילוקה גמר עשייתה כגון פושט ציצית ביום והיוצא מן הסוכה אבל בלילה מברכין על ציצית וכן לאחר שופר ולולב וכל כיוצא בהן שעשייתן גמר מלאכתן מברכין וזה שלא העמידו משנתינו דיש טעון במצות כיוצא באלו שאינן טעונות ברכה מפני שאין לשין לאחריו אלא לאחר שנגמר

המעשה. וזה הלשון נכון הוא שאין הדין נותן לברך לאחרי' במצוה שעדיין הוא חייב בה והוא מסלקה ממנו שא"כ מצינו חושא ומברך ואין לך כן אלא בקורא בתורה ובצבור מפני שהוא מצוה לגמור כדי שיהיו ג' או ז' קוראים כתקנת חכמים. אבל בגמר מצוה בכל מצוה נגמרת מברכין היו ודמיא להו להלל ומגלה ותורה בצבור וראינו לרבינו האי גאון ז"ל שכתב בהא דבני מערבא לא נהגינן הכי במתיבתא ומיהו אי בעי אינש למיעבד כבני מערבא שפיר דמי.

ולשון הירושלמי שכחבנו נראה שמכריע כדברי בעל הלכות ז"ל שהצריך לברך א' של יד וא' של ראש אף על פי שלא שח. וכן החזירו שם הענין הזה בפרק הרואה ואמרו העישה תפילין לעצמו אומר בא"י אמ"ה לעשות תפילין לשמו כשהוא לובשן אומר בא"י אמ"ה על מצות תפילין וכשהוא מניחן אומר אקב"ו על הנחת תפילין בכל מקום מזכירין כן אע"פ שלא שה ולא כדברי רבי' הגדול ז"ל שפירש לא שה מברך א' בלבד על שתיהן.

אלא שיש לנו פתחון פה לומר דגמרא ירושלמי ס"ל כרקס"ר מעיקרא בגמרא דילן אבל במסקנא אסיקו אביי ורבא לא שח מברך א' ואנן כמסקנא דגמ' דילן עבדינן או שענין הירושלמי במניח א' מהן ולא במניח שתיהן.

מן השדה אתה מאכיל לבהמתך בבית כלה כל חבואתה לאכול כל זמן שחיה אוכלת כה, ז) ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה הלוף שוטה ועיקר הדנדנה דכתיב (ויקרא יש שיש לו שביעית ואין לו ביעור עיקר ביעור גמ' כגון עלה הלוף שוטה והדנדנה לו שביעית ויש שיש לו שביעית ואין לו חייב בראשית הגו כל שיש לו ביעור יש הגז חייב במתנות ויש שחייב במתנות ואינו עשויה ש"מ מתונ" כל שהייב בראשית סחמא לקדרה אלא לאר ש"מ סחמא לכמך ואי ס"ד סתמא לקדרה כי לא נתנה נמי בה משום תרומה ומטמאה טומאת אוכלין אוכלין הא עד שלא נתנה טעם בקדרה יש אין בה משום תרומה ואינה מטמאה טומאת עשויה דתנן השבת משנתנה טעם בקדרה הא סתמא לקדרה אלא סתם שבת לכמך (אמר) לא חימא בשבח העשויה לכמך רב אשי אמריתה לשמעתי' קמיה דרב כהנא כי חניא ההיא בשבת העשויה לכמך אמר ואין מטמאין טומאת אוכלין אמר רב חסדא נורי נמנו וגמרו שאין נקחין בכסף מעשר הם לא ילקחו בכסף מעשר וא"ר יוחנן בן מטמאין טומאת אוכלין ואם אינן מטמאין אף בן נורי אם נקחין בכסף מעשר מפני מה אין אוכלין דברי רבי עקיבא אמר לו רבי יוחנן

אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמור חוקיו ממודא ומדוכי בתר דסליקו תפילייהו אמגא לאטוני מאי לאטוני מצוח ולבני לאטויי מאי לאטויי מיא ולרב פפא דמברך מאי לאתויי ירק ולרבי יצחק דמברך אירק לפניו ואין טעון ברכה לאחריו *גלו'* לאתויי לאחריו מעון ברכה לפניו ויש שמעון ברכה יגדיל תורה ויאדיר *מתני*, כל הטעון ברכה וכן תנא דבי רבי ישמעאל (ישעיהו מב, כא) רחמנא קשקשת ולא בעי סנפיר א"ר אבהו יז, ה) ושריון קשקשים הוא לבוש ולכתוב דקשקשת לבושא הוא דכתיב (שמואל א והשתא דכתב רחמנא סנפיר וקשקשת מנקן ואפילו דג ממא כתב רחמוא סופיר וקשקשת הוה אמינא מאי קשקשת דכתיב סנפיר רחמנא למה לי אי לא כתב רחמנא סנפיר מכדי אנן אקשקשת סמכינן סנפיר דכתב שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת דג ממא צמי כל שיש לו קשקשת דג טהור יש מלפים ויש שיש לו מלפים ואין לו קרנים גו לשלשת כל שיש לו קרנים יש לו יש לו סנפיר ויש שיש לו סנפיר ואין לא כלו להו *מתני* כל שיש לו קשקשת לחיה מן השדה כלה לבהמתך שבבית והני

לאתוני מאי לאתוני

134 LLL

76 12

בתורה או חולצת או מתיבמת למה לי בלשון נקיה אין ה"נ אלא איידי דפריש צמי וכיון דתנן הייבת בכל מצות האמורות למאן רבי יהודה אומר עד שירבה השחור תינוקת שהביאה שתי שערות אינה יכולה העליון אלא שדברו חכמים בלשון נקיה שתי שערות עד שיקיף זקן התחתון ולא בתורה וראוי להיות בן סורר ומורה משיביא שתי שערות הייב בכל מצות האמורות מצות האמורות בתורה וכן תינוק שהביא שערות או חולצת או מתיבמת וחייבת בכל מעוני מינוקת שהביאה שתי $\Gamma'\Pi L'$

התחתון ולא העליון אלא שדברו חכמים ומורה משיביא שתי שערות ועד שיקיף זקן ומורה תנינא חדא זימנא אימתי הוא בן סורר משום דקבעי למחני וראוי להיות בן סורר במצות האמורות בתורה ל"ל וכי תימא וכן התינוק שהביא ב' שערות הייב בכל לא מאי טעמא אשה כאיש וכיון דתנא למ"ל דאי אייתי שתי שערות אין אי לא בפרשה אבל אשה בין גדולה ובין קטנה לאפוקי מדרבי יוסי דאמר איש כתוב

מיאנה והגדילה ועמדה ונשאת רב אמר אינה צריכה גט משני ושמואל אמר צריכה גט משני ולא מצינו חמות ממאנת ושמואל אי סבר ליה כרביה ההוא דאיתמר בכתובות (דף ע"ג) קטנה שלא והכי ודאי פשטה דשמעתא דאמרי' דבר שאמר אותו צדיק יכשל בו זרעו. וא"כ לר' ישמעאל **טעות.** פירש רש"י ז"ל כגון ע"מ שאני כהן והרי הוא ישראל וכגון קטנה שאין מעשיה כלום והא האמר ר' ישמעאל ויש לך אחרת שאפילו לא נתפסה מותרת ואיזו זו שקידושי' קידושי

דאמוראי נינהו אליבא דשמואל. שחי שערות אינה ממאנת ההיא דלא כר' ישמעאל. אי משום דהא דידיה והא דרביה. אי משום ולגיטין ולחליצ' ולמיאונין ואיתמר עלה למיאוניו לאפוקי מדר' יהודה וכו' דאלמא משהביאה וההיא דאמרינן בפרק מי שמת (דף קנ"ו ע"א) אמר ר' נחמן אמר שמואל בודקין לקידושין מראשון קאמר.

וכן משמע בפרק נושאין על האנוסה (יבמות ק, ב) כלשון הזה וכבר פירשתיה ביבמות בפרק שנתקרשה או מפני שלא מיחת בקידושי דרבנן שעה ראשונה שוב אינה יכולה למחות מדבריהם. בקדושי קטנות אינה ממאנת אלא עד שתביא שתי שערות ומיהו דרבנן הוא מפני שנראית כגדולה עושה בעילתו זנות ולשום קדושין בעל כך בקטנה שהגדילה ונמנו וגמרו שאפילו לד" ישמעאל שנכנסה למאן היו סבורין לומר כשם שלר" ישמעאל ממאנת בקדושי תנאי ולא אמרינן אין אדם לה לומר שאם לא רצתה בבעל הולכת לה ולא שתהא צריכה גם מיאון אלא מעשה כשהיה בבתו וי"מ דוקא קידושי טעות אבל בממאנת בקדושי קטנות לא א"ר ישמעאל ופי" ממאנת והולכת

של יד ושתים ע"ג קשרי אצבעותיה של רגל גדולה היא דלא פליגי רבנן עליה דר"ש בהאי. אע"ג דקיימא לן כרבנן **עד שיהו שתי שערות במקום אחד.** מיהו שתים על גבי קשרי אצבעותי' Ľ′′₩.

מקום ערוה וכן שמעתי בשם ר"ת מיהו ביד ורגל סגי. ובשמעתין משמע אפילו על יד ורגל או בגבה. וי"מ גבה וכריסה במקום ערוה וכריסה למעלה עד וחמהני על הרב רמב"ם פאסי ז"ל שכתב ב' שערות אלו צריכים שיהיו במקום הערוה

עוקבא לא שירבה השחור ממש אלא כדי בלשא ואפקוה אמר רב חסדא אמר מר יוחנן אמרה קמיה דרבי יהודה נשיאה שדר בר אבא אמרה קמיה דר' יוחנן אזל רבי כרבי יהודה ואע"ג דנבעלה אזל רב שמן יצחק ותלמידי דרבי חנינא עבוד עובדא שתי שערות פרוש ולא עבוד עובדא רבי וגמרו עד מתי הבת ממאנת עד שתביא מועכב על כתפה ממאנת והולכת לה ונמנו זו שקרושיה קרושי טעות שאע"פ שבנה אחרת שאע"פ שלא נתפשה מותרת ואיזו נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת ויש לך רבי ישמעאל (במדבר ה, יג) והיא לא זרעו דאמר רב יהודה אמר שמואל משום אמרו דבר שאמר אותו צדיק יכשל בו המדרש ובכתה בכייה גדולה בבית המדרש היום הווכרו דבריו של רבי ישמעאל בבית למאן ובנה מורכב לה על כתפה ואותו בבתו של רבי ישמעאל שבאת לבית המדרש אמר להו רב כהנא לא כך היה מעשה למעבד עובדא כרבי יהודה ואע"ג דובעלה אינה יכולה למאן חברוהי דרב כהנא סבור נבעלה לאחר שהביאה שתי שערות שוב הלכה כרבי יהודה ומודה רבי יהודה שאם עינוקת שהביאה כו' א"ר אבהו א"ר אלעזר מגלי דתינוקת קמפרש נמי מילי דתינוק

יהיו שתים יונקות מגומא אחת שאלמלא נימא ונימא בראתי לו גומא בפני עצמה שלא הרבה נימין בראתי בראשו של אדם ולכל איוב מן הסערה ויאמר אליו שוטה שבעולם בסערה השיבוהו איוב לח ויען ה' את אברה לפניך ונתחלפה לך בין איוב לאויב חירף אמר לפניו רבש"ע שמא רוח סערה איוב בסערה חירף בסערה השיבוהו בסערה בשערה ישופני והרבה פצעי חנם ואמר רבא ומי איכא כה"ג והכתיב (איוב ט, יו) אשר למ"ל דאפילו שתי שערות בגומא אחת ב"א עד שיהו שתי שערות בשתי גומות עוא ואחמותי, יומוע אי אחמועינן יומות קשה בה רבי חנינא מסורא לא לישתמיט שפחות אמר רב אשי אמר לי מר זוטרא מעניתא מלכתא מאי בינייהו איכא בינייהו רב מלכיא שמעתתא רב מלכיו וסימנא רב מלכיא רב פפא אמר מתני' ומתניתא וגומות רב מלכיו בלורית אפר מקלה וגבינה רב חנינא בריה דרב איקא שפוד שפחות בר אהבה גומות אע"פ שאין שערות אמר שיהא בעיקרן גומות רב מלכיו אמר רב אדא אמר רב הונא שתי שערות שאמרו צריך שערות המקיפות משפה לשפה א"ר חלבו שירבה השחור על הלבן רבא אמר שתי שיהיו שתי שערות שוכבות ונראות כמי בכל מקום כדי לכוף ראשן לעיקרן דברי שערות האמורות בפרה ובנגעים והאמורות ממאנע גד שתביא ב' שערות מתני' שתי יודע מהו בן שלקות איני מכיר עד מתי הבת אצל רבי עקיבא אמר לי כלכול זה איני עד שתכלכל ולא אמרתם לו דבר כשבאתי והלא בן שלקות העיד במעמד כולכם ביבנה יאמר לך עד שתביא שתי שערות אמור לו אצל ר"ע אמור לו עד מתי הבת ממאנת אם חנינא בן חכינאי בצידן ואמר כשאתה מגיע אומר עד שתכלכל ואמר רבי שמעון מצאני רבי יוסי אומר עד שתקיף העטרה בן שלקות מאיר ר' יהודה אומר עד שירבה השחור ממאנת עד שתביא שתי שערות דברי רבי ב' שערות במקום אחד ת"ר עד מתי הבת רבי שמעון ורבנן אמר רב חסדא עד שיהו שמעון בן יהודה איש כפר עכו שאמר משום מנג קשרי אצבעותיה של רגל דברי ר' אחת ע"ג קשרי אצבעותיה של יד ואחת שאמרו אפילו אחת בגבה ואחת בכריסה ואחת על הביצים תניא נמי הכי שתי שערות שתי שערות שאמרו אפילו אחת על הכף בא ברישא אמר רב יהודה אמר שמואל איוב באויב נתחלף לי לא קשיא הא בגופא עיניו של אדם גומא בגומא לא נתחלף לי שתים יונקות מגומא אחת מכחיש מאור

אין בג' מקומות לא לדבריהם דרבנן קאמר בג' מקומות חיישינן הא אמרת בג' חלוקות גריסין במקום א' הוא דלא חיישינן הא לכל יומא לא חלינן ור"ה בן אנטיגנוס ג" הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד חזיתיה ואידך אגב זוהמא דם מאכולת במקום אחד נמי נימא תרתי ופלגא מגופה דאמרי' בתרי יומי חזיתיה שלשה גריסין פחות מג' גריסין במקום אחד דלא חיישינן ר' חנינא בן אנטיגנוס לרבנן מאי שנא ונאכן לא משמע לן אמר רבא בהא זכנהו מהו דתימא כל כי האי גוונא מביאה קרבן קחויא חיישינן ב' ימים וחלוק אחד מיבעיא זיבה השתא שלשה חלוקות דלאו מגופה וחלוק אחד הן הן הכתמים המביאין לידי לה ומצאה עליהם כתם או שראתה ב' ימים לידי זיבה כיצד לבשה ג' חלוקות הבדוקות בהן משום זוב ופעמים שהכתמים מביאין דתניא ר"ה בן אנטיגנוס אומר כתמים אין גמ' מאן חכמים ר' חנינא בן אנטיגנוס היא רבי מאיר וחכ"א אין בכתמים משום זוב הרי זו מקולקלת וחוששת משום זוב דברי כדברי כולן להחמיר מתני הרואה כתם צמ, אמר רב חסדא אמר מר עוקבא הלכה ר' עקיבא אומר כדי שיהו ניטלות בזוג רבי ישמעאל ר"א אומר כדי לקרוץ בציפורן

351

יהודה סבר אע"ג דבדקה בתרוייהו חיישא יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל דרבי ברקה מאי לא ברקה אילימא דברקה בדרבי נראין דברי רבי יהודה בן אגרא כשלא ידיה בעיניה כל בין השמשות אמר רבי ידיה ראתה ואמרו לי כי קאמרינן כשנתנה יפה אתם אומרים עכשיו שמא עם סלוק אנא אילמלי ידיה בעיניה כל בין השמשות דאמר בין השמשות ספיקא הוי ואמינא להו השמשות דרבי יהודה ור' יוסי לטעמיה דרבי יוסי ליליא הוא והא בדקה בבין יוסי לא בדקה דרבנן סברי בבין השמשות בשמשות דרבי יהודה ובבין השמשות דר" ענולע ואף עצמה לא בדקה אלא בין מסלינן כגון שבדקה עצמה ולא בדקה לרבון דבי רב דיתבי וקאמרי הכא במאי ברקה ומאי לא ברקה אמר רבא אשכחתינהר בשלא בדקה ודברי חכמים בשבדקה מאי אמר רבי נראין דברי רבי יהודה בן אגרא

מרובה הוששת לראיה מועטת אינה הוששת כלל מודו ליה ורמינהו הרואה כתם לראיה ולא בדקה בדר" יוסי אבל היכא דלא בדקה לא נחלקו עליו אלא דבדקה בדר' יהודה בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי שאף חכמים יהודה בן אגרא לרבנן דלא בדקה כלל לא לשיא דרבי אדרבי ה"ק נראין דברי רבי בין השמשות דרבי יוסי לרבי ספקא הוי יהודה ולא בדקה בדר" יוסי חיישינן אלמא יהודה ובין בדרבי יוסי אבל בדקה בדר' לא בדקה אלא פשיטא דבדקה בין בדר' אע"ג דלא בדקה בתרוייהו לא חיישינן הא ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל דרבנן סברי מאי בדקה אילימא דבדקה בדרבי יהודה הוא אימא סיפא ודברי הכמים כשבדקה אלמא בין השמשות דר' יוסי לרבי ליליא יהודה ולא בדקה בדר' יוסי לא חיישא יהודה ולא בדרבי יוסי אבל בדקה בדר" הא בדקה אלא פשיטא דלא בדקה לא בדרבי

דף בג

להו לדידי בג' הלוקות אין בג' מקומות לא אלא לדידכו אודו לי מיהת דהיכא דחואי ג' גריסין במקום אחד דאמרינן תרי ופלגא מגופה חזיתיה ואידך אגב זוהמא דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל יומא לא תלינן ת"ר הרואה כתם אם יש בו כדי לחלק ג' גריסין שהן כגריס ועוד חוששת ואם לאו אינה חוששת ר' יהודה בן אגרא אומר משום רבי יוסי אחת זו ואחת זו חוששת

זו דברי רבי יהודה בן אגרא שאמר משום רבי יוסי אמר רבי אני שמעתי ממנו שאחת זו ואחת זו חוששת ומן הטעם הזה אמר לי ומה אילו נדה שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת ממאה ונראין דבריו כשבוקה מאי בוקה אילימא הבוקה בזר' יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי בדקה לא בדר' יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי בדקה לא בדר' יהודה ולא פשיטא דבדקה היישא והא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה בין בדר' יהודה ובין בדרבי יוסי מכלל דרבי

יהודה בן אגרא סבר בזקה בדר' יהודה בן אגרא השמשות דרבי יוסי לר' יהודה בן אגרא אדר' יהודה בן אגרא בשלמא בלא רבי לא קשיא התם דבדקה בדר' יהודה ולא הודה ובדר' יוסי אלא בדרבי קשיא תרי יהודה ובדר' יוסי אלא בדרבי קשיא תרי יהודה ובדר' יוסי אלא בדרבי קשיא תרי ונא סבר שלים בין השמשות דר' יהודה

והדר הייל בין השמשות דר' יוסי והאי תנא

שהוא מתקן הלכותיה לידי ויבה. פ' רש"י ו"ל לענין זיבה הוא מיקל לדידיה היכא דלא חואי ביום לא תלינן כתמה בראיתה ומונה ימי נדה מיום ראיתה ואין ימי זיבה מתחילין עד יום ח' לראיתה ולרבי מונה מיום מציאת כתמה ואף להקל ולטבול לילי ז' לכתמה אם פסקה ומיום ח' לכתמה אמרינן יום זוב הוא ונמצא רבי מחמיר לענין זיבה דכי חזיא בה' לכתמה אמרינן יום זיבה הוא וצריכה לשמור יום כנגד יום ולרשב"א סוף נדה הוא ואין צריך שימור ולא נראה דהא רשב"א כיון דלא תלינן כתמה בראיתה מקולקל' היא לכתמה אמרינן.

ול"א פי" בה שהוא מתקן הלכותיה לידי זיבה שהוא מחמיר וחושש לכתם משום זוב בג' גריסין ועוד אי נמי שאם ראתה שנים והוא צריכה שימור. וכן בכל שלשה רצופים שתראה חוששת לזיבה וצריכה נקיים נמצא שהוא מתקנה ומוציאה מכל ספק זיבה ואני מעותה שאיני מוציאה מידי ספק

כלומר גראין ומטין כדברי המחמיר. ואף לשון זה אינו עולה דלמה לידי זיבה לכל דבר הוא מחמי' שהרי רבי מטהר' ליום ששי לראי' ולרשב"א ליום שביעי. ועוד ק"ל כיון דקי"ל (נט, א) כתמים דרבנן ובראית כתמה אינה מטמאה היאך רבי מונה לה משעת כתמה והלא ביום ראיתה היא תחלת נדה וממנו ראוי למנו' דבר תורה. וכדאמרינן בפרק קמא (ו, א) ברואה כתם ומקולקל' למנינה ואינה מונה אלא משעת

שראתה. לפיכך נ"ל שלא תלה רבי אלא כתמה בראיתה אבל ראיתה בכתמה לא, כתמה בראיתה לומר שאינה מטמאה עצמה וקדשים למפרע ואינה מקלקלת למנינה מיום לבישת החלוק אבל מכל מקום עיקר מנין נדה וזיבה מיום ראיה בדין תורה וחוששת נמי ליום. מציאת כתמה כדין דבריהם.

לפיכך אמרו שהוא מחקן הלכוחיה לידי זיבה כלומר שאינה תולה כתם בראיה אלא במקום שאין הילוק ספיר' זיבה ביניהם כך דהיינו אותו יום שמנין ימי נדה וזבה אחד הוא בין לכתם בין לראיה ונמצאו כל הספירו' ראויו' כדין תורה משעת ראיה וכשהוא מעת לעת הוא רואה אינו תולה ונמצא' מקולקל' לכתם ומונה משעת ראיה נמצא כשהוא אומר תולה מתוקנת לגמרי. וכשהוא אומר אינו תולה היא מקולקל' לגמרי.

אבל רבי אפי' בשעה שהוא חולה כחמה בראיתה הוא מעותה לידי זיבה שהרי אסורה לשמש עד יום ז' לראיה שהוא ה' לכחמה. ואם ראתה בו ביום חוששת לזיבה בודאי נמצא לרבי שאפילו בשעת תקונה כלומר שהוא תולה הוא מעותה שחולה כחמה בראיתה ואינו חולה ראיתה בכחמה אשתיק ולא א"ל ולא מידי זימנין אשכחיה אסי כתמים צריכין הפסק טהרה או לא בלכותיה לידי זיבה בעי מיניה ר' זירא מר' שהוא מתקן הלכותיה לידי זיבה ואני מעוות רבינא איפוך רב נחמן אמר לעולם לא תיפוך ואני מעוותה מחקנה עוותי מעוית לה אמר יומו א"ר נראין דבריו מדברי שהוא מתקנה מעת לעת דברי רבי ר"ש בן אלעזר אומר ואחר כך ראתה דם תולה כתמה בראייתה חמור מראייתה לכל דבר ת"ר ראתה כתם אף קרשים אינה מטמאה שלא יהא כתמה קדשים אלא חני הכי ר"ש בן אלעזר אומר והא מצינו כתמה חמור מראייתה לענין מטמאה שלא יהא כתמה חמור מראייתה אלעזר אומר קרשים מטמאה עצמה אינה עצמה וקדשים למפרע דברי רבי ר"ש בן בדר' יהודה ת"ר הרואה כתם מטמאה סבר בין השמשות דר' יוסי מישך שייך

שאתם מתקנין את השוטות כו' הני לנדתה סוף נדה ותחלת זיבה א^{ייר} יהושע עד השמשות תחילת נדה וסוף זיבה ובשביעי רב חסדא הכי קאמר הרואה יום י"א בין וסוף נדה תחלת נדה וסוף זיבה היא אמר כאו ועלוו אע בפלטות לכל, תחלת נדה א"ר יהושע ער שאתם מתקנים את השוטות לנקבה בין השמשות לכולן הרי אלו טועות וסוף זיבה יום ארבעים לזכר ויום שמונים השמשות תחלת נדה וסוף נדה תחלת זיבה שיטפאי אחיא לי מותני הרואה יום י"א בין בלמא אגב שיטפך אחיא לך א"ל אין אגב זימנין סגיאין בעא מינך ולא אמרת ולא מידי דכתמים צריכין הפסקת טהרה א"ל אין והא יוחנן אמר אע"פ שלא ברקה א"ל מכלל לעת דברי רבי אמר ר"ל והוא שבוקה ורבי דיתיב וקאמר תולה כתמה בראייתה מעת

112 21

מלאטרדעוהבתרוםועם "לונהליאלאפתני טועות דחניא יום אחד טמא ויום אחד טהור מהאטרעוה עומא ויום אחד טהור מהאטרעות מתאטרנן משמש" רביע ימיה מתוך שמונה ועשרים יום. דלפי זה פתחה של זו מכ"ה לכ"ה. שמע מינה שאין האשה נעשי' תחלת נדה משנעשי' זבה גדולה עד שתספור נקיים שלה שהרי בשבוע שלישי שהוא טמא כל שבעה אין בו מימי זיבה אלא ארבע ימים הראשונים ואם תאמר בג' האחרונים נעשי' תחלת נדה נמצאת בשבוע חמישי' שהוא טמא זבה גדולה וצריכה שבעה נקיים ואם כן היאך פתחה של זו בתחלת כ"ח והרי כל אותו שבוע ה' בימי זיבה הוא ונעשת בובה גדולה ובשבוע שהוא טמא ששה ימים שבו ימי זיבה הן. ואינה משמש' בשמיני נמצאת שלא שמשה בכ"ח שניים כלום.

וכן נמי מדקחני סיפא משמשת חמשה עשר יום מחוך מ"ח ש"מ כה"ג דאי לא חימא הכי הרי שמנה חמישי' ארבעה האחרונים מחחל' ימי נדה נמצאו ימי זיבתן כלין בשבעה של שמוגה ימים

140 LLL

כולן ימי זיבה הן שמשנעש" זבה גדולה עד שתספור שבעה נקיים איו ראייתה אלא סתירה כולן ימי זיבה הן ומאה טהורין ז' לספירה וכולן לתשמיש והיינו ימי שמושה כימי זיבתה אלמא משמשים בשמקתניה לקלמשמווכן לאקואכים מה רמאה טהורין שבעה הראשונים תחלת נדה והשאר השביעיים ואנו אומרים תחל' נדתה של זו שחוזרת חלילה.

לספירתה ואינה מונה מהם ימי נדה.

לפי שא"א ושם אמרו וכי דנין אפשר משא"א לומר שא"א לספירת זיבה בימי נדה למ"ש וכן פי" וז"ש בפרק בנות כותיים מה ימי נדתה אין ראויין לזיבה ואין ספירת שבעה עולה בהן כלומר

הרביעיי, למה תשמש שבעה והלא צריכה היא לשמור יום א, לספיר' עשירי ואחד עשר של והא דאקשינן **הני ארביס' הוו.** מפורש בדברי הר"ר אב"ד ז"ל דהכי מקשה בשמנה ימים שם רשייר זייל.

אבל דבר שהכל מודים בו שאין ימי נדה מתחילין עד שתספור נקיים. דברי רש"י ז"ל נוחין בזה. של ח' רביעיים שהשלימה בהן ימי נדחה עולה לה לספיר' שמיר' של יום עשירי שאמרנו. ואין זאח אומרח ימי גדה שאינה רואה בהן עולה לה לימי זיבתה כלומר של זוב קטן. ולפיכך יום א' ימי זיבה שראתה בהן בשמונה השלישיים וכדאמרן ברישא דהיינו שימור בעו ופריק רב אדא

עשר ומונה שבעה לנדוחה אף על פי שלא ראחה ואם ראחה אחריהן באחד עשר זבה היא. בהן הרי היא זבה וכן כל ימיה ואם קבעה לה וסת תחל' הוס' הוא יום נדו' וממנו מונה שמונה וסמוך להן אחד עשר ואח"כ מונה ז" לנדות אעפ"י שאינה רואה בהן ואחריהן אחד עשר ואם ראתה ובואו ונצווח על הרמב"ם פאסי ז"ל שכתב בחבורו שהאשה שראתה תחלה מונה שבעה לנידתה

כיוצא במנינן הללו ש"מ שפתחה של זו מ"ח ומכאן ואילך חוזרת חלילה. שלא אמרו משמשת ארבע עשר יום מחוך שנים ושלשים או משמשת שמונה עשר מחוך ל"ו וכן שמונה וארבעים ראשונים אבל בשמונה וארבעים שניים אינה משמשת אלא שלושה ימים וכיון וכן לדבריו בשמונה ימים טמאים ושמונה טהורים אינה משמשת תמשה עשר יום אלא מתוך ופתחה של זו לסוף אחד עשר שבועות ובגמרא אמרו רביע ימיה ולא קיים אלא בתוך כ"ח הא". שני ולסוף תשעה שבועות משמשת ששה ימים בשבוע הגשירי וחמשה ימים בשבוע שנים עשר אלו דברי הבאי שלדבריו לא תמצא לרואה שבעה טמאים ושבעה טהורים שתשמש אלא שבוע עוד שבש וכתב שאפילו ראתה מ' וי' ואחד עשר ושנים עשר הרי זו זבה ותחלת נדה וכל

רואה יום אחד מסוף ימי נדה יושבת עליו ששה ימים מימי הזיבה ואין לנדה ספירה אלא בימיה. והשאר לזיבות והלא נעשה , היא נדה אף על פי שלא ספרה לזיבה. ועוד לדבריו מצינו אשה זיבה ואין ימי חמישה בטהורים אלא שלשה וכן למאה וכן לאלף למה מנה חכמים שבעה לנדה נשלמו ימי זיבה ראשונה והתחילו ימי נדה נמצא שבעשרה ימים טמאים השניים חמשה ימים מימי פעם אחת בלבד לפי דברי הרב ז"ל שהרי כשהיא חוזרת ורואה כן בשניה בשמונה ימים טהורים וכן האשה שראחה עשרה ימים טמאים ועשרה ימים טהורים אין זיבתה ושימושה שוים אלא

הוא להביא ראיה מן התורה לשנוי זה שהוא משנה היולדת משאר נשים שאפילו כשאינן רואות והרב ז"ל הורה ביולדת שמפסק' ומתחלת למנות מתחל' ראיה שלאחר מלאת ולדבריו צריך ואין מונין לימים שמקודם לכן והטעם לפי שכבר נשלם המניין. וכן שנויה בכמה מקומות במסכתא זו שהרואה יום מ"א לזכר ופ"א לנקבה הרי היא תחלת נדה

הן מונות ימי נדה וזיבה כאלו הן רואות.

ראיה ראשונה כ"ז בימי זיבה קאי לה. ועוד דהא בפ' בנות כותיים אמרי' דלכולי עלמא נדה ופתחה מכ"ז מנינן ואם היינו מונין משעת

כותיים ואין הוסת נקבע אלא בשלשה הפלגו' כדבעינן לפרושי קמן וכל שכן לרב הונא בריה דר' בימי זיבה קיימי והיאך קבעה וסת בכך שאין האשה קובעת וסת בי"א כראיתה התם בשלהי בנות וכו` ואם אתה מונה כל ימי נדת זובם לתחלת ראיה ראשונה שראתה זו כי הדרי אותו כ"ב תליתאי ועוד מהא דתנן היתה למודה לראות יום ט"ו ואוקמה שמואל ט"ו לטבילתה שהן כ"ב לראייתה

ותמהיני עליו אם העביר עיניו בפתחי נדה במס' ערכין דתנא רבנן טועה שאמרה יום אחד יהושע דקשיא דאמר אינה חוששת בתוך אחד עשר וכל זה במס' זו.

שמונה ימים טמאין ושמונה ימים טהורין טהורין משמשת רביע ימיה מתוך כ"ח ימים לעולם שבעה ימים טמאין ושבעה ימים משמשת חמשה ימים ושוב אינה משמשת ששה ימים טמאין וששה ימים טהורין שלשה ימים ושוב אינה משמשת לעולם ימים טמאים וחמשה ימים טהורין משמשת אחד ושוב אינה משמשת לעולם חמשה ממאים וארבעה ימים טהורין משמשת יום ושוב אינה משמשת לעולם ארבעה ימים ושלשה ימים טהורין משמשת שני ימים עשירי מיהא בעי שימור שלשה ימים טמאין אתי אמר נהי דחד עשר לא בעי שימור ששת זאת אומרת גרגרן דתנן אסור רב וגשרים ותשמש נמי בתשסר אמר רב משמשת שמיני ושנים עשר וששה עשר בלבד שני ימים טמאין ושני ימים טהורין רואה מבערב אינה משמשת אלא שמיני לילות מתוך שמונה עשר יום ואם היתה

ממאין ועשרה ימים טהורים ימי שמושה שמונה ימים מתוך שמונה עשר עשרה ימים ימים טמאין ותשעה ימים טהורין משמשת לאו שמע מינה עולין שמע מינה תשעה לספוקי ביולדת נקבה ליכא לספוקי אלא דרב יהושע לרב פפא ביולדת זכר איכא לה לספירת זיבתה אמר ליה רב הונא בריה וכל הני שבעה יתירי דקיהבינן לה סלקי התם כיון דאיכא למימר יולדת זכר היא עולין לה לספירת זיבתה אמר רב פפא שאני ואינו נאכל וימי לידתה שאין רואה בהן הרי זו ספק זיבה ספק לידה מביאה קרבן ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה זיבתה אמר רב כהנא ת"ש ראתה שנים לידה שאינה רואה בהן מהו שיעלו לספירת בהן עולין לספירת זיבתה דאיבעיא להו ימי יצחק זאת אומרת ימי נדתה שאין רואה ושמונה הרי ארביסר הוו אמר רב אדא בר משמשת חמשה צשר יום מתוך ארבעים

ממא ראיתי פתחה שבעה עשר פירש שאפילו היו תחלת ימי נדות הרי השלימה עליו ששה ועוד
י"א אחריהן נמצאת חוזרת לתחלת נדה וכל שכן אם היה בימי זיבה שכבר עברו ימי זיבתה
ימים שהיתה ראוייה להיות נדה ואלי לדברי הרב ז"ל א"א דהא איכא למימר שאותו יום בתוך
אחד עשר היום וכשעמדה אחריו שבעה עשר נמצא עומדת בימי הזיבה למנין הראוי וכן כל
השמועה ומדאמרינן התם נמי חמשה וארבעים ימים ממאים ראיתי וכן כולם אשתמע בהדיא
דמשעה שנעשית זבה גדולה אינה נעשית נדה לעולם עד שתספור שבעה נקיים שלה. ואין לי
להאריך.

וכן יש שבושין בחבורי הראשונים בקצתם כגון רב סעדיה שכתב שכל אחד עשר יום שבין נדה לנדה בשלשה ראיית בשלשה ימים נעשית זבה גדולה בין ברצופין בין במפוזרין. וזה טעות מתפרש כאן ובכמה מקומות דרצופין בעינן ולא מפוזרין ועל כיוצא בדברים הללו ידוו כל הימים שהתורה משתכחת מלומדיה ואין אדם מוציא הלכה ברורה במקום אחד.

7**t**I LLL

ומטמאין יבשין אבל הזוב והניע והרוק

מתני דם הנדה ובשר המת מטמאין לחין

כימי זיבתה וכן למאה וכן לאלף

ביבעל עלך בא סימן

המפלת כמין קליפה כמין עפר כמין שערה ונאשה יבש יבש מעיקרו מנקן ותו הא דתנן מו יהיה בהויתו יהא ואימא הני מילי בלח יבש מנלן אמר רבי יצחק אמר קרא ויקרא היא מטמאה אף מדוה מטמאה אשכחן לח מו, לג) והדוה בנדתה מדוה כמותה מה מנא שני מילי אמר חזקיה דאמר קרא (ויקרא להשרות ולחזור לכמות שהיה טהור גמ" רבי יוסי אומר בשר המת יבש ואינו יכול יבשין וכמה היא שרייתן בפושרין מעת לעת ולחזור לכמות שהן מטמאין לחין ומטמאין ואין מטמאין יבשין ואם יכולין להשרות והשרץ והנבלה והשכבת זרע מטמאין לחין

712 517

לא היה יודע אותה כמ"ש בפרק בנות כותיים וכן ר" יהודה מדסקרתא לא שמע אותה והשיב ויש לומר שזו הברייתא השגויה למעלה שעיר המשתלה יוכיה לא היתה שנויה בבה"מ ורבא

חזר והזכיר הטעם שדוחה סברייתא קל וחומר שלו ולמה הוצרך לומר כן לפי שאלתנו זובו טמא אמר ר' יהודה מדסקרתא סלקא דעתך אמינא שעיר המשחלה יוכיה וכו'. חימא הוא למה SEAFERER OFFICE PRESENTIFIED SEFFER CASES PROPERTY OF SEC. 5) xu.

GLS 1 TO RETR

עליו היא ולא דמה אבן מנוגעת ה"נ אמר קרא אשר היא יושבת הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת הזב ולא אבן מנוגעת טעמא דמעטיה קרא הא לאו לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל הזב הזב ולא בביאה אינו דין שמטמאה משכב ומושב אדם לטמא בגדים אבן מנוגעת שמטמאה מטמא בביאה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ודין הוא ומה זב שאינו עבא אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמא היא דאיצטריך קרא למעוטי דתניא יכול צוא ולטעמיך אבן מנוגעת בת משכב ומושב ולטמא בגדים אטו דמה בר משכב ומושב דמה נמי עושה משכב ומושב לטמא אדם משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים אף ממא מנקן יהיה רבויא הוא אי מה היא עושה כמין יבחושין אדומים תטיל למים אם נמוחו

צא אנעמר עלה אמר עולא דבר תורה עור ותנינן אלו שעורותיהם כבשרן עור האדם שליט בה אוירא ומתה ולעולם גועו מחליף ואפילו רבנן לא קפסלי אלא דאדהכי והכי הגלודה רבי מאיר מכשיר וחכמים פוסלין יותו מחליף והרי עור דגועו מחליף ותנן יצאו שער וצפורן שאף על פי שנבראו עמו גזעו מחליף יצאו השינים שלא נבראו עמו ואין גועו מחליף אף כל שנברא עמו ואין אנבה דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו שנבראו עמו וטהורין אלא אמר רב אדא בר אף כל שנברא עמו והאיכא שער וצפורן אניבני דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו ובשעת חבורן הכל טמא אמר רב אדא בר מטמא חוץ מן השינים והשער והצפורן התם דאקמה והוי עפרא מיתיבי כל שבמת אפרוכי מיתיבי בשר המת שהופרך מהור יבש מאי בינייהו איכא בינייהו דאפריך אדם דומיא דעצם מה עצם יבש אף כאן (במדבר יט, טז) או בעצם אדם או בקבר לכל טומאות הפורשות ממנו רבי יוחנן אמר ר"ל אמר קרא (ויקרא כב, ה) לכל טומאתו אותם מיעוטא הוא ובשר המת מנלן אמר אמר קרא (ויקרא טו, י) והנושא אותם

איצטריך קרא דלא גרע משכבת זרע כי אשרץ אמר רב ביבי בר אביי במגע לא ואימא הי"מ במגע אבל במשא לא מידי דהוה ע"ל זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא שגורם טומאה לאחרים הוא עצמו טהור מהור אף אתה אל תתמה על זה שאע"פ יוכיה שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו מומאה לעצמו לא כ"ש שעיר המשתלה שהוא ממא והלא דין הוא לאחרים גורם (ויקרא טו, ב) זובו טמא לימד על הזוב מאומו צלאת אבל הזוב זוב מגלן דתניא נממא אמר מר בר רב אשי בשר נעשה אביו ואמו שטיחין והרי בשר דגועו מחליף מעם אמרו ממא גזרה שמא יעשה אדם עור עולא דבר תורה עור אדם כי עבדו טהור ומה כדי עבודה טהורין הוץ מעור אדם ואמר אסיפא איתמר וכולן שעבדן או שהילך בהן עורה עור אדם טהור כי איתמר דעולא ולעולם אין גזעו מחליף ואמר עולא דבר לא קא מכשר אלא דקריר בשרא וחייא מחליף ותנן וחכמים פוסלין ואפי' רבי מאיר לחמור ואיכא דאמרי הרי עור דאין גזעו שמא יעשה אדם עורות אביו ואמו שטיחין אדם טהור ומאי טעמא אמרו טמא גזרה

לתרץ דאיצטרך זובו טמא והיה קשה עליו בק"ו והוצרך לומר שמדין ק"ו גמי לא אתי בך מפרש בתוספת.

ובגדים במגע אדם לטמא בגדים לא לטמא טהור טמאתי לך ואימא במשא מטמא אדם רבי ישמעאל אמר קרא בטהור מה שביד מידי דהוה אשרץ אמר ריש לקיש תנא דבי למ,, ל ואימר הני מילי במגע אבל במשא לא מה התם אע"פ דלא נגע אף ה"נ דלא נגע מהיכא תיתי סד"א נילף רוק רוק מיבמה וכי ירוק אמר מר יכול אע"פ שלא נגע רוקו כיחו וניעו ומי האף שלו מנין ת"ל ע"ל בטהור עד שיגע בטהור אין לי אלא ויקרא טו וכי ירוק יכול אע"פ שלא נגע דרוש ביה נמי האי והרוק רוק מנלן דתניא ממא והשתא דאמר רחמנא זובו ממא הוא אקשיה רחמנא לנקבה כתב רחמנא זובו הוא דאתא זוב חד זובו תרתי ובשלישי טהור ואי משום הוב את זובו למניינא יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו מרסקרתא איצטריך סד"א שעיר המשתלח את זובו זובו טמא למה לי אמר רב יהודה בגדים אף זוכו כן והשתא דנפקא לן מהזב חלקת בין מגעו למשאו לטמא אדם ולטמא לזכר ולנקבה מקיש זובו לו מה הוא לא אחרים אומרים (ויקרא טו, לג) הזב את זובו לטמא מידי דהוה אמגע נבלה לא ס"ד דתניא אדם ובגדים במגע אדם מטמא בגדים לא איצטריך קרא למשא ואימא במשא מטמא

לתני אלא תנא רוק וכל דאתא מרבויא הכא בר' יוחנן ליתני ולטעמיך כיחו וניעו מי דרך הפה וזימנין דאתי דרך החוטם אלא לתני דלא פסיקא ליה למתני זימנין דאתי ואילו מי האף לא קתני בשלמא לרב לא רוקו ומימי רגליו מטמאין טומאה חמורה מטמאין טומאת משקין ברביעית אבל זובו מכלום דמעת עינו ודם מגפתו וחלב האשה הזב הן הזיעה והליחה סרוחה והריעי מהורין במעתא גופא לא נפיק ת"ש תשעה משקין ולהוציאן דרך הפה ורב נהי דזיהרא נפיק צאי מאן דבעי דלימות הואיל ויכול לגוררן רב הייא בר גוריא מ"ט דרב דלא אמר דבעי דלימות ליכחול מעובד כוכבים ואמר ליכחול מעובד כוכבים ולוי אמר האי מאן דאמר רב האי מאן דבעי דלסתמיה לעיניה ורחמנא רבייה ורב נחשוב נמי דמעת עינו בנגררין דרך החוטם אלמא קסבר מעיין הוא בלא צחצותי הרוק ור' יוחנן אמר אפילו בנגררין דרך הפה לפי שאי אפשר למי האף ש"מ תרתי ומי האף מאי מי האף אמר רב דשרץ א"כ נכתוב קרא באדם מאי בטהור כאן ואיזה זה זה מגע נבלה ואימא כמשא מהרה שמהרתי לך במקום אחר ממאתי לך ענא דבי רבי ישמעאל אמר קרא בטהור מידי דהוה אמגע נבלה אמר ריש לקיש וכן

נמי חנא רוקו וכל דאחא מרבויא דמעת עינו דכחיב (תהלים פ, ו) ותשקמו בדמעות שליש ודם מגפתו דכחיב (במדבר כג, כד) ודם הללים ישתה מה לי קטליה כוליה מה לי קטליה פלגיה הלב האשה דכחיב (שופטים

ד, יט) ותפתח את נאד החלב ותשקהו מימי רגליו מנלן דתניא זובו טמא וזאת לרבות מימי רגליו לטומאה והלא דין הוא ומה רוק הבא ממקום טהרה טמא מימי רגליו הבאין

14 56

וובלע יצא דם שאינו מתעגל ויוצא יצא חלב וחוזר ונבלע אף כל מתעגל ויוצא וחוזר בן יוחי דומיא דרוק מה רוק מתעגל ויוצא שמורה אלא אמר ר' יוחנן משום רבי שמעון משקין טומאת משקין אין אבל לא טומאה ויוצא ואמר מר חלב שבאשה מטמא טומאת מעתיל ויוצא והרי הלב שבאשה שמחעגל ויוצא אף כל שמחעגל ויוצא יצא דם שאין שמעון בן יוחי דומיא דרוק מה רוק שמתעגל מהור ואיפוך אנא אמר רבי יוחנן משום רבי ואין דם היוצא מפיו ומפי האמה טמא אלא (ויקרא טו, ב) זובו טמא הוא הוא טמא דם היוצא מפיו ומפי האמה טמאין ת"ל מפי האמה מנלן דטהור דתניא יכול יהא וואת לרבות מימי רגליו לטומאה דם היוצא ממקום טומאה יהיה טהור ת"ל זובו טמא אף אחה אל תחמה על זה שאע"פ שבא מפי האמה יוכיה שבא ממקום טמא וטהור ממקום טמא אינו דין שיהו טמאין דם היוצא

בהם יכול בכולן ת"ל מהם אי מהם יכול רבי יצחק בר' ביסנא משום ר"ש בן יוחי קשיא הא בכולן הא במקצתן דתניא אמר שכל הממאות כשעת מציאתן א"ר זירא לא על גבי הזיחים וכן מטלית המהוהא טהורין ושלדו קיימת טמא מיתיבי נמצא שרץ שרוף ליימת ממאין ואמר ריש לקיש שרץ שנשרף ביבש אמר רבא הני זבוגי דמחוזא כי שלדן תלמוד לומר בהם הא כיצד כאן בלה כאן יכול בכולן ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן רבי שמעון בן יוחי ויקרא י"א:כ"ו בהם במקצתן דתניא א"ר יצחק ברבי ביסנא אמר יבשין אמר רבי זירא לא קשיא הא בכולן הא ממא והאנן תנן מטמאין לחין ואין מטמאין אמר ריש לקיש שרץ שיבש ושלדו קיימת למילף שכן גורם טומאה לאחרים והשרץ ויוצא מטמא אף כל אמר רבא מזובו ליכא ונבלע ונילף מזובו מה זובו שאין מתעגל שבאשה שאע"פ שמחעגל ויוצא אינו הוור

עד שעת שיהא יכול לחזור ולהיות לה גמ" היבש מטמא למפרע והלה אינו מטמא אלא הכבוס ומטמא בין לה בין יבש ר"ש אומר החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את בו שרץ או עד שעת כבוד וכן כתם שנמצא עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה מוזני השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת רקב שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה עניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת רקב אומר בשר המת כו' אמר שמואל טהור צריכין שיהו פושרין מעת לעת רבי יוסי תחילתו אף על פי שאין סופו רשב"ג אומר בפושרין יהודה בן נקוסא אומר מעת לעת שאין סופו ת"ש דתניא כמה היא שרייתן וסופו בפושרין או דלמא תחילתו אף על פי אם יכולין להשרות בעי רבי ירמיה תחילתו דכתיב (ויקרא יא, לט) כי ימות כעין מיתה כעין מיתה שכבת זרע הראויה להזריע נבלה רוק שרץ ויקרא יא במותם אמר רחמנא דכתיב (ויקרא טו, ה) כי ירוק הזב כעין (ויקרא טו, ג) רר בשרו כיחו וניעו ורוקו כאן בשאינו שרוף מטמאין לחין זב דכתיב במקצתן ת"ל בהם הא כיצד כאן בשרוף

אמר תחזור ותכבסנו אם נדחה מראיתו ואם לא בדקו הפסידו למפרע ר' אחא ישראל בודקות חלוקיהן בשעת כבוסיהן כתם או עד שעת הכבוס מפני שחזקת בנות עד שיאמר בדקתי את החלוק ולא היה בו אמרו כתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע ואם לא בדקו הפסידוהו למפרע ומפני מה ישראל בודקין מבואותיהן בשעת כבודיהם בו שרץ או עד שעת כיבוד מפני שחוקת בני עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה אמרו השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע מאי הא שמע דתניא א"ר מאיר מפני מה אי אמרת הזקתו מתכבס בסטרא לא מתכבס חזקתו בדוק מאן דבדק בסטרא נמי בדיק מתכבס אי נמי דאשתכחה בסטרא אי אמרת עא לא בדק אי אמרת חזקתו מתכבס הא דאמר כיבס ולא בדק אי אמרת חזקתו בדוק או דלמא הוקחו מחכבס למאי נפקא מינה וכו' איבעיא להו עד שעת כבוס חזקתו בדוק חזקתו מתכבד גומא לא מתכבדא וכן הכתם בדוק מאן דבדק בגומא נמי בדיק אי אמרת אי נמי דאשתכה בגומא אי אמרת חזקתו לא בדק אי אמרת הזקתו מתכבד הא מתכבד כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו בדוק הא דלמא הוקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו בדוק או

מחסרא והכי קתני מבין ישראל טמא מבין אי דישראל מטהרי דמאן מטמו חסורי ואליבא דרבי יוחנן מבין ישראל וכו' ורבנן יוחנן הלכה כסתם משנה אמוראי נינהו וכי תימא זאת ולא סבירא ליה והאמר רבי דאמרי תרוייהו אין מקבלין גרים מתרמוד גרים מתרמוד איני והא רבי יוחנן וסביא מתרמוד א"ר יוחנן זאת אומרת מקבלין נחשדו על כחמיהן גמ' קפסיק ותני אפילו מאיר מטמא וחכמים מטהרים מפני שלא מהורין מבין ישראל ומבין הכותים רבי גרים וטועין הבאין מבין העובדי כוכבים מרקם טהורין רבי יהודה מטמא מפני שהם אמרטוטי אימרטט *מוזני*, כל הכתמין הבאין היה ומיא נפיל עליה אם איתא דהכי הוא היה ומיא נפיל עליה שרץ נמי אימר יבש אבל כתם לה נמי מטמא למפרע אימר יבש לח וכו' א"ר אלעזר לא שנו אלא שרץ מגליד ש"מ הזקתו בדוק ש"מ ומטמא בין הכבוס לכתם שלפני הכבוס שזה מקדיר וזה הכבוס רבי אומר אינו דומה כתם שלאחר בידוע שלאחר כבוס ואם לאו בידוע שלפני

זה הכלל דבר שחשודים בו אין נאמנין עליו בסככות ולא על הפרעות ולא על בית הפרס נאמנים על ציון קברות ואין נאמנין לא על לומר על הבהמה אם בכרה אם לא בכרה קברנו שם את הנפלים או לא קברנו נאמנים אלא משליכין וחיה גוררתו נאמנים לומר את הנפלים ר' יהודה אומר לא היו קוברין כותים מטמאין באהל מפני שהם קוברין שם ובסביבות בית הממאות בית הממאות של מקום טהורין חוץ מן הנמצאים בחדרים כתמיהן מתני' כל הכתמים הנמצאים בכל כתמיהם וחכמים מטהרין שלא נחשדו על בערי כותים רבי מאיר מטמא דנחשדו על תל כתמיהם ואצוועי מצועי להו הנמצאין הנמצאין בערי ישראל טהורין שלא נחשדו ומבין הכותים טמאין דכותים גרי אמת הן מבעי ליה אלא הכי קאמר מבין ישראל אי הכי שלא נחשדו על כתמיהן גרי אריות הן והכמים מטהרין דכותים גרי אריות הן הכותים רבי מאיר מטמא דכותים גרי אמת

11 11

ra,

מאי דרוש (דברים ימ, יד) לא תסיג גבול – רעך אשר גבלו ראשונים בנחלתך – כל **הסכנות.** פירש רש^{יי}י ז^{ייל} אילן המיסך על הארץ והוא סמוך לדרך בית הקברות וזימנין דמיתרמי בין השמשות וקברי התם והיינו ספיקייהו.

שיש לו נחלה יש לו גבול כל שאין לו נחלה אין לו גבול נאמנים לומר קברנו והא ליח להו (ויקרא יט, יד) ולפני עור לא חחן מכשול א"ר אבהו בכהן עומד שם ודילמא תרומה ממאה היא דקאכיל מינה אי הכי מאי למימרא מהו דחימא לא בקיאי ביצירה קמ"ל נאמנין על הבהמה וכו' והא ליח להו ולפני עור לא חחן מכשול א"ר מייא בר אבא א"ר יוחנן בגווו ועובד אי הכי

מאי למימרא מהו דחימא לא בקיאי בטינוף הוא כיון דכתיבא מזהר זהירי ביה דכתיב (יחוקאל לט, טו) וראה עצם אדם ובנה אצלו שיון אבל אין נאמנין לא על הסככות וכו' סככות דתנן אלו הן סככות אילן המיסך על הארץ פרעות דתנן אבנים פרעות היוצאות הארץ פרעות דתנן אבנים פרעות היוצאות מן הגדר בית הפרס א"ר יהודה א"ר שמואל

אמי משמיה דרב יהודה אמר בית הפרס

הפרעות. אבנים גדולות ובולטות מן הגדר וקבר תחת אחת מהן ואינן יודעין תחת אזו מהן.
ותימה הוא, אם כן ספק טומאה הוא, ואם הוא ברשות היחיד ספקו טמא ואם היה ברשות הרבים
וגזרו עליהן מפני שהוחזקה שם טומאה למה אמרו בכותי מהלך על פני כולה דנאמן שמא תולה
הוא בספק טומאה ברשות הרבים דספיקו טהור וגזרו דרבנן לית להו עוד השיב הרב ר' אברהם
בר דוד ז"ל דאם כן כל זיזין וגזוטראות נמי ומאי שנא אבנים דנקט.

ופירש הרב ז"ל שהסככות אילן שענפיו אחת למעלה ואחת למטה ואין שם אוהל אלא שרואין את העליונה כאלו הן למטה והתחתונות כאלו הן למעלה ואף על פי שאין העליונות כדין התחתונות אלא שעדין נשאר שם אויר מועט נעשה כולו (אויר) [אהל] שלם וכן הפרעות אבנים שיוצאות מן הגדר ואינן נוגעות זו בזו אלא שראויו' לקבל מעזיבה נעשה אהל שלם ומביא טומאה מדבריהם. ועשאום כספק טומאה וזהו ספקן שאין אהל שלהם שלם ובשקברו שם בודאי מיירי.

ואף על גב דאמרינן בסוכה שאין אומרים גוד אחית וגוד אסיק אלא בחוך שלשה משום לבוד וגבי קורות הבית תנן שאפילו אין ביניהם טפח טומאה תחתיהן ביניהם טהור אלמא לא כסתם דמי. שאני הבא דכיון שהכל מאילן אחד ומכתתל אחד הני חבור ומשלים אהל שלהן. כך כתב הרב הנז' ז"ל וכענין הזה שנוי בתוספות טהרות ומיהו דוקא שאין בין הענפים של סככות פותח מפח שאם היה הנוגהם בינאר מנחת מפח מפתימי.

טפה שאם היה ביניהם בודאי פותה טפה מפסיקין. אמר ר' יוחנן במהלך ובא על פני כולה. ה"נ איכא למיחש דלמא טמא הוא אלא באוכל (טומאה)

[חרומה] הוא דמתוקמא דומיא דרישא דמתניחין ומשום דרישא מקצר ועולה. וחמה הרב רבי שמואל ז"ל אלא מתניחין דקחני נאמנין לומר קברנו שם את הנפלים ואינן נאמנין על הסככות הא ודאי כשם שנאמנין על הנפלים בכהן שלהם אוכל חרומה שם כך נמי

נאמנים על הסככות במהלך שם ואוכל. ווו אינה קושיא שהמהלך ובא על פני כולה היכי שעובר בכל השדה שאפילו לא היה הכותי הושש לאהל הסככות נטמא בקבר עצמו אם היה שם ונאמן על גופו של קבר הא על טומאות הסככות כגון שמיסך תחת אחד מן האילנות אינו נאמן עליו דלית להו דין אהל בסככות ופרעות אבל בנפלים נאמנין הן ואף על גב דאיכא למיחש לבקיאות דיצירה כן נראה לי.

וליכא לפרושי מהלך ובא על פני כולה שהולך תחת הסככות אורך ורוחב שהרי פירשנו שאהל הסככות עצמו מדבריהם והם אינן גוזרין כן והלכך ודאי אינן נאמנים עליהם אפילו עושין בהם מעשה. לימא קרא בבשר מאי בבשרה שמע מינה עד מיבעי ליה שמטמאה בפנים כבחוץ א"כ בבשרה עד שתרגיש בבשרה האי בבשרה דם עליה טהורה שנאמר (ויקרא טו, יט) בדקה קרקע עולם וישבה עליה ומצאה שבוא חוזר וכן בפוליוס גמ' אמר שמואל בלילה כל מקום שנמצא בו כתם טמאה מפני ואם לאו טהורה היתה פושטתו ומתכסה בו של חלוק אם מגיע כנגד בית התורפה טמאה מן החגור ולמעלה טהורה ראחה על בית יד ראתה על חלוקה מן החגור ולמטה טמאה מהורה ועל הצדרין מכאן ומכאן טהורה שוקה ועל פרסותיה מבפנים טמאה מבחוץ מבורה על עקבה ועל ראש גודלה ממאה על התורפה ממאה ושלא כנגד בית התורפה מתניי הרואה כתם על בשרה כנגד בית

נמצא על שלו טמאין וחייבין בקרבן נמצא משוך ודאי מגופה אתא עגול טהור תא שמע לעולם דארגישה ואימור הרגשת עד הואי לאו דלא ארגישה וקחני משוך טמא לא במי אי דארגישה עגול אמאי טהור אלא דם אם עגול טהור ואם משוך טמא היכי ת"ש עד שהיה נתון תחת הכר ונמצא עליו רגלים למקור ואייתי דם ויושבת טהורה הרגשת מי רגלים הואי עומדת הדור מי וקתני עומדת טמאה לעולם דארגשה ואימור יושבת אמאי טהורה אלא לאו דלא ארגשה ואם יושבת טהורה היכי דמי אי דארגשה דם רבי מאיר אומר אם עומדת טמאה עא שמע האשה שהיא עושה צרכיה וראתה ולא בשפיר ולא בחתיכה תרתי שמע מינה שתרגיש בבשרה ואכתי מיבעי ליה בבשרה

פרק ה הרואה כתם

שנידש טהור וחנא החורש בית הקברות הרי זה עושה בית הפרס ועד כמה הוא עושה מלא מענה מאה אמה בית ארבעת סאין רבי יוסי אומר המש ולא מהימני והחניא שדה שאבד בה קבר נאמן כותי לומר אין שם קבר לפי שאינו מעיד אלא על גופו של קבר אילן שהוא מיסך על הארץ נאמן לומר אין תחתיו

הדרן עלך דם הנדה

קבר לפי שאינו מעיד אלא על גופו על קבר א"ר יוחנן במהלך ובא על פני כולה אי הכי מאי למימרא מהו דחימא רצועה נפקא קמ"ל זה הכלל כו' זה הכלל לאחויי מאי לאחויי תחומין ויין נסך מדרבנן רב אשי אמר שמואל הוא דאמר כר' נחמיה דחנן ר' נחמיה אומר כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים בשלמא לרב אשי היינו הקאמר קרקע אלא לרב ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא גלימא

מודה שמואל שהיא טמאה

דף נח

פרק ה הרואה כתם

ואי מחגור ולמעלה על בשרה אמאי טמא אמאי טהור והא תנן מן החגור ולמטה טמא מהור מהור ה"ד אי מחגור ולמטה על חלוקה ספל מעור ממא על חלוקה ספק ממא ספק ולאו אדעתה אמר מר על בערה ספק ממא ימיה בהרגשה חזיא טמאה דאימור ארגשה טמאין טמאה ואע"ג דלא ארגשה לא אם רוב הרוב מאי הלך אחר הרוב לאו אם רוב ימיה מהור מהור ובמגעות ובהיסטות הלך אחר ספל מצור ממא על חלוקה ספק ממא ספק אומר ג' ספקות באשה על בשרה ספק ממא ברגשת שמש הוה תא שמע נמצאת אתה וחייבין בקרבן לא לעולם דארגישה ואימא ארגישה וקתני נמצא על שלה אתיום טמאין זמן אמאי פטורין מן הקרבן אלא לאו דלא מן הקרבן היכי דמי אי דארגישה לאחר על שלה לאחר זמן טמאים מספק ופטורין על שלה אתיום ממאין וחייבין בקרבן נמצא

מהגור ולמעלה אי בעית אימא מהגור ולמעלה מגופה אתאי דאי מעלמא אתאי על הלוקה איבעי ליה איחכוחי על הלוקה מעלמא אתאי דאי מעלמא אתאי על הלוקה איבעי ליה איחכוחי על הלוקה מעלמא אתאי דאי מעופה אתאי על בערה איבעי ליה איחכוחי על הלוקה מעלמא אתאי דאי מעופה אתאי על בערה איבעי ליה איחכוחי על הלוקה מעלמא אתאי דאי מעופה אתאי על בערה איבעי ליה איחכוחי על הרוא היבעי ליה איחכוחי על בערה איבעי ליה איחכוחי על העלמא אתאי דאי מעופה אתאי על בערה איבעי ליה איחכוחי על העלמא העל בערה מיניה מיהור מיהור מיהור מיהור מיהור למעה איח ואיי על העלמא היבעי ליה איחכוחי על העלמא היבעי ליה איחביים איח והיבעי מיהור מיבעי ליה איחכוחי על העלמא היבעי ליה איחכוחי היבעי היבעי ליה איחכוחי היבעי היבעי ליה איחכוחי היבעי היבעי ליה איחכוחי היבעי היבעי היבעי ליה איחכוחי היבעי היבעי ליה איחכוחי היבעי היבעי היבעי היבעי ליה איחכוחי היבעי היבעי היבעי היבעי ליה איחכוחי היבעי הי

התורפה טהורה אב"א מחגור ולמטה ואב"א

והתנן ראתה דם על בשרה שלא כנגד בית

נאת"ג דלא הרגישה אמר רב ירמיה מדפתי

021 tth

ספל ממא ספל מהור ממא על בשרה מאי מיפין מהו לרוחב ירכה מהו ת"ש על בשרה רבי ירמיה כשיר מהו כשורה מהו טיפין ינאי עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים בעי דרב אויא מתני לה בהדיא אמרי דבי רבי חבק וחבק עצמו כלפנים רב הייא בריה או כלחוץ ת"ש דתני רב קטינא עד מקום מקום חבק איבעיא להו מקום חבק כלפנים מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי עד דנגעה על שוקה ועל פרסותיה מבפנים וכו' באידך ידא לא שאני ידה דכולה עבידא לאו משום דאמרינן בדקה בחד ידא ונגעה ממאה מפני שידים עסקניות הן מאי טעמא למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה עביד דמתרמי ולא מחזקינן טומאה ממקום לשם אלא שאני ראש גודלה דבהדי דפסעה ואין אומרים שמא בידה נטלחו והביאחו על כתפה שאינה יכולה לתלות אינה תולה היתה לה מכה בצוארה שתוכל לתלות תולה ומי מחזקינן טומאה ממקום למקום והתניא מאי טעמא וכי תימא זימנין דנגע בעקבה עביד דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה ראש גודלה טמאה וכו' בשלמא עקבה למימר מגופה אתיא טהור על עקבה ועל אעא אלא אפילו קרקע דמבדק שפיר דאיכא דלא מבדק שפיר ואיכא למימר מעלמא

שהיא יכולה לתלות שחטה בהמה חיה ועוף בעליון אינה תולה *מתני* ותולה בכל דבר בתחתון לא עברה בשוק של טבחים אף כיצד עברה בשוק של טבחים תולה אפילו אין יכולה לחלות אינה תולה ואפי' בעליון לה אם יכולה לתלות תולה ואפילו בתחתון יתירה ת"ר לבשה שלשה חלוקות הבדוקין על זו שתיהן ממאות שאני התם דאיכא סלע בו אלא כסלע דם ונמצא כסלע על זו וכסלע דתניא שתי נשים שנתעסקו בצפור אחד ואין היא טהורה וחבירתה טמאה מאי שנא מהא ששת ולענין דינא תנן אבל לענין טומאה היא טהורה וחבירתה תולה בה אמר רב אידך בדקה חלוקה והשאילתו לחבירתה ואם לאו ארוכה טהורה וקצרה טמאה תניא בית התורפה של ארוכה שתיהן טמאות שלבשה חלוקה של ארוכה אם מגיע כנגד ארוכה שלבשה חלוקה של קצרה וקצרה חכמים שבדרום אמרו לי יפה הוריתה ת"ר צוניתי בעיר רומי לאיסור וכשבאתי אצל פושטתו וכו' תניא אר"א בר' יוסי דבר זה אין שונין לקולא אבל לחומרא שונין היתה ותיתי והתניא אין שונין בטהרות כי אמרינן אתאי לקמיה דרבי ינאי אמר לה תיזיל ההיא איתתא דאשתכה לה דמא במשתיתא לאו כי האי גוונא לא דלמא דעביד כרצועה

בין כך ובין כך תולה אמר רשב"ג לדברי לא הרגה אינה תולה דברי רשב"ג וחכ"א מעני, מני רשב"ג היא דתניא הרגה תולה הרגה מאכולת: הרגה אין לא הרגה לא עולה ספק עברה ספק לא עברה ממאה: טבחים ספק ניתו עליה ספק לא ניתו עליה ישבה לא תנינא להא דת"ר עברה בשוק של תלה בשרף שקמה או שישבה ישבה אין לא להא דת"ר מעשה ותלה ר"מ בקילור ורבי משוך ממא דברי ר"א ברבי צדוק גמ' תנינא נתון תחת הכר ונמצא עליו דם עגול טהור יהיה זובה בבשרה דם ולא כתם עד שהוא (ויקרא טו, יט) ואשה כי תהיה זבה דם חכמים הדבר להחמיר אלא להקל שנאמר להם מה הדבר קשה בעיניכם שלא אמרו ר"ע ראה תלמידיו מסתכלין זה בזה אמר להגלע ולהוציא דם אמרה לו הן וטהרה אמרה לו הן וחיתה אמר לה שמא יכולה לו ראיתי כתם אמר לה שמא מכה היתה ביך מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע אמרה והיא יכולה להגלע ולהוציא דם הרי זו תולה ותולה בבנה או בבעלה אם יש בה מכה עד כגריס של פול ואף ע"פ שלא הרגה כמה תולה רבי הנינא בן אנטיגנוס אומר בהן הרגה מאכולת הרי זו תולה בה עד נתעסקה בכתמים או שישבה בצד העסוקין

ועד בכלל ואיכא עד ולא עד בכלל והכא עד ועד בכלל אמר לך רב הונא איכא עד בונא סבר עד ולא עד בכלל ורב הסדא סבר עולה לימא בעד ועד בכלל קא מיפלגי דרב חסדא אמר כגריס תולה יתר מכגריס אינה כגריס אינה תולה פחות מכגריס תולה ורב דמיא עד כמה היא תולה וכו' אמר רב הונא יצחק והא דדוקרת כעיר שיש בה חזירים חזירים אין חוששין לכתמים אמר ר"ג בר במוללו מריה בו אמר רב אשי עיר שיש בה כריחו ואכתי מנא ידע ברית כרותה לו שכל מעם פשפש בפין ה"ז יפלוט מנא ידע טעמו מעמו כריחו לענין תרומה דתנן או שטעם המוללו מריח בו ארכו כרחבו לענין כתמים כרחבו וטעמו כריחו ברית כרותה לו שכל LEWEW IUT CRITATO R"F EWEW IT XFCF עולה עד כמה אמר ר"נ בר יצחק תולה של פול ולדבריו אנו מודים ולרבנן דאמרי שהיה אומר עד כמה היא תולה עד כגריס ר' חנינא בן אנטיגנוס מדברי ומדבריהם שאין בו כמה טיפי דם אבל נראין דברי מהורה לבעלה שאין לך כל סדין וסדין לדברי חברי אין סוף שאין לך אשה שאינה מטה ומטה שאין בה כמה טיפי דם מאכולת מאין לך אשה שטהורה לבעלה שאין לך כל אין קץ ולדברי חברי אין סוף לדברי אין קץ

של כתמים להקל איכא דאמרי לה להא כל שיעורי הכמים להחמיר חוץ מכגריס לא אמרינן והכא כדרבי אבהו דא"ר אבהו בעלמא אימא לך לחומרא אמרינן לקולא לחומרא והכא לחומרא ורב חסדא אמר לך

היכא דאין רצופה בו מאכולת לא תליא תא

עני מילי היכא דרצופה בו מאכולת אבל

או דלמא אפילו לרבי ינאי דאמר טהורה

דלא נתעסקה אבל הכא דנתעסקה תליא

כאן לא קאמר ר' חנינא התם טמאה אלא

שנינא חבעי לר' ינאי חבעי לר' חנינא עד

ונמצא עליה בכגריס ועוד מהו תבעי לר'

נמי חליא בעי רבי ירמיה נחעסקה בכגריס

פש ליה כגריס כיון דבעלמא חליא הכא

מוכחא מילתא דהאי ועוד דם מאכולת הוא

בו מאכולת אבל היכא דרצופה בו מאכולת

אומר טהורה הני מילי היכא דלא רצופה

בכגריס בכגריס ועוד לא תליא רבי ינאי

טהורה רבי הנינא אומר טמאה כי תליא

מאכולת ר' הנינא אומר טמאה ר' ינאי אומר

נמצא עליה כגריס ועוד ואותו עוד רצופה בו

כגריס מלמטה לא כגריס מלמעלה איתמר

למעלה תולה בעליון עד כגריס מאי לאו

היו עליה טיפי דמים למטה וטיפי דמים

איבעיא להו מי פליגי רבנן עליה דר"א ברבי תורה וכתמים עצמן דרבנן עד שהוא נתון להקל על דברי תורה אלא להחמיר על דברי הדבר להקל אלא להחמיר אמר רבינא לא באשה [וכוי] והתניא לא אמרו חכמים את בתרנגולת דאית בה כמה מיני דמא מעשה אין תולה בו שחור כי קאמר רבא דאתעסקה תולה בו כמה מינין מיתיבי נתעסקה באדום איכא דאמרי אמר רבא נתעסקה במין אחד באדום אין תולה בו שחור נתעסקה שאני מין אחד תולה בו כמה מינין מיתיבי נתעסקה ליכא שיעורא קמ"ל אמר רבא נמצא עליה בי מצעי זיל הכא ליכא שיעורא זיל הכא למימרא מהו דתימא שקול כגריס צפור שדי ונמצא עליה שני גריסין ועוד אי הכי מאי כי האי גוונא לא כגון דנתעסקה בכגריס במועט אין תולה בו מרובה היכי דמי לאו שמע נתעסקה באדום אין תולה בה שחור

מכגריס וקמיפלגי בעד ועד דהכא כדאמרינן

כיתר מכגריס ורב חסדא אמר כגריס כפחות

שמעתא באפי נפשה רב הונא אמר כגריס

צדוק או לא תא שמע כתם ארוך מצטרף

דף נט

מיתיבי

15t

מפין טפין אין מצטרפין מני אי רבי אליעור האמר משוך כל לא לעולם ר' אליעור ברבי צדוק וכי אמר רבי אליעור ברבי צדוק בעד אבל בכתם

לא ת"ש דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר ברבי צדוק הלכה מכלל דפליגי שמע מינה

עגגל גיבואני כעס

פרק ט האשה שהיא עושה

למקור האיים אישה ביריה הספל ונמצא דם בחוך הספל המונקת בחוך הספל ונמצא דם בחוך הספל המונקת ממאה ואם אמר על שפת הספל המונקת במיר אבא בירשבת על שפת הספל המונקת במי דלמא בתר דתמו מיא אתא למקור ואייתי דם אמר שמואל במונקת האייתי דם אמר שמואל במונקת האייתי דם יושבת נמי בילים הדור למקור האייתי להייתי דם אמר שאיין דרך האייש להוציא למונקת במינקת המי עומית ממא שאין דרך האייש להוציא למונקת המי עומים בר יוסי מטהר למים הדי יוסי מטהר למים הדי יוסי מטהר למים הדי יוסי מטהר למים איתא דבתר המים על האיים להוציא להוציא להוציא שהיי אומר מין האיים להוצי היוסי למיני המים מין האיים להוצי למונקת המים מין האיים להוצי היוסי מיונקת המים היוסי מיונקת ממאה על שפת מחניי האיים היוסי מיונקת מיונקת ממאה על שפת מחניי הוצי מיונקת מיונקת ממאה על שפת היוסי מיונקת מיונת מיונקת מיונת מיונקת מיו

הספל איבעי ליה לאשחכוחי אמר שמואל הלכה ואמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יוסי וכן אורי ליה רבי אבא לקלא הלכה כר' יוסי וכן אורי ליה רבי אבא לקלא הלכה כרי יוסי וכן אורי ליה רבי אבא לקלא הלכה איש ואשה עומדין מה לי א"ר מאיר כי אמר ריי מאיר בחד ספקא אבל בספק ספקא לא היא היא ממאי מדלא קחני ר' מאיר ורבי יוסי מטהרין א"ה השתא רבי מאיר בספק היא היא ממאי בחד ספקא מיבעיא להודיעך ספקא מטמא בחד ספקא מיבעיא להודיעך כחו דרבי יוסי דאפילו בחד ספקא מטהר ואדמיפלגי בחד ספק להודיעך כחו דר' יוסי ליפלגו בספק ספקא ליה ור' יוחן אמר כי ליפלגו בספק ספקא ליה ור' יוחן אמר כי היחדים איים עדיף ליה ור' יוחן אמר כי היחדים ליה והייתרא עדיף ליה ור' יוחן אמר כי

הא דאיבעי לן **יושבת מה לי א"ר שמעון.** קשיא ותיפשוט ליה ממחני" כראמרי" בסמוך כיון דאמר ר"ש הזקת דמים מן האשה ל"ש עומדת ול"ש יושבת. ואיכא למימר מעיקרא קס"ד שאין הזקת דמים שוים מי רגלים מן האשה אלא בעומדת. והשתא דאשמועינן ברייתא דר"ש אפילו ביושבת אפשר דאתי דם ממקור א"כ הלך אחר הזקתך שהזקת דמים מן האשה ולא מן האיש דל"ש עומדת ול"ש יושבת. א"נ איכא למימר דפשטה דברייתא משמע ליה טפי ועדיף מדיוקא דמתניתין. הא דאמרינן **רב אשי אמר הא והא רשב"ג. ול"ק כאן למפרע כאן להבא.** כך פירש שאם לבשו הן שתיהן החלוק הזה ואחר שפשטו אותו מצאה אחת מהן כתם א' בחלוק שלה אין תולין כתם בכתם אבל היתה אחת מהן כבר בעל' כתם ולבשו חלוק זה ונמצא בו כתם תולין בבעלת הכתם שהיתה כבר וזה הפי' נכון ולשון הגמרא מוכיח אבל הפי' שפירש ר"ש אינו נכון כלל.

הרואה ממאי דומיא דנדה מה נדה דקחזיא אף נכרית דקא חזיא אמר רב ששת כי ניים ושכיב רב אמרה להא שמעתא דתניא תולה בנכרית רבי מאיר אומר בנכרית הראויה לראות ואפילו ר"ימ לא קאמר אלא

בראויה לראות אבל רואה לא איצטריך אמר רבא ותסברא ר"מ לחומרא רבי מאיר לקולא דתניא אינה תולה בנכרית רבי מאיר אומר תולה ואלא קשיא הך תריץ הכי והיא שרואה ר' מאיר אומר בראויה

71-0

פרק ט האשה שהיא עושה

קאמר רבי מאיר בחד ספקא אבל בספק קאמר רבי מאיר בחד ספקא אבל בספק מטהרין אין הכי נמי ואיידי דסליק מרבי מילי דיעבד אבל לכתחלה לא קא משמע לן מילי דיעבד אבל לכתחלה לא קא משמע לן איבעיא להו אשה יושבת מה לי אמר רבי מאיר ורבי יוסי מטהרין ור' שמעון מטמא צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על המים רבי מאיר ורבי יוסי מטהרין ור' שמעון מטמא מילי דיעבד אבל לכתחלה לא או דלמא לא שנא שמעון כי אמר רבי שמעון בעומרת דוחיק איבעיא להו אשה יושבת מה לי אמר הבי לה עלמא אבל יושבת לא או דלמא לא שנא

951

מגופה תליא הכא דמעלמא קאתי לא תליא לך אליבא דרשב"ג התם הוא דקא חזיא הכא דמעלמא קא אתי לא כל שכן כי חבעי התם דקא חזיא מגופה אמרת אינה תולה בכתם אליבא דרבי לא תבעי לך השתא ומה יוחנן מרבי יהודה בר ליואי מהו לתלות כתם ומצור בטגור לדברי הכל בעא מיניה ר' אחד טמא ואחד טהור תולה טמא בתלוי ואקגנו סבור ותלוי שהלכו בשני שבילין איתמר א"ר יוסי בר' חנינא טמא וטהור מינה ורב הסדא סוף סוף איהי טבילה בעיא בתרוייהו כי הדדי נינהו הכא מאי נפקא לן רב אדא עד כאן לא קאמר רבי התם אלא ממא באנו למחלוקת רבי ורשב"ג מתקיף לה ומהור שהלכו בשני שבילין אחד מהור ואחד עווצלאל אמשמע לן אמר רב חסדא טמא דאשתכה כתם גבה תתקלקל אידך לא לפיכך דרבי למה לי מהו דתימא ההיא מהורין לפיכך דרשב"ג למה לי משום דרבי וביושבת על דם טוהר ובבתולה שדמיה שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה אינה תולה לפיכך שתיהן מקולקלות ושוין וחברתה מקולקלת דברי רשב"ג רבי אומר שבעה שלא טבלה לפיכך היא מתוקנת בשומרת יום כנגד יום בשני שלה ובסופרת לראות ואף ע"פ שאינה רואה ת"ר תולה הלכה כרבי נחמיה מאי היא דתניא שתי מעשה בא לפני חכמים וטמאום ואת אמרת כר' נחמיה אמר ליה רב נחמן אבא תני רב הייא בר רב מתנה משמיה דרב הלכה דלא חזיין לא לעניים ולא לעשירים דרש נחמיה במטלניות שאין בהן שלש על שלש גבו אטו תוכו קמ"ל אמר אביי מטהר היה ר" באחורי כלי חרס פשיטא מהו דתימא ליגזור רבי הנינא מטהר היה רבי נחמיה אפילו כיון שישבה לארץ נקתה אמר רב הונא אמר דכתיב (ישעיהו ג, כו) ונקחה לארץ תשב נחמיה כו' אמר רב מתנה מ"ט דר' נחמיה כתם תולה בה שלש שלבשו כו' שהיה ר' הכי קאמר או ליושבת על דם טוהר בעלת עולה בה והא או ליושבת על הכתם קתני השאילה חלוקה לנכרית בעלת כתם הרי זו לשיא אמר רבינא לא קשיא הכי קאמר ולא קשיא כאן למפרע כאן להבא מכל מקום בשני שלה רב אשי אמר הא והא רשב"ג דאמרי הא והא רבי הא בראשון שלה הא הא לא קשיא הא רבי והא רשב"ג איכא רישא אמרת אין תולין סיפא אמרת תולין על הכתם הרי זו תולה בה הא גופה קשיא בכתם השאילה חלוקה לנכרית או ליושבת לפי שאין תולין איתיביה אין תולין כתם או דלמא לא שנא א"ל אין תולין מה טעם כאילו הן ראויות לתני" שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת האמצעית כולן טמאות תחת הפנימית שתים הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה תחת החיצונה שתים החיצונות טמאות והפנימית טהורה אימתי בזמן שעברו דרך מרגלות המטה אבל אם עברו דרך עליה כולן ממאות בדקה אחת מהן ונמצאת טהורה היא טהורה ושתים טמאות בדקו שתים ומצאו טהורות הן טהורות ושלישית טמאה שלשתן ומצאו טהורות כולן טמאות למה הדבר דומה לגל טמא שנתערב בין שני גלים טהורים ובדקו

אם קד

בעלה פטור טהרותיה טהורות ורבי אושעיא ממאות בעלה באשם תלוי טהרותיה תלויות פרא דאמר כל שבעלה בחטאת טהרותיה שבדקה עצמה בשיעור וסת סבר לה כבר ראויות גמ' אמר רב יהודה אמר רב והוא לא היו ראוין לראות רואין אותן כאילו הן ממאה ושתיהן טהורות ותולות זו בזו ואם ממאות בדקה אחת מהן ונמצאת שמאה היא במטה אחת ונמצא דם תחת אחת מהן כולן כרבי נחמיה מונני שלש נשים שהיו ישנות יעקב מטמא ורבי נחמיה מטהר והורו חכמים לפני הכמים וטמאום תנאי היא דתניא ר' זית בשעה שמסיקות את התנור ובא מעשה בם אל שפתה של אמבטי ועל עלה של בינתים שתיהן טמאות היה מעשה ונמצא החיצונה החיצונה טמאה והפנימית טהורה דם תחת הפנימית שתיהן טמאות תחת נשים שהיו טוחנות ברחיים של יד ונמצא

לא היו ראויות לראות רואין שתיהן זקנות שתיהן בתולות זו היא ששנינו בתולה היו שתיהן עוברות שתיהן מניקות בתולה ושאינה בתולה תולה בתולה בשאינה זקנה ושאינה זקנה תולה זקנה בשאינה זקנה ושאינה מניקה תולה מניקה בשאינה מניקה עוברה תולה עוברה בשאינה עוברה מניקה ת"ר כיצד תולות זו בזו עוברה ושאינה באצבע דמעה ממהרת לבא ותולות זו בזו זמן שאצבע בעין דמעה שוהא לבא נטל הדבר דומה לאדם שנותן אצבע בעין כל עבא נאמר אביי משל דר' אושעיא למה בדרך ילד שוהא לבא נכנסו לעיר ילד ממהר לילד וזקן שהיו מהלכין בדרך כל זמן שהיו ירמיה משל דר' אושעיא למה הדבר דומה הכא אם איתא דהוי דם מאן עכביה א"ר בשלמא התם אימר שמש עכביה לדם [אבל] אמר אפילו בעלה בחטאת טהרותיה תלויות

שאול אומר מעשה בסלע בית חורון שהיו ראיה אימר לא בדקו כל צרכו תניא אבא נמאאו מכעשת מלאה עצמות אמרו לו משם פועלים מפני הגשמים ונתזו בקרדומותיהן הלקה כצפורן ולא מצאו לימים נכנסו בה מומאה ובדקו עד שהגיעו לקרקע שהיתה מעשה במערה של שיחין שהיו מחזיקין בה אימר לא בדקו כל צרכו תניא א"ר יוסי תחובה לו בעיקרו אמרו לו משם ראיה כו ברוח ועקרתו ונמצא גולגולת של מת בה טומאה ובדקו ולא מצאו לימים נשבה מעשה בשקמה של כפר סבא שהיו מחזיקין הכא האי דם מהיכא אתא תניא אמר ר"מ ורבנן בשלמא התם אימא עורב נטלה אלא ע,, יש בדם דלא פליגיתו ומ"ש בגל דפליגיתו זה דומה הכי קאמר להו ר' מאיר לרבון בדקה אחת [וכוי] למה ליה למתני למה סיפא דקמפליג אמר רבי אמי במשולבות צמ, מאי שנא רישא דלא מפליג ומאי שנא אומרים בודק עד שמגיע לסלע או לבתולה עד שיודע לך טומאה היכן היא וחכמים שהוא בחזקת טומאה לעולם הוא בטומאתו ממאים דברי ר"מ שר"מ אומר כל דבר ושלישי טמא שלשתן ומצאו טהורין כולן ממאים שנים ומצאו טהורין הם טהורין אחת מהן ומצאו טהור הוא טהור ושנים

צדיק אתה יודע מה היה בלבו אמר שמא א"ר יוחנן אר"ש בן יוחי מתשובתו של אותו דקמסתפי ומאי שנא מסיחון דלא קמסתפי בני אחיה בר שמחואי הוו מאי שנא מעוג סיחון ועוג אחי הוו דאמר מר סיחון ועוג כא, לד) ויאמר ה' אל משה אל תירא מכדי ליה מבעי זילו אתון טמרו נפשייכו (במדבר לישנא בישא אע"ג דלקבולי לא מבעי מיחש חזו יתייכו אטמרינכו הא אמור רבנן האי מר אמר להו היכי נעביד אי לא אטמרינכו אתו לקמיה דרבי טרפון אמרו ליה לטמרינן בני גלילא דנפק עלייהו קלא דקטול נפשא דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי הנהו ברגן אמר רבא האי לישנא בישא אע"פ בן קרח ולא חש מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן אלא מתוך שהיה לו לחוש לעצת יוחנן ביד גדליה וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל שם ישמעאל את כל פגרי אנשים אשר הכה דכתיב (ירמיהו מא, ט) והבור אשר השליך הוא הבור שמילא ישמעאל בן נתניה חללים וכולו ומצאו כור גדול מלא עצמות תנא עליהם מקום טהרה יבש מקום טומאה לח סדינים הביאו לו סדינים ושראן במים ופרסן יהושע בן חנניא שמו אמר להן הביאו לי מפני שהיתה מרובה והיה שם זקן אחד ורבי מחזיקין בה טומאה ולא יכלו חכמים לבדוק

על גבי טהרו' העביר עליו שבעה סממנין ולא עבר הרי זה צבע. כלומר תולין אותו להקל ונאמר הא דתנן **שבעה סממנין מעבירין על הכתם.** לטהרות קאמר ותני והדר מפרש הטבילו ועשה א"ל מחני" היא דתנן בודק עד שמגיע לסלע X" Y LEX YEGED EF GGX KIX Y'T YOEX TX חסדא בגד שאבד בו כלאים צובעו ומותר על המצות אמר רפרם בר פפא אמר רב במתים חפשי כיון שמת אדם נעשה חפשי רא"ר יוחנן מאי דכתיב (תהלים פה, ו) אַנֶּר יוחנן אפֿילו לקוברו ור' יוחנן לטעמיה אבל לקוברו אסור א"ל לאו איתמר עלה נעא א,,'ב מני א,'ב ינאי לא שנו אלא לספדו לעתיד לבא א"ל אביי ואי תימא רב דימי למת אמר רב יוסף ואת אומרת מצות בטלות מרדעת לחמור אבל עושה ממנו תכריכין זה לא ימכרנו לעובד כוכבים ולא יעשנו אצבעות ת"ר בגד שאבד בו כלאים הרי בודקו בחמה תנא אין שכונה פחותה משלש בו שכבת זרע חדש בודקו במחט שחוק אלעזר אומר בודקו שכונות שכונות אבדה אליו שבעה סממנין ומבטלו רבי שמעון בן במבול תנו רבנן בגד שאבד בו כתם מעביר בעברי ואמר רבי יוחנן זה עוג שפלט מדור (בראשית יד, יג) ויבא הפליט ויגד לאברם תעמוד לו זכות של אברהם אבינו שנאמר

ומי גריסין ומי רגלים ונתר ובורית שבעה סמנין מעבירין על הכתם רוק תפל הא עדיפא כדי להקל על כתמיהן מ*ווני* באירוס בקשו לגזור על בגדי צבעונין אמרי של אספסינוס גזרו על עטרות חתנים ועל בותרו מכלל דאסירי אין דתנן בפולמוס בגדי צבעונין לאשה אלא להקל על כתמיהן כתמיהן תקנו מאי תקנינהו אלא שלא הותרו עלנו כגדי צבעונין לאשה אלא להקל על בר יוסף אומר אינו מטמא משום כתם שלא ת"ר בגד צבוע מטמא משום כתם רבי נתן זוטרא מדאפקינהו רחמנא בחדא לישנא אימר או שוע או טווי או נוז והלכתא כמר דלא ידע אי נתקיה שרי מתקיף לה רב אשי שוע טווי ונוז ורבנן הוא דגזרו ביה וכיון מ"ט מדאורייתא שעטנו כחיב עד שיהיה ולא ידע אי נתיק אי לא נתיק שפיר דמי דרמי חוטא דכיתנא בגלימיה דעמרא ונתקיה בריה דרב ייבא משמיה דמר זוטרא האי מאך דלא ידיע אימר מנתר נתר אמר רב אחא וכיתנא בהדדי לא סליק להו צבעא וכיון נאי ליכא אימר עורב נטלה הכי נמי עמרא

סימנין אלו הילכך לא עלתה לו טבילה ראשונה עד שיעבירם ויבטלנו. אם דם נדה ודאי הוא אף על פי שלא עבר טמא לפי שדרך בני אדם להקפיד בו ולהעביר עליו לצאת מכל מקום הבגד טמא שכבר נטמא בשעת נפילה ומטמא אותן והיינו דקתני הטבילו ומיהו ומיהו אם לא הטבילו תחלה טהרותיו תלויות שהרי יש לו לחוש לדם ואף על פי שאין סופו

שהוא צבע שכן דרך הצבע שלא לעבור בסימנין ואף על פי שאפשר שהוא דם כיון דבלוע כ"כ

שאינו יכול לצאת על ידי סמנין הללו טומאה בלועה היא ואינה מטמאה.

09I LTG

דף סב

קמוניא אמר רב יהודה שלוף דוץ ואשלג ובתניא הבורית והאהל תרי גווני אהלא אין לו שביעית אלא מאי בורית אהלא מיקר יש לו שביעית וכל שאין לו עיקר ליה שביעית והתנן זה הכלל כל שיש לו בבורית והאהל ואי בורית כבריתא מי אית ורמינהי הוסיפו עליהן הלביצין והלעונין בבורית והאהל אלא מאי בורית כבריתא בורית אמר רב יהודה זה אהלא והתניא ענא נתר אלכסנדרית ולא נתר אנטפטרית שבעה סמנין כאחת לא עשה ולא כלום גמ" אחד ואחד העבירן שלא כסדרן או שהעביר שהחמיצו וצריך לכסכס שלש פעמים לכל גריסין של פול חלוקת נפש מי רגלים תפל כל שלא טעם כלום מי גריסין לעיסת והטהרות טמאות וצריך להטביל איזהו רוק להטביל עבר או שדיהה הרי זה כתם הרי זה צבע הטהרות טהורות ואינו צריך מהרות העביר עליו שבעה סמנין ולא עבר למוניא ואשלג הטבילו ועשה על גביו

שנשתמש בהן זב שבלעו משקין ונפלו ה"ג בקפידא חליא מילחא חגן החם חרסין דם נדה הוא אלמא בקפידא חליא מילתא מעביר עליו ז' סמנין ומבטלו ואמאי הא אין דתניא רבי חייא אומר דם הנדה ודאי לרב אשי מידי בקפידא תליא מילתא א"ל שהרי הקפיד עליו ועבר אמר ליה רבי אבא שנעשו אחר תכבוסת שניה מהרותיו ממאות בין תכבוסת ראשונה לשניה אבל מהרות איר זירא לא שנו אלא המהרות שנעשו ולא עבר שנאן ועבר מהרותיו מהורות עבר הניא אידך העביר עליו שבעה סמנין טמאות שאם העביר שביעי מתחילה שמא ולא עבר העביר עליו צפון ועבר טהרותיו צבע נמי מעבר אלא העביר עליו ששה סמנין ולא עבר צפון ועבר טהרותיו טמאות צפון [כוי] תנו רבנן העביר עליו שבעה סמנין ומפלי לה ברמצא דפרולא הטבילו ועשה אשלגא שמיה ומשתכח ביני נקבי מרגניתא אמר שמואל שאלתינהו לנחותי ימא ואמרו

הא דאמרינן **ל"ש אלא מהרות שנעשו בין תכבוסת ראשונה וכו'.** פי' רש"י ז"ל תכבוסת העברת סממנין שהרי הקפיד עליו כשהחזירן והעבירן עליו וגלה דעתו שמקפיד עליו בספק דם ועבר ע"י העברה זו ונעשה בו מעשה דם שכן דרך דם לעבור ע"י סמנין ואין פי' מחוור לי שאין קפידה זו דומה להא דתני ר' חייא.

אלא כך נראה פי' דכי מטהרינן כתם בטבילה ראשונה כשלא עבר בסמנין מפני שאין סופו לצאת בדרך כבוסו וכדפרישית וזה כיון שגלה דעתו שהוא רוצה להוציאו מ"מ אין זו טומאה בלועה אלא סופו לצאת היא וצריך טבילה לאחר שתצא לגמרי. מהור ולא פליגי הא בכלים דמעיקרא הא בכלים דבסוף נבלעה בכסוח אם מחכבסת ויוצא ממנה רביעית דם טמאה ואם לאו מהורה אמר רב כהנא מקולי רביעיות שנו כאן שאני דם חבוסה דרבנן איחיביה ר"ל לבאת מהור הא יכול לצאת ממא ואף ע"ג דלא הקפיד עליו דברי הכל טהור יכול לצאת ולא הקפיד עליו דברי הכל טמא כי פליגי דיכול לצאת ולא הקפיד עליו מד סבר כיון דיכול לצאת אף על גב דלא הקפיד עליו מר סבר ביון דיכול לצאת אף על גב דלא הקפיד עליו ומר סבר

דף סג

אתייג דיכול לצאת

אם הקפיד עליו אין אי לא לא איזהו רוק

תפל תוא כל שלא טעם כלום מבערב סבר

רב פפא קמיה דרבא למימר כמאן דאמר

קחני בערב מבערב קחני לאפוקי היכא

רבי יוחנן איזהו רוק תפל כל שעבר עליו

חצות לילה ובשינה למימרא דבשינה תליא

מילתא והתנן ישן כל היום אין זה רוק

תפל ניעור כל הלילה הרי זה רוק תפל

התם במתנמנם היכי דמי מתנמנם אמר רב אשי נים ולא נים תיר ולא תיר דקרו ליה ועני ולא ידע לאהדורי סברא וכי מדכרו ליה מדכר תנא השכים ושנה פרקו אין שילא אמר רב אשי אמר רבי אלעזר כל שיצא רוב דבורו של שלש שעות מי גריסין לעיסת גריסין של פול וכו' לימא מסייע ליה לריש לקיש דאמר ר"ל רוק תפל צריך שיהא עם כל אחד ואחד דלמא הבלא דפומא

791

בהן וכל שקבעה לה שלשה פעמים הרי וכמין צמרמורות אוחזין אותה וכן כיוצא וחוששת בפי כריסה ובשפולי מעיה ושופעת שעתה ואלו הן הוסתות מפהקת ומעטשת להעברתן מתני כל אשה שיש לה וסת דיה ומאי ראשונים ראשונים לכסדרן ושניים אנגו נאנגו הדנים עלו לו ולא ראשונים מלו לו שניים לא עלו לו אמר אביי ראשונים לא עלו לו ותניא אידך ראשונים שניים לראשונים תני חדא שניים עלו לו מאי תיקו העבירן שלא כסדרן ת"ר הקדים נאטוני חד או דלמא אמטוני ואחוני תרתי עכסכס שלש פעמים בעי רבי ירמיה אמטויי בימות החמה או בימות הגשמים וצריך או דוקן דאיש או דאשה מכוסים או מגולים חכמים בכתמים צריך שיעור לשיעורן דילד הימוצן שלשה ימים א"ר יוחנן כל שיעורי וה' בראשם מי רגלים שהחמיצו תנא כמה אימא מהכא מיכה ג ויעבור מלכם לפניהם (בראשית לג, ג) והוא עבר לפניהם ואיבעית בככר ויעבור את הכושי אביי אמר מהכא קרא (שמואל ב יה, כג) וירץ אחימעץ דרך ראקדומי הוא אמר ר"נ בר יצחק דאמר לחוכו מלח מאי משמע דהאי עובר לישנא יהודה אומר מי גריסין רותה ועובר שיתן מעלי מתניתין דלא כרבי יהודה דתניא ר'

אר שהקבענה שלש פעמים ואמרת לן עלה לה יום עשרים שאין אשה קובעת לה וסת ליום עשרים הותר יום חמשה עשר וקבעה ליום עשרים זה וזה אסורין שלש פעמים למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה אמריתה ניהלן ואהא אמריתה ניהלן היתה שמיע לי הא שמעתא אמר ליה אביי את כססה פלפלים וראתה אמר רב יוסף לא אכגה שום וראתה ואכלה בצלים וראתה פרשה רבה בר עולא אלא אמר אביי לאתויי אביי מאי קא משמע לן מחני' היא דהא ואבריה כבדין עליה ורותתת וגוסה א"ל מאי אמר רב יוסף לאתויי ראשה כבד עליה חכמים שלשה למה שלא מנו חכמים לאתויי לימים שנים לוסחות אחת למה שלא מנו רב הונא בר הייא אמר שמואל הרי אמרו ואבריה כבדים עליה ורותתת וגוסה אמר בר עולא לאתויי אשה שראשה כבד עליה וכו' וכן כיוצא בהן לאתויי מאי אמר רבה דם ממא מתוך דם מהור וכמין צמרמורות נאולא אמר עולא בריה דרב עלאי בשופעת וכשפולי מעיה ושופעת שופעת הא שפעה היתה מפהקת מעטשת וחוששת בפי כריסה הכא בוסתות דגופא כדקתני אלו הן וסתות שיש לה וסת דיה שעתה התם בוסתות דיומי זה וסת גמ' תנינא חדא זימנא כל אשה

היתה למודה והתניא רבי יהודה אומר כל יהודה ורבי יוסי מתיר מן המנחה ולמעלה אסורה לשמש כל היום כולו דברי ר' בשש שעות עברו שש שעות ולא ראתה ורבי יוסי מתיר עד שש שעות וחוששת כל שש שעות ראשונות דברי רבי יהודה בגיע יום עשרים ולא ראתה אסורה לשמש ליום עשרים ומשש שעות לשש שעות היתה למודה להיות רואה מיום עשרים גמ' תוא כיצד א"ר יוסי ימים ושעות וסתות הנץ החמה רבי יהודה אומר כל היום שלה רואה עם הנץ החמה אינה אסורה אלא עם ימים ושעות וסתות היתה למודה להיות בתוך הוסתות מהורות רבי יוסי אומר אף ממאות בסוף הוסתות כל המהרות שעשתה הוסתות כל המהרות שעשתה בתוך הוסתות מתני היתה למודה להיות רואה בתחלת שמואל דר"ג ברבי כרשב"ג סבירא ליה בימים ונימא זו דברי רשב"ג הא קמ"ל מיבעיא ואמרת לן לשנות בוסתות לשלש במבח ואמנינן לך לשנות אמרת לן לשלש אומרים ראתה אינה צריכה לא לשנות ולא בר רבי שאמר משום רשב"ג אבל חכמים אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר"ג

פעמים ואינה מטהרת מן הוסת עד שתעקר שאין אשה קובעת לה וסת עד שתקבענה ג' פעמים ליום כ' הותר ט"ו וקבעה לה יום כ' פעמים ליום כ' זה וזה אסורין שינתה ג' להיות רואה ליום כ" זה וזה אסורין שינתה היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה עונה אחריתי קמ"ל אותה עונה לותנ" קמ"ל ואי מההיא הוה אמינא סמוך לוסתה בוה אמינא ה"מ לטהרות אבל לבעלה לא וערתי למה לי צריכא דאי אשמועינן הא עונה מאי לאו עונה אחריתי לא אותה עונה מנשותיהן סמוך לוסתן וכמה אמר רבא א"ר ירמיה אזהרה לבני ישראל שיפרשו לא) והזרתם את בני ישראל מטומאתם מכאן יהודה ומי אמר רבא הכי והתניא (ויקרא טו, למחזי בתחלת יממא אמר רבא הלכה כרבי הא דרגילה למחזי בסוף ליליא הא דרגילה לאחר וסתה ומתירה לפני וסתה ולא קשיא ומתירה לאחר וסתה ותניא אידך אוסרה ליליא תני הדא רבי יהודה אוסרה לפני וסתה בתחלת יממא והא דרגילה לראות בסוף הלילה שלה לא קשיא הא דרגילה לראות

ממנה ג' פעמים

ואין אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא עשר שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולן בותר ששה עשר ונאסר המשה עשר ושבעה זה וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר רואה יום ט"ו ושינתה ליום ששה עשר ממנינא הוא איתיביה היתה למודה להיות ושמואל סבר כיון דלאו בדילוג חזיתיה לאו בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר ממנינא לד' לא תנשא - לא דכ"ע כרשב"ג והכא לא תנשא דברי רבי רשב"ג אומר לג' תנשא דתניא ניסת לראשון ומת לשני ומת לשלישי ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי ושמואל אמר עד שתשלש בדילוג נימא רב לחדש זה רב אמר קבעה לה וסת לדילוג זה ויום ט"ו לחדש זה ויום שבעה עשר גמ' איתמר ראתה יום חמשה עשר לחדש

זימנא היישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא לה וסת עד שתקבענה וכו' א"ר פפא לא ליום עשרים ואחד ש"מ שאין האשה קובעת ואחד דיקא גמי דשבקינן ליום עשרים ונקט למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך לה וסת סירגה ליום עשרים וארבעה לא זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש עקרה ליה קמ"ל מיתיבי ראתה יום עשרים דתימא כיון דלמודה ועקרתיה בתרי זימני מאי קארי לה למודה אצטריכא ליה מהו לרב אמר לך רב למודה שאני ודקארי לה

להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום

מהא דקתני בברייתא **שינתה לי"ו הותר י"ו ונאסר ט"ו וי"ו.** ולא מיתסר נמי י"ה דנימא זו כבר דילגה ונחוש בפעם א' לוסת של דילוג ש"מ שאין חוששין לוסת של דילוג כלל עד שתקבענו לגמרי וזה כתוב בתוספות. וכן הורה ה"ר אברהם ז"ל. היתה למודת להיות רואה יום כ' ושנתה ליום ל". מרקתני האי לישנא ש"מ דוסת הפלגה הוא דקבעה מכ' לכ'. והשתא ק"ל כיון דקי"ל מראיה לראיה מנינן ולא לפי מנין הראוי כדאיתא בשלהי בנות כותיים כשהגיע יום כ' ולא ראחה ומנו עשרה לתשלום ולא ראחה הגיע יום כ' וראחה דקתני כי אורח בזמנו בא מאי נינהו הא ליכא הפלגה דעשרים השתא.

ואיכא למימר הכא מנינן למנין הראוי ויום מ' לראיה אחרונה זו היא יום כ' דקתני שאם ראתה בעונות הראשונו' ביום זה תראה ואפילו הרחיקה יותר מונין לראיה אחרונה שפסקה בו עכשיו ולא שאלו ראתה מאותה ראיה ואילך בעונות של כ' יארע לה ראיתה ביום עשרי' אורח בזמנו בא דהכא רגלים לדבר שלמנין הראוי חוזרת אלא ש"ל זמן שרואה בוסת השינוי מונין להן מאות' ראיה אבל מכיון שהפסיקתו וחזרה לראות ביום (א') [אחר] אם למנין הראוי חזרה מונין לוסת הראשון לפי אותו מנין ואין אומרין הפלגה של מ' היא זו שרגלים לדבר.

אבל הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל פי' לוו בוסת החדש לפי דעתו ולמודה ליום כ' בחדש ושנתה ליום ל' בחדש קתני ולפי פי' בוסת של הפלגה אין אומרים חזר הוסת למקומו עד שתראה עכשיו ותחזור ותראה לסוף כ' שחזר האורח בזמנו. כל אשה שדמיה מרובין בניה מרובין לעיסה כך דמים יפין לאשה תנא משום ר"מ דור קטוע תני רבי הייא כשם שהשאור יפה בה יין ושאין בה יין ה"ז דורקטי גמ" תנא גפן שיינה מועט ר' יהודה אומר כל גפן יש גפן שיינה שחור ויש גפן שיינה מרובה ויש בבתוליהם כגפנים יש גפן שיינה אדום ויש עשרים מפני שאורח בומנו בא *לותני*' נשים עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר יום והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום יום עשרים ולא ראחה מותרת לשמש עד ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע פפא היתה למודה להיות רואה יום עשרים לחלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים זימנא מיעקר מאי קמ"ל חנינא אין האשה תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי ואינה מטהרת מן הוסת וכו' א"ר פפא לא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ ואינה רואה בידוע שחיתה המכה הגיע זמנה חיתה המכה על גבי כולם ורואה ע"ג כולם גבי כרים וכסתות ואינה רואה בידוע שלא שלא חיתה המכה על גבי קרקע ורואה על עומדת ורואה יושבת ואינה רואה בידוע בר רב יצחק לדידי מפרשא לי מיניה דרב נחירה דקאמר רב היכי דמי אמר רב שמואל זמן שהרוק מצוי בתוך הפה מחמת תשמיש לי נחירה זו איני יודע מה היא אלא כל שנוחרת כי אמריתה קמיה דשמואל אמר עד כמה אמר רב יהודה אמר רב כל זמן בין ראתה בין לא ראתה עד שתחיה המכה תניא נמי הכי ב"ה אומרים עד שתחיה המכה מכלל דרישא לא שנא הכי ולא שנא הכי מפליג בסיפא בין ראתה בין בשלא ראתה נחמן בר יצחק ואפילו ראתה ממאי מדקא אומרים כל הלילה כולה: גמ' אמר רב ב"ש אומרים נותנין לה בעילת מצוה וב"ה שבת ארבע לילות ראתה ועודה בבית אביה לה לילה הראשון וב"ה אומרים עד מוצאי זמנה לראות וניסת ב"ש אומרים נותנין בית הלל אומרים עד שתחיה המכה הגיע וניסת ב"ש אומרים נותנין לה ארבעה לילות מחניי הינוקה שלא הגיע זמנה לראות

עבול עלך האשה

עד שתחיה המכה תנן אלא דיהיב לה כולהו בימי נערות נערות י"ב חדש מי איכא והא אמר שמואל אין בין נערות לבגרות אלא ו' חדשים בלבד וכי חימא בציר מהכי הוא דיהיב לה שתים בימי קטנות ושתים בימי נערות הא בעא מיניה רב חינוא בר שלמיא נערות הא בעא מיניה רב חינוא בר שלמיא ליה כל בעילות שאתה בועל אינן אלא אחת השאר משלימין לד' לילות אלא דיהיב לה אחת בימי בגרות אי אמרת בשלמא בוגרת בעלמא יהבינן לה טפי כי היכי דאהני קטנות בימי נערות למבצר לה חדא אהני נמי נערות לבגרות למבצר לה חדא אלא אי אמרת בוגרת דעלמא לא יהבינן לה טפי לא ליתב לה אלא בעילת מצוה ותו לא לעולם דיהיב לה אחת בימי קטנות וג' בימי נערות מי לה אחת בימי קטנות וג' בימי נערות מי ירחי חדא עונה מנימין סקסנאה הוה שקיל

דף סה

פול י תינולת

הפסידה לילות ולוי אמר הפסידה לילות רב אמר לא הפסידה לילות עד מוצאי שבת תנן ולוי אמר הפסידה לילות עד מוצאי שבת תנן דקתני ארבעה עונות ולרב למה לי למיתנא ארבע לילות אורה ארעא קמ"ל דררכה דביאה בלילות וללוי ליתני ארבע לילות עד הניאה בלילות וללוי ליתני ארבע לילות עד מוצאי שבת למה לי הא קמ"ל דשמר שמואל לכתחלה בשבת כדשמואל דאמר שמואל פרצה דחוקה מותר ליכנס בה בשבת ואע"פ שמשיר צרורות איתמר בעל ולא מצא דם וחזר ובעל ומצא דם רבי חנינא אמר טמאה ורבי אסי אמר טהורה ר' חנינא אמר טמאה דאם איתא דהוה דם בתולים מעיקרא הוי אתי ורבי אסי אמר טהורה דילמא אתרמי ליה כדשמואל דאמר שמואל יכולני לבעול כמה בעילות בלא דם ואידך שאני שמואל דרב גובריה אמר רב בוגרת נותנין לה לילה הראשון וה"מ שלא ראתה אבל ראתה אין הראשון וה"מ שלא ראתה אבל ראתה אין לה אלא בעילת מצוה ותו לא מיתיבי מעשה ונתן לה רבי ארבע לילות מתוך י"ב חדש ה"ד אילימא דיהיב לה כולהו בימי קטנות

39I LTL

בטהרות כלפי לייא בטהרות קיימינן אלא עונה כדרך שאמרו ביין נסך כך אמרו מקלחין או במעיין שמימיו רודפין וכמה משום ר' יוסי מניחן תחת הצינור שמימיו ברותחין או חולטן במי זיתים רשב"ג אומר רבי יוסי אומר הרוצה לטהר מיד מגעילן עבד היינו ת"ק איכא בינייהו חרפי ואפלי חדש רשב"ג אומר מניחן מגת לגת ומבד שיפא ושל גמי מיישנן וכמה מיישנן י"ב העקלים של נצרים ושל בצבוץ מנגבן של הוא עושה הדפין והלולבין והעדשין מדיחן בדיו טמאות ובקש לעשותן בטהרה כיצד בעינן כולי האי ורמינהי הרי שהיו גתיו ובית רבן שמעון בן גמליאל לילה וחצי יום ומי לה עונה שלמה וכמה עונה שלמה פירש בית הלל אומרים כל הלילה שלה ונותנין ועודה תנו רבנן ראתה ועודה בבית אביה עריכם וחוסר לחם בכל מקומותיכם ראתה ר גם (אנכי נחתי לך) נקיון שנים בכל של אדם נחמעטו מזונוחיו שנאמר עמוס בר שלמיא משמיה דרב כיון שנתקו שניו כא) לא יאונה לצדיק כל און אמר רב הינוא באורחא קרי שמואל עליה דרב (משלי יב, רב בין ראתה בין לא ראתה קדים שכיב כוועיה דרב אפילו ראתה אמר לא פליג ואזיל לאתריה דשמואל סבר למעבד עובדא

צלילה כולן צריכות לבדוק את עצמן ובכולן לילות לאחר ד' לילות מתוך הלילה לאחר ת"ר וכולן שהיו שופעות דם ובאות מתוך ד" לא יגמור ביאתו א"ל א"כ לבו נוקפו ופורש א, גן ע, אבא געב אַ אַגאַ מַגעיני בגע נפַּאַ ומסיימי בה הכי בועל בעילת מצוה ופורש מסקי מינה אלא כדמסיק תעלא מבי כרבא כי הוו בה ר' יוחנן ור"ל בתינוקת לא הוו ונמנו בועל בעילת מצוה ופורש אמר עולא אינהו דעבדו כרבותינו דתניא רבותינו חזרו סבר מעשה רב מ"מ לרב ושמואל קשיא צבורי אפירכא למה לי אותיב ממתני' הוא לה רבי ד' לילות מתוך י"ב חדש א"ל רבא מצוה ופורש מתיב רב חסדא מעשה ונתן ושמואל דאמרי תרוייהו הלכה בועל בעילת מאני כחובה דמגבי בה טפי עד דחתמי רב אי חצי יום וחצי לילה דטבת ותמוז ואב"א וחצי יום קאמר אלא אי לילה דניסן ותשרי אימא גבי נדה חצי יום וחצי לילה והא לילה ועשרי הא בתקופת תמוז וטבת הכא נמי בר רב יצחק ולא פליגי הא בתקופ' ניסן יוחנן חצי יום וחצי לילה ואמר רב שמואל חנה בר שאונא אמר רבה בר בר חנה א"ר יום או לילה ר' הנה שאונא ואמרי לה רבי וכמה עונה א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן או כדרך שאמרו במהרות כך אמרו ביין נסך

881

ר"מ מחמיר כדברי ב"ש ושאר ראיות שבין ב"ש וב"ה הלך אחר מראה דמים שהיה ר"מ אומר מראה דמים משונים הן זה מזה כיצד דם נדה אדום דם בתולים אינו אדום דם נדה זיהום דם בתולים אינו זיהום דם נדה בא מן המקור דם בתולים בא מן הצדדין

אמר רבי יצחק בר רבי יוסי אמר רבי יוחנן זו דברי ר' מאיר אבל הכמים אומרים כל מראה דמים אחת הן תנו רבנן הרואה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה ישניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד

דף פר

שתתגרש

וחנשא לאחר ניסת לאחר וראתה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד שתתגרש ותנשא לאחר ניסת לאחר

ראשונה ושניה ושלישית מכאן ואילך לא השמש עד שחבדוק עצמה ביצד בודקת את עצמה מביאה שפופרת ובחוכה מכחול

והא דמקשינן **ותבדוק בביאה ג' של בעל ראשון.** נראה ודאי דה"ק היאך מותרת לינשא לב" ולשמש בלא בדיקה והלא כבר הוחזקה זו לראות מחמת תשמיש בג' ביאות של בעל ראשון הילכך תבדוק ולא תתגרש ופריק מותר לשני בלא בדיקה מפני שאין כל האצבעות שוות ואין מחזיקין אותה בבעל מום ורואה מחמת תשמיש אלא לאצבע זה שהוחזקה לו. לפיכך תתגרש ממנו אבל לשנה איבעות בלא בוחזפה! עד שמבא מנחזהם לכל בו" איבעות

לשאר אצבעות (לא הוחזקה) עד שתהא מוחזקת לכל בג' אצבעות. והדר אקשי' כיון שהוחזקה בג' אצבעות למה לה ג' פעמים באצבע אחרון. ולמאי דפריך השתא דחזקה באצבעו' בלבד תהא חזקה אפילו שמשה פעם א' וראת ונתגרשה ושמשה עם השני

וראח ומח ושמשה פעם אחרת עם ג' זה וראחה הוחזקה זו לכל.

ופריק לפי שאין כל הכוחות שווח. ואיפשר שראוי' לאצבע בנחת אבל בג' אצבעות וג' כוחות בכל אצבע ואצבע הוחזקה לכל אבל אם רצתה להכניס עצמה בספק ולבדוק בבעל ראשון ושלא התגרש ודאי מוחרת שאין אחר בדיקה של חכמים בית מיחוש שנאסרות אותה לא' ונתיר לג'. וכי קחני תתגרש ותנשא רבותא קמ"ל לילא מיחזקה אלא בג'. ומי שסובר להחמיר בבעלי' הראשונים אין ממש בדבריו דאם יש לחוש בראשונים כ"ש לאחרון שהוחזקה ולא התירו ספק דבר שודונו

כרת בשביל שתנשא זו. אבל לענין מעשה עכשיו נראין דברי הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל שאמר אין אנו בקיאין בבדיקה זו. ועוד שאפילו שידוע שהוא מן הצדדין הרי גזרו בנות ישראל בכל רואה טיפת דם כחרדל שיושבת עליה ז' נקיים בין מן המקור בין מן העליה בין מן הצדדין ודעת רבינו ז"ל שכתבה

להנהיג בה הלכה למעשה. ואף ה"ר אברהם אמר שאין מוציאין אותה לאחר בדיקה. הא דא"ר יוחנן **לפי והבעלי לו על גב הנהר.** משום שאין וסת זה אוסר יומו לפי שלא היה וסתה אלא בהכנסתה לעיר שהיו חברותי' מרגישו' בה ושמא אף היא היתה מתביישת מהן מפני שמדברות בה ומתחלחלת וה"ל כוסת של קפיצות ושל אכילות שום שכל זמן שאינה אוכלת אינה חוששת. א"נ דימה לא קבעה וסת דאקראי בעלמא היא וה"ק לה לאו טבילה גרמא ליך דתיתסרי אלא זימת עירך גרמא ליך ומותרת את על גב הנהר.

ראש המוך בידוע שמן המקור הוא בא לא
נמצא דם על ראשו בידוע שמן הצדדין הוא
בא ואם יש לה מכה באוחו מקום חולה
במכחה ואם יש לה וסח חולה בוסחה
ואם היה דם מכחה משונה מדם ראייתה
אינה חולה ונאמנת אשה לומר מכה יש
לי במקור שממנה דם יוצא דברי רבי
רשב"ג אומר דם מכה הבא מן המקור טמא

שהוא טהור מאי בינייהו אמר עולא מקור מקומו טמא איכא בינייהו אמר עולא מקור מפגרא לה אמר שמואל בשפופרת אפגורי ופיה רצוף לחוכה אמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן וחבדוק עצמה בביאה שלישית של בעל הראשון אמר ליה לפי שאין כל האצבעות שוות אמר ליה וחבדוק עצמה בביאה ראשונה של בעל שלישי לפי שאין

הא דאמר שמואל **ממלא ונופצת היא** ואין לה חקנה. ק"ל א"כ עקרת בדיקה הראשונ' ששנייה בבריית' דקא אמרת דאי אפילא נתרפאת ואי לא אפילא לית לה חקנה אי הכי מכחול למה ושמה אותה שהפילה חררה בידוע שנתרפאת וזו שלא הפילה כלום ממלא ונופצת היא. אבל אם ראתה מחמת בעיתותא ולא הפיל' חררה זו היא שצריכה לבדיקה של ברייתא וכן נמי שלא ביעתוה

נבדקת בכך ואינו מחוור ומרבינו הגדול ז"ל לא כתב מעשים הללו. ה"ג וכן בנוסחאות י**ום א' תשב ו' והוא ב' תשב ו' והן.** שהרי בני מקום זה שאין בני תורה בידוע שאין רואים דם ויש לחוש שמא יום א' דם טהור ויום ב' טמא וצריכה ו' ועוד שהרי אין נשיהן בקיאין בימי נדה וזבה שלכך תקן להם לג' ז' נקיים בכל זמן הלכך בשנים נמי יש לחוש שמא ראשון י"א לזיבה הוא ושני תחלת נדה הילכך צריכות ו' והן. ואין זה צריך לפנים אלא שבהלכות רבינו הגדול ז"ל דמחה והן נראה כטעות orde.

והלשון שכתב רש"י ז"ל תשב ו' והוא כדין תורה לומר שדין תורה כך הוא למנות ו' לאחד אבל אינו כדין תורה לכך שזו יושבת ו' נקיים שאם תראה צריכה יותר הילכך צריכה הפרשה בטהרה ובדיקה והאי דקאמר ז' נקיים ולא קאמר נמי ו' נקיים לישנא בעלמא נקט דשגירי למימר ז' ימים נקיים.

וא"ה לדברי האומר ימי נדה שאינו רואה בהן אין עולין לה לספירת זיבתה עדיין היה לו לר" בית מיחש לומר שמא יום א' י"א הוא ובעי שימור והז' הן התחלת נדה אין עולה לו וצריך ז' והן לשני ימים. לאו מילתא שכבר פי' בפ' בנות כותיים שימי נדה ולידה שאינה רואה בהן עולין לספירת זיבה קטנה לדברי כל אדם ואין לחוש כלום. וכתב רבי' בעל הלכות ז"ל שאפילו בימי מוהר נמי אם ראתה סופרת דהאידנא יולדות בזוב הן לפי שא"א לפתיה' הקבר בלא דם ובנות ישראל סופרת ז' לכל טיפה דם. ושמענו כדבריו בזה שהגאונים החרימו בדם טוהר.

והדברים נראין אף לדין הגמר שכשם שחששו לטועות בפתחיהן ולמשלימות דם טמא לדם טהור ועשו נמי הרחקה יתירה בדבר כך יש לחוש שמא יבואו לטעות באותן שיושב' עליהן לזכר ולנקבה ולנדה שמא ינהגו בהן קולא שסוברות כל שיש לו טומאת לידה יש לו טוהר שלה וכ"יש שברוב נפלים אין בני אדם בקיאין. ואין עליהם לדון בהם אלא כך תשב לזכר ולנקבה ולנדה וקרוב הדבר לטעות בו הילכך אין ימי טוהר יוצאין מכלל ר' זירא שאף בהן החמירו בנות ישראל לישב ז' נקיים. וההיא דאמרינן דרש מרימר הילכתא כותיה דרב וכו'. דינא קאמרי כדאמרי בשמעתי' אמינא לך האי איסור ואת אמר' לי חומרא היכא דאחמור אחמור היכא דלא אחמור לא אחמור. והמקומות שבועלין עכשיו על דם טוהר הם יחישו לעצמן.

OVI LTG

ולשלישי הפילה תשב שבעה נקיים קסבר רבא לרב שמואל ודרש קשתה שני ימים כחרדל יושבות עליה שבעה נקיים אדבריה החמירו על עצמן שאפילו רואות טפת דם שבעה נקיים אמר ר' זירא בנות ישראל והוא שנים תשב ששה והן שלשה תשב רבי בשדות ראתה יום אחד תשב ששה רב יוסף אמר רב יהודה אמר רב התקין יוסף הוה עובדא בפומבדיתא ואתסי אמר לרבים ורבים מבקשים עליו רחמים אמר רב מני) וממא ממא יקרא צריך להודיע צערו היכי דלבעו עליך רחמים דחניא (ויקרא יג, ואיכא דאמר אמר לה גלי לחברותיך כי דתהוו עליך להך גיסא נתהוו עלך להך גיסא דאמר אמר לה תגלי לחברותיך כי היכי מלתה ביך לכי והבעלי לו ע"ג הנהר איכא הות קחויא דמא א"ל שמא דימת עיריך יוחנן דכל אימת דהות סלקא מטבילת מצוה אין לה תקנה ההיא דאתאי לקמיה דרבי זו ממלאה ונופצת היא וכל הממלאה ונופצת בעתה ולא נפל ממנה ולא מידי אמר שמואל אמר ליה לרב זימי בר יוסף זיל בעתה אזל בהיא אחתא דאתאי לקמיה דמר שמואל ממנה חררת דם אמר רבי נתרפאה זאת אמר ליה לאבדן זיל בעתה אול בעתה ונפל כל הכחות שוות ההיא דאתאי לקמיה דרבי

חמה צונן מאי טעמא לא משום דקרירי אלא בחמין אבל לא בצונן ואפילו בחמי ואמר אמימר משמיה דרבא אשה לא תחוף בנתר משום דמקטף ובחול משום דמסריך אמר רבא אשה לא תחוף לא בנתר ולא בחול טעמא מאי משום דמחמדא קטנה נמי מחמדא אמר רבא ל"ש גדולה לא שנא קטנה גדולה בקטנה דלא הזיא דמא מי אמר א"ל בפירוש אימר דאמר רבא בגדולה דקחזיא דמא אבל ונתפייסה צריכה לישב שבעה נקיים א"ל מר להא דרבא דאמר רבא תבעוה לינשא בהוא יומא א"ל מאי האי א"ל לא סבר לה עד ארבעה אחרינא איעכב שבעה יומי בתר לארבעה יום א"ל אין כי מטא לארבעה נטר רב הנינא א"ל סבר ליה מר למכתב כתובה שבעה נקיים רבינא איעסק ליה לבריה בי רבא תבעוה לינשא ונתפייסה צריכה שתשב בחמין לטבול קמטים ע"ג נמל סי") אמר היכא דלא אחמור לא אחמור (תבעוה נתר נאט אמבט מנבינא ביכא באטמור אטמור מליה שבעה נקיים א^{ייל} אמינא לך איסורא שאפילו רואות טפת דם כחרדל יושבות איר זירא בנות ישראל החמירו על עצמן לשתה שני ימים אפילו משהו בעלמא דהא בלא דם א"ל רב פפא לרבא מאי אריא אין קשוי לנפלים ואי אפשר לפתיחת הקבר

רמערו מזייא ואמר רבא לעולם ילמד אדם בתוך ביתו שתהא אשה מדיחה בית קמטיה במים מיתיבי בית הקמטים ובית הסתרים אינן צריכין לביאת מים נהי דביאת מים לא בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן לא בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן אין בילה מעכבת בו זמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק מעשה בשפחתי של רבי אמר רבי יצחק מעשה בשפחתי של רבי שטבלה ועלתה ונמצא לה עצם חוצין בין רבא טבלה ועלתה ונמצא עליה דבר חוצין אם סמוך לחפיפה טבלה אינה צריכה לחוף

כחול שבתוך העין אינו חוצץ ושעל גבי

יבש משעה שמתחיל לירק אמר שמואל

שבעין לח אינו חוצץ יבש חוצץ אימתי נקרא

מכאל ואילך חייצי אמר מר עוקבא לפלוף

רבדי דכוסילתא עד תלתא יומי לא חייצי

אימר ברדיוני נפל אמר רמי בר אבא הני

עלתה לה טבילה אף על גב דהשתא ליכא

רב נתנה תבשיל לבנה וטבלה ועלתה לא

ניסן ומפצי ביומי תשרי אמר רב גידל אמר

אבוה דשמואל עבד לבנתיה מקוואות ביומי

דומל אע"ג דהשתא ליכא אימר ברדיוני נפל

העין הוצץ אם היי עיניה פורחות אפי, על העין הוצץ אם היי עיניה פורחות אפי, על אחת אמר ר' יצחק דבר תורה רובו המקפיד אחת אמר ר' יצחק דבר תורה רובו המקפיד אחת אמר ר' יצחק דבר תורה רובו המקפיד אחת אמר ר' יצחק דבר תורה הוצע אינו הוצאר אחת אמר הייצע שלש אינן הוצצות שתים אחת אמר ר' יצחק דבר תורה רובו המקפיד אחת אמר הייצע אחת אינו הוצאר אנימא אחת אחת אמר הייצע אינו הוצאר באוראת וכמניקה אחת אמר הייצע הראת באוראת וכמניקה אחת אמר הייצע שליש אינו הוצאר אנימא אחת אחת אמר הייצע הביו עיניה פורחות אפי' על אחר אמר הייצע היידי ביותר לא עלחה לה אחר אמר הייצע היידי ביותר לא עלחה לה אחר אמר היידי ביותר לא עלחה לה אחר אמר היידי ביותר לא עלחה לה היידי הייד

דף סז

ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול איכא

דאמרי אם באוחו יום שחפפה טבלה אינה

צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף

ולטבול מאי בינייהו איכא בינייהו למסמך

בליליא אמר רבא אשה לא חעמוד על גבי

מעמא מאי משום גזירת מרחצאות הא על

גבי סילחא שפיר דמי א"ל רב חנן מנהרדעא

החם טעמא מאי משום דבעית סילחא נמי

בעיתא אמר רב שמואל בר רב יצחק אשה

לא חטבול

7LILLL

ספל אמר רב הונא אשה חופפת באחר חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי – ליה מאי איתיה השתא אחר תמהר אחר מעשה תמהר אבל אמרו עהא טומאה מפסקת ביניהן ר' שמעון אומר מו, כה) אחר תמהר אחר אחר לכולן שלא דשביעאה משום דרבי שמעון דתניא (ויקרא ספק זבות שוינהו רבון ליטבלינהו ביממא עב פפא לרבא ולאביי מכדי האידנא כולהו צנה רבא במחוזא משום אבולאי אמר ליה משום גובי רב יהודה בפומבדיתא משום משום אריותא רב אחא בר יעקב בפפוניא אתקין רב אידי בנרש למטבל ביומא דתמניא אינה טובלת אלא בלילה משום סרך בתה אמר רב נדה בין בומנה בין שלא בומנה ואף רב הדר ביה דאמר רבי חייא בר אשי אינה טובלת אלא בלילה משום סרך בתה רבי יוחנן אמר בין בזמנה בין שלא בזמנה ושלא בזמנה טובלת בין ביום בין בלילה רב נדה בזמנה אינה טובלת אלא בלילה גזרה ואנן ניקום ונגזור גזרה לגזרה אמר מקפיד משום מיעוטו המקפיד היא גופה רובו המקפיד ולגזור נמי על מיעוטו שאינו המקפיד וגזרו על מיעוטו המקפיד משום וצורו על רובו שאינו מקפיד משום רובו

דאיקוט אזל ר"נ בר יצחק לפיוסה ואמרה הוה עובדא בדביתהו דאבא מרי ריש גלותא א"ל רב אדא [לרב הינגא מסורא] לאו הכי מר זוטרא אוסר ורב הינגא מסורא שרי אשה מהו שתחוף בלילה ותטבול בלילה כרב הסדא וכדמתרץ רב יימר איבעיא להו בלילה וטובלת בלילה דרש מרימר הלכתא השנה שלאחר השבת ליתא דאפשר דחופפת בשבת דלמוצאי שני ימים טובים של ראש מאשה הופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי יימר אמר אפילו שכן נמי אמרינן לבר NGML L'CN L'AN NGML AN NGML ILT כולהו אמרינן שכן לא אמרינן היכא דאפשר שחל להיות אחר השבת ורב חסדא אמר במוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שכן אשה חופפת בערב שבת וטובלת הופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי בשבת במוצאי יו"ט שהל להיות אחר השבת אשה בשבת שכן אשה חופפת בערב שבת ומובלת אשה הופפת באחד בשבת וטובלת ברביעי חופפת בערב שבת וטובלת במוצאי שבת בשבת ומובלת בשלישי בשבת שכן אשה

דף סח

שעתה ור' יהודה אומר כל שלא הפרישה ומפקידה לפקידה ואם יש לה וסת דיה הרי זו בחזקת טמאה ומטמאה מעת לעת הפרישה ולאחר זמן ברקה ומצאה טהורה שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא בחוקת טהורה בדקה עצמה ביום שביעי ולאחר ימים בדקה ומצאה טמאה הרי היא ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה נדה שברקה עצמה יום שביעי שחרית לשיא הא דאפשר הא דלא אפשר מתניי בלילה (אלא) קשיא הלכתא אהלכתא לא וטובלת בלילה והלכתא אשה לא תחוף אלא מבילה וליכא והלכתא אשה חופפת ביום ביום וטובלת בלילה הא בעינן סמוך לחפיפה במוצאי שבת ותמה על עצמך היאך הופפת יוחנן אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול מעות הן בידי ברם כך אמרו משמיה דרבי אמורא עליה ודרש דברים שאמרתי לפניכם תכף לחפיפה טבילה וליכא הדר אוקי רבא היאך הופפת ביום וטובלת בלילה הא בעינן שבע ועמבול במוצאי שבת ותמה על עצמך שלח רבין באגרתיה אשה לא תחוף בערב במוצאי שבת אמר ליה רב פפא לרבא והא דרש רבא אשה הופפת בערב שבת וטובלת אמר דודי חסרת משמקי חסרת עבדי חסרת תסגי אייתי למחר וידע מאי קאמרה ליה

פרקין קאי אראתה ועודה בבית אביה סד"א לך רבא כי קתני מטמאה מעת לעת אריש לימא תהוי תיובתא דרבא נמי מהא אמר אותביניה לרבא חדא זימנא הכי קאמרינן מטמאה מעת לעת בתוך ימי זיבתה ולאו תיובתא דרבא דאמר רבא לומר שאין האשה ספק זבה ומטמאה מעת לעת לימא תהוי טהורה בין בדקה ומצאה טמאה הרי זו לוי במתניתא אחר הימים בין בדקה ומצאה ספק זבה אימר פסקה ביני וביני וכן תנא ועכשיו נמצאת טמאה טמאה ודאי ולוי אמר אמר זבה ודאי כיון דמעיקרא נמצאת טמאה רב אמר זבה ודאי ולוי אמר זבה ספק רב הפרישה ולאחר ימים בדקה ומצאה טמאה שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא איתמר נדה שברקה עצמה ביום השביעי כי איתמר דרב ולוי שמעתא באפי נפשה וראי נמי הרי בדקה ומצאה טהורה אלא אסיפא בשלמא ספק זבה אמרינן אלא זבה ארישא הרי זו בחזקת טהורה קתני אלא זבה ודאי ולוי אמר זבה ספק אהייא אילימא ברי זו בחזקת טהורה גמ" איתמר רב אמר הפרישה ולאחר זמן ברקה ומצאה טמאה בדקה ומצאה טהורה ובין השמשות לא טמאה וחכמים אומרים אפילו בשנים לנדתה בטהרה מן המנחה ולמעלה הרי זו בחוקת

47I LTR

סבר הואיל והוחזק מעין פתוח מתני' הזב ראשון נמי כיון דפסק פסק ומעיקרא מאי לאו בחזקת טומאה קיימי וכיון דפסק פסק מאלתי וטעיתי שלא שאלתי אטו כולהו מלישי שני מאי איל לא שנא בראשון לא הרי זו בחזקת מהרה ששי חמישי רביעי הימים בדקה ומצאה טמאה מהו אמרו לו טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר נדה שברקה עצמה יום ז' שחרית ומצאה רבי יוסי ור' שמעון כשהיו מהלכים בדרך דאמר אין והתניא אמר רבי שאלתי את בטהרה בראשון בראשון מי איכא למאן בז' מן המנחה ולמעלה מה לי הפרישה סלוק ידיה ראתה מה לי הפרישה בטהרה השמשות יפה אתה אומר עכשיו אימר עם יהודה אלמלי ידיה מונחות בעיניה כל בין שעתה רבי יהודה אומר תניא אמרו לו לר' דמיה מסולקין וכיון דרמיה מסולקין דיה בלא בעיא חלתא זימני למיעקר דאמרינן אמרינן אין אשה קובעת לה וסת בימי זיבתה בימי זיבתה אמר לך רב הונא בר חייא כי שמואל לומר שאין האשה קובעת לה וסת אמר שמואל דאמר רב הונא בר הייא אמר וסת נימא תהוי תיובתא דרב הונא בר חייא דמיא ולא תטמא מעת לעת קמ"ל אם יש לה כיון דמפסקי להו ימים מהורין כתחלת נדתה

שבדקו עצמן יום ראשון ויום שמיני ומצאו הלכה כרבי אליעזר איבעיא להו הזב והזבה יהושע ודברי רבי עקיבא מדברי כולן אבל אמרי נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי לאיחלופי בודאי תני ר' יוסי ור' שמעון הכא אי היישינן דלמא הואי בספק אתי דגזור ורבנן בדאורייתא לא מיחלף אבל מדאורייתא אהל מעליא בעינן ורבנן הוא נזיר שהילך על גבי סככות ופרעות נמי משום איחלופי זב בבעל קרי לא מיחלף אמר רחמנא שאינה סותרת אלא יומה ואי בשלמא התם (ויקרא טו, לב) לטמאה בה יב) והימים הראשונים יפלו ורבי אליעזר שמונה בסירוגין והתורה אמרה (במדבר ו, שראה קרי ובנזיר שהילך סככות ופרעות לו רבי יהושע ואתה אי אתה מודה בזב לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן אמר (ויקרא טו, כח) אחר תטהר אחר אחר לדבריך אתה מונה בסירוגין והתורה אמרה צמ, עווא אמר לו רבי אליעוד לר' יהושע עקיבא אומר אין להם אלא יום ז' בלבד להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד ר' הרי הן בחוקת טהרה ר' יהושע אומר אין ימים שבינתיים לא בדקו רבי אליעזר אומר טהור וביום השביעי ומצאו טהור ושאר והזבה שברקו עצמן ביום ראשון ומצאו

טהור ושאר הימים לא בדקו

דף סט

פשיטא לא צריכא כגון דלא בדקה עד שביעי כי קאמר רב לבר משלישי בר משלישי דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ז' ירמיה בר אבא רב ככותאי אמרה לשמעתיה למנין ז' נקיים אמר ליה רב ששת לרב שהפרישה במהרה בשלישי שלה סופרתו נקיים נדה ספירה למה לה אלא אימא זבה במהרה בשלישי שלה סופרתו למנין שבעה ירמיה בר אבא אמר רב נדה שהפרישה יהושע ור' עקיבא אמר רב ששת אמר רב שוין לאו רבי אליעור ורבי יהושע לא ר' טהור שאין להם אלא שמיני בלבד מאן שבדקו עצמן יום ראשון ויום שמיני ומצאו איכא סופן ליכא מיחיבי ושוין בזב ובזבה חנינא אמר תחלתן וסופן בעינן הכא תחלתן היא היא תחלתן אע"פ שאין סופן ורבי עטעען אף על גב שאין סופן אמר רב והכא תחלתן איכא סופן ליכא או דילמא לרבי אליעזר מהו תחלתן וסופן בעינן

מאי עבידתייהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון ממא ראיתי מטבילין אותה י"א טבילות י"א טבילות ז' לנדה ותרי לזיבה בין השמשות יום אחד טמא ראיתי מטבילין אותה ט' בעינן ספורין לפנינו דתנן טועה שאמרה ספורין לפנינו ומנא תימרא דלרבנן לא בפנינו ולאו מי אוקימוא כר"ע דאמר בעינן ספורין אלא לאו שמע מינה בעינן ספורין דילמא יולדת זכר בזוב היא ועבדה לה בעינן ספורין לפנינו ביממא נמי נטבלינה לה ביממא לא מטבלינן לה ואי ס"ר לא שבוע קמא דאתיא לקמן בלילותא מטבלינן חנינא טועה ולא ידענא מאי תיובתיה דקי"ל כי אתא רבין אמר מתיב ר' יוסי ברבי את... מאון תחלתן לא קמ"ל איני והא ראמרינן דאוקמינהו אחזקייהו אבל סופן דחימא תחלתן אף על פי שאין סופן הוא והכא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן דמהו ואשמועינן החם תחלתן אע"פ שאין סופן

והא דקתני ברניתא בין השמשות ממא, ראיתי ואמר רב ירמיה מדיפתי שבאת לפני" בין השמשות. נראה לי דהכי אמר ברייתא דקתני בין השמשות לאו לראיה אלא לביאה והכי קתני באה בין השמשות ואמרה טמא ראיתי, ואמר רב ירמיה מטבילין אותה אחד עשר טבילו" שהרי כל שבאה בין השמשות אפילו אמרה סתם יום אחד טמא ראיתי אחד עשר טבילות הן, אי נמי בין השמשו" טמא ראיתי דקתני שאם אמרה מבעוד יום ראיתי אין כאן י"א ולאו מילתא היא. אתיא קמן בלילותא בעי תמני ביממא לא בליליא חשיב לה נדה דלא פסיקא ליה דכי אתיא קמן ביממא לא שנא כי אתיא קמן לנדה בעי זיבה דפסיקא ליה דלא שנא כי ואידי שב לנדה ותמני לזיבה בלילותא תמני לנדה ושב לזיבה זיבה תמני בעיא אלא אידי לזיבה אתאי קמן בלילותא יהבינן לה תמני קמן ביממא יהבינן לה שב לנדה ותמני ראיתי מטבילין אותה ט"ו טבילות אתאי ראיתי אי בימי נדה ראיתי או בימי זיבה אלא אימא הכי ראיתי ואיני יודע כמה איהי לא ראיתי בעיא המש עשרה טבילות טבילות אי בי"א טבילות היכא דקאמרה ומה היכא דאמרה ראיתי סגי לה אי בתשע דינא נמי מאן דלית ליה עדיף הכא נמי תחלת דינא לאו מאן דלית ליה עדיף סוף דקאמרת אמר להו סוף דינא כתחלת דינא לשקול תרי משכי אמרי ליה מאי האי תורא לשקול חד משכא דלית ליה תורא ליה תורי אזל נכסינהו אמר להו דאית ליה יומי אתרמי להו יתמא בר ארמלתא יהבי לירעי הד יומא דלית ליה תורא לירעי תרי דינא דלא דינא דייני בגלחי דאית ליה תורא מטבילין אותה ט"ו טבילות אמר רבא האי לנדה ותלת לזיבה לא ראיתי כל עיקר שבאת לפנינו בין השמשות והויין תמני

מדברי תורה אלא מדברי סופרים ת"ר שנים מלטמא במשא לפי שאין טומאחו מחיים מפני מה אמרו עובד כוכבים שמת טהור עובד כוכבים שמת [כו'] תניא אמר רבי משום ר' אליעזר אמרו עד שיבקע כריסו מאי טעמא אמר רב גורה שמא יתעלפה תנא יח) והיתית אבן חדא ושומת על פום גובא מאי במשא באבן מסמא דכתיב (דניאל ו, ממש אמו כל מת מי לא מטמא במשא אלא שמטי נדה גמ' מאי במשא אילימא במשא מתות נדות וב"ה אומרים אין נדה אלא טהור מלטמא בית שמאי אומרים כל הנשים במשא עד שימוק הבשר עובד כוכבים שמת והנדה והיולדת והמצורע שמתו מטמאין ספרתי אם לא ספרתי מתני הזב והזבה חסרה לה טבילה אלא אימא איני יודעת אם ספרתי הד יומא מיהא אי אפשר דלא ספרה אוטה ט"ו טבילות ספרתי ואיני יודעת כמה נדה ספרתי ואם בימי זיבה ספרתי מטבילין ספרתי ואיני יודעת כמה ספרתי אם בימי לאו תרוצי קמתרצינן לה תריץ ואימא הכי ליה רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי היא דאמרי לא בעינן ספורין לפנינו אמר ו' והדר תטבול אלא לאו שמע מינה רבנן לפנינו בעינן כל הני טבילות למה לי תספור קבעי תמני לא קחשיב לה ואי ס"ד ספורין

אמר ר"ש למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ליה לרבי שמעון דאמר לייתי ולתני דתניא אג"ג דלא קרב אשם ניתי אחר דהא שמעינן צפורים ואי כרבי שמעון דאמר חטאת קבעה רבי אליעזר בן יעקב אומר הכל הולך אחר ורבי יהודה אומר הכל הולך אחר אשם הכל הולך אחר חטאת דברי ר' שמעון שבריא קרבן עני והעשיר או עשיר והעני לא מצי מייתי חטאת בדלות דתנן מצורע אשם קבעה וכיון דקבעה לה אשם בעשירות כי האי מילתא כמאן אי כר' יהודה דאמר אמר רב ששת גברא רבה כשמואל לימא והאיכא אשם אמר שמואל כשקרב אשמו עני ומביא חטאת העוף הבא על הספק עליו אמר להן כותב נכסיו לאחרים והוי של אחד מהן ומת אחד מהן השני מה תהא שנתערבו קרבנותיהן זה בזה וקרב קרבנו היא תועבה ואין בניה תועבין שני מצורעין

קלב, יג) כי בחר ה' בציון וכתוב אחד אומר לאחר גזר דין כתוב אחד אומר (תהלים ישא ה' פניו אליך כאן קודם גזר דין כאן שוחד וכתוב אחד אומר (במדבר ו, כו) אומר דברים י כי לא ישא פנים ולא יקה תשובה כאן בשאין עושין תשובה כתוב אחד ב, כה) כי הפץ ה' להמיתם כאן בעושין במות המת וכתוב אחד אומר (שמואל א אחד אומר (יחוקאל יח, לב) כי לא אחפוץ ופליג עליה בחדא שלשה דברי אגדה כתוב בפסול שמואל סבר לה כרבי שמעון בחדא לר' שמעון מפני שמביא קדשים לבית לזכרי כהונה ליום ולילה ולא הודו לו חכמים וסמיכה ונסכים ותנופה וחזה ושוק ונאכל מעון שחימתו בצפון ומעון מתנת בהונות לאו אשם זה יהא שלמי נדבה ואותו אשם אם מגונת צוא צני אחמו ולוגו עמו ואם ומעמידו בשער נקנור ומתנה עליו ואומר

דף ע

עשר דברים שאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע בן חינוא ג' דברי חכמה ג' דברי הגדה ג' דברי בורות ג' דברי דרך ארץ ג' דברי חכמה הזב והזבה והנדה והיולדת והמצורע שמתו עד מתי מטמאין במשא אמר להן עד שימוק הבשר בת משולחת מה היא

לכהן מי אמרינן קל וחומר ומה אלמנה לכ"ג שאין איסורה שוה בכל בנה פגום זו שאיסורה שוה בכל אינו דין שבנה פגום או דילמא מה לאלמנה לכהן גדול שהיא עצמה מתחללת אמר להן

87 I LTG

להן ירבה בישיבה וימעט בסחורה אמרו דברי דרך ארץ מה יעשה אדם ויחכם אמר דאמרי לכשיבא משה רבינו עמהם שלשה צריכין אמר להן לכשיחיו נחכם להן איכא לבא צריכין הזאה שלישי ושביעי או אין להן מת מטמא ואין חי מטמא מתים לעתיד מלח מטמא בן שונמית מהו שיטמא אמר מהו שתטמא אמר להם מת מטמא ואין נציב פרעה שלשה דברי בורות אשתו של לוט בת פרעה כאן לאחר שנשא שלמה את בת ער היום הזה כאן קודם שנשא שלמה את היתה העיר הואת למן היום אשר בנו אותה (ירמיהו לב, לא) כי על אפי ועל חמתי

המלכה ואמר רב מלמד שפרסה נדה הכא

נימא משום דכתיב (אסתר ד, ד) ותתחלחל

אומרים [וכו'] מאי טעמייהו דבית שמאי אי

נותן לו הקב"ה שכר פרי הבטן בית שמאי

מצמן בבטן כדי שתזריע אשתו תחילה

הבטן א"ר המא ברבי הנינא בשכר שמשהין

משמע לן דהא בלא הא לא סגי מאי שכר פרי

נחלת ה' בנים שכר פרי הבטן מאי קא

שהבנים שלו שנאמר (תהלים קכז, ג) הנה

עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי

ויקרש עצמו בשעת תשמיש אמרו הרבה

נמי אגב ביעחותא דמלאכא דמותא חזיא והאנן תנן שחרדה מסלקת את הדמים הא לא קשיא פחדא צמית ביעחותא מרפיא אלא הא דתנן ב"ש אומרים כל האנשים מתים אקרי כאן מבשרו ולא מחמת אונסו אלא מקרי כאן מבשרו ולא מחמת אונסו אלא כלים על גבי נדות מחות והיו נדות חיות מחביישות התקינו שיהו מטבילין על גבי כל הנשים מפני כבודן של נדות חיות בראשונה היו מטבילין על גבי זבין מתין והיו זבין

אדם ויהיו לו בנים זכרים אמר להם ישא

עאי קמ"ל דהא בלא הא לא סגי מה יעשה

שלו שנאמר (חגי ב, ח) לי הכסף ולי הזהב

בועילו אלא יבקש רחמים ממי שהעושר

ויתן באמונה אמרו לו הרבה עשו כן ולא

אדם ויתעשר אמר להן ירבה בסחורה וישא

מאי קמ"ל דהא בלא הא לא סגיא מה יעשה

סעודה לעבדיו ומשגר לאוהביו ממה שלפניו

עני ר' הייא משל למלך בשר ודם שעשה

ב, ו) כי ה' יתן הכמה מפיו דעת ותבונה

רחמים ממי שהחכמה שלו שנאמר (משלי

אט קד

אשה ההוגנת לו

רי הרבה עשו כן ולא הועיל להם אלא יבקשו

הימנו רביעית דם בחייו ובמותו ועדיין לא טהור אלא איזהו דם תבוסה הרוג שיצא אומרים ברה"י ספקו טמא ברה"ר ספקו ספק בחייו ובמותו זהו דם תבוסה וחכמים במותו ספק בחייו יצא ספק במותו יצא יהודה הרוג שיצא ממנו דם בין בחייו בין דתניא איזהו דם תבוסה פירש ר"א ברבי אמר רב יהודה דם תבוסה איכא בינייהו מכלל דתנא קמא סבר באהל נמי מטמא מקומו טמא איכא בינייהו ומודה רבי יהודה מטמאה משום כתם אמר (רבי) זעירי מקור למא סבר אף על גב דנעקר דם משמתה LGICL XITH MOUNT ENHY LATY MOTY TRIES שהיא מטמאה משום כתם אמר רבי יוסי על משבר ומתה ויצאה ממנה רביעית דם שנעקר משמתה ומודה רבי יהודה ביושבת יהודה אומר אינה מטמאה משום כתם מפני דם מטמאה משום כתם ומטמאה באהל רבי מתני האשה שמחה ויצאה ממנה רביעית גבי כל האנשים מפני כבודן של זבין חיים חיין מתביישין התקינו שיהו מטבילין על

כמגע טמא מת לקדשים לקדשים אין לחולין כקדש דמו אימא סיפא חזרו לומר הרי היא לא אלמא הולין שנעשו על טהרת הקדש אומרים אף כטמא מת גם, מערה אין נוגעת כמגע טמא מת לקדשים כדברי ב"ה ב"ש היתה מערה מים לפסח חזרו לומר הרי היא בראשונה היו אומרים היושבת על דם טהור על גב המטה שאני במטה דמחלחלה מהניי לנפשיה שאני אומר טפה של מיתה עומדת לו על גב העץ ורבי יהודה נימא איהו מטהר שאני אומר טפה של מיתה עומדת ונמצא תחתיו רביעית דם טמא רבי יהודה אומר צלוב על העץ שדמו שותת לארץ לטעמיה דאמר אין דם מבטל דם שפיר קאמרי ליה רבנן לר' יהודה ר' יהודה וחכמים מטהרין מפני שראשון ראשון נפסק ממא מפני שהטפה של מיחה מעורבת בו דם והיה מוטל במטה ודמו מטפטף לגומא רבי יהודה אומר הרוג שיצא ממנו רביעית מיעוטו בחייו ורובו במותו זהו דם תבוסה פסק ספק רובו בחייו ומיעוטו במותו ספק

והא דקחני בית שמאי אומרים צריכה טבילה. לחרומה מפני שטבולה יום ארוך הוא והסיחה דעחה מן התרומה ואם ישראלית היא טובלה לביאת מקדש. פירש לפיכך טובלה כדי שתכנס לאחר כפרתה למקדש שהרי מחוסר כפורים שנכנס למקדש עניש כרת כדאמרונן במס' מכות (דף ח ע"ב) טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טמאחו בו לרבות מחוסר כפורים, וכן היא צריכה לטבול לנגיע' דחרומה, וב"ה אומרי' אינה צריכה אבל לקדשים מודי ב"ה דקיי"ל (הגינה כא, א) האונן והמחוסר כפורים צריכין טבילה לקדש דמעלות דרבנן נינהו למדנו לדברי רש"י ז"ל שהחמירו באכילות קדשים יותר מביאת המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן וכן יהי רצון. וב"ה אומרים פטורים מן הקרבן טבלה ביום

על אחריו ושמשה את ביתה ואח"כ ראתה

ב"ש אומרים מטמאין משכב ומושב ופטורין

מן הקרבן וב"ה אומרים ה"ז גרגרן ומוזים

ברואה בתוך י"א יום וטבלה לערב ושמשה

שמטמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן

בעה ומגען ובעילתן תלויין גמ" ח"ר ושוין

בעובלת לילה לובה שאינה טבילה ושוין

ברואה בתוך י"א יום וטבלה לערב ושמשה

בחוקה משכב ומושב וחייבין בקרבן לא

מטמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן לא

הלל פוטרון מקרבן אמרו להן ב"ש לב"ה מ"ש יום י"א מיום חוך י"א אם שיוה לו לטומאה לא ישיה לו לקרבן אמרו להן ב"ה לב"ש לא אם אמרת בתוך י"א יום שכן יום שלאחריו מצטרף עמו לזיבה תאמרו ביום י"א שאין יום שלאחריו שנצטרף ניום י"א שאין יום שלאחריו שנצטרף מנו לזיבה אמרו להם בית שמאי השוו מדותיכם אם שיוה לו לטומאה ישוה לו מדותיכם אם שיוה לו למרבן לא ישיה לו לקרבן ואם לא שיוה לו לקרבן לא ישיה לו למומאה אמרו להם ב"ה אם הביאנוהו לידי מומאה להחמיר לא נביאהו לידי קרבן להקל ועוד מדבריכם אתם נושכין שאתם אומרין מבלה יום שלאחריו ושמשה ואח"כ ראתה

דף עב

לא אלמא חולין שנעשר על טהרת הקדש לאו כקדש דמו מחני' מני אבא שאול היא דחניא אבא שאול אומר טבול יום תחילה לקדש לטמא שנים ולפסול אחד מחני ומקפת וקורא לה שם ואם נפל מרוקה ומדם מהרה על ככר של תרומה שהוא טהור ב"ש אומרים צריכה טבילה באחרונה ובית הלל אומרים אינה צריכה טבילה באחרונה גמ' אומרים אינה צריכה מבילה באחרונה גמ' דאמר מר טבל ועלה אוכל במעשר וקוצה לה חלה חולין הטבולין לחלה לאו כחלה דמו

ומקפת דאמר מר מצוה לתרום מן המוקף בה מאבראי קמ"ל ואם נפל מרוקה דתנן משקה טבול יום (משקין היוצאין ממני) הוץ ממשקה הזב שהוא אב הטומאה בית שמאי מאי בינייהו אמר רב קטינא טבול יום ארוך איכא בינייהו מתנ"ל, הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב ומשמשה ב"ש אומר מממאין משכב ומושב וחייבין בקרבן

081

תולין לא תימא שומרת יום כנגד יום אלא כנגד יום אלמא שומרת יום כנגד יום לב"ש אחת של זוב ב"ש אומרים כשומרת יום וב"ה מטהרין וקתני רישא הרואה ראייה ראייה ראשונה לראייה שנייה ב"ש תולין תולין וב"ה מטהרין משכבות ומושבות שבין ותניא המסיט את הראייה ב"ש אומרים כשומרת יום כנגד יום ובה"א כבעל קרי הרואה ראייה אחת של זוב ב"ש אומרים היכא דלא ראחה מאי נגזר בה ועוד חנן גזרינן ראייה דנדה אטו ראייה דובה אלא הכי קא קשיא ליה בשלמא היכא דראתה דנדה היא א"ל אביי לרב יוסף רב כהנא שאני אמר רב יוסף וכי ראתה מאי הוי ראייה ופמורה מן הקרבן אמר רב כהנא ראתה ב"ש אומרים מטמאה משכבות ומושבות שלאחריו ושמשה את ביתה ואח"כ ראתה אמר רב יוסף מאי קמ"ל תנינא טבלה יום כיון דאילו חזיא מטמאה השתא נמי מטמיא את, כ המדעני את, כ העא נאטני מא, מתמא בונא משכבה ומושבה שבשני ב"ש מטמאין להקל הכא נמי להחמיר ולא להקל אמר רב לא ישוה לו לטומאה אלא להחמיר ולא ישוה לו לקרבן ואם לא שיוה לו לקרבן אתם השוו מדותיכם אם שיוה לו לטומאה מממא משכב ומושב ופטורה מן הקרבן אף

י"א ר"ל אומר הלכות אחד עשר ר" יוחנן למשה מסיני מאי הלכה ר' יוחנן אמר הלכה לנזיר ואחד עשר יום שבין נדה לנדה הלכה לך אלא הצי לוג שמן לתודה ורביעית יין בשמן [בשמן] כל היום כולו איני שומע אלעזר בן עזריה לר"ע אפי, אתה מרבה שימור איכא דמחני לה אהא אמר לו רבי אחד עשר לא בעי שימור אף עשירי לא בעי בעי שימור ר"ל אמר עשירי כאחד עשר מה כחשיעי מה חשיעי בעי שימור אף עשירי יום איתמר עשירי רבי יוחנן אמר עשירי ס"ד אלא אימא לבעול שומרת יום כנגד נדה ס"ר אלא אימא לבעול את הזבה זבה ובלא לא נתכוון זה אלא לבעול את הנדה יהודה לב"ה וכי לזו אתם קורין תרבות רעה היא לא ב"ה היא דתניא אמר להם רבי מצמן ובמילחן חלויין מאי לאו דברי הכל יום שלאחריו ושמשה הרי זו תרבות רעה ליה בועל דלא שכיח לא מטמיא תנן טבלה מטמיא ליה משכב ומושב דשכיח מטמיא ומושב דמטמיא ליה ומאי שנא בועל דלא בה דמים גזור בה רבנן ומאי שנא משכב ביה דמים לא גזור ביה רבנן איהי דשכיחי שנא איהי דמטמיא ליה איהו דלא שכיחי שנא איהו דלא מטמא משכב ומושב ומאי אימא כבועל שומרת יום כנגד יום מאי

185 LLL

נינהו הני קראי נינהו דתניא יכול הרואה ג' שימור ולא שימור לעשירי הוי הני הלכות אמר הלכות אחד עשר לא אחד עשר בעי בעי שימור הא לאחריני עביד שימור ור"ל אמר הלכה אחד עשר אחד עשר הוא דלא

ימים בתחילה תהיה זבה) תלמוד לומר יהיה זובה ברואה יום אחד (אבל הרואה ג' מקיים (ויקרא טו, יט) אשה כי תהיה זבה דם ימים בתהילת נדה רצופים תהא זבה ומה אני

אש קד

מה שהוא בועל והלא דין הוא ומה היא היא מטמאה את בועלה ואין הוב מטמא טמאה מלמד שמטמאה את בועלה כנדה היא מנין ת"ל ימי יום אחד מנין ת"ל כל ימי תזוב ואין לי אלא שלשה ימים שני ימים ומוציא אני י"ב שאין ראוי לספירת או כי אחד עשר שראוי לספירת או כי תזוב אחד עשר ולהוציא שנים עשר מרבה אני שנים עשר אמרת לאו ומה ראית לרבות ת"ל בלא עת נדתה יכול שאני מרבה אף לספירה וראוי לזיבה ומנין לרבות אחד עשר וראוי לזיבה אף אני אביא העשירי שראוי אמרת מה מצינו ברביעי שראוי לספירה משה ושבעה שמונה תשעה משרה מנין לרבות מופלג שנים שלשה ארבעה המשה כה) או כי תזוב אין לי אלא יום אחד מנין מופלג לנדתה יום אחד מנין ת"ל (ויקרא טו, סמוך לנדתה ואין לי אלא סמוך לנדתה (ויקרא טו, כה) בלא עת נדתה (על נדתה)

אינה סופרת אלא יומה אלמא קראי נינהו דין שתספור שבעה לשנים ח"ל יהיה לה שבעה לשנים היא שסופרת אחד לאחד אינו הוא ומה הוא שאין סופר אחד לאחד סופר ת"ל יהיה לה יכול תספור שבעה לשנים ודין מנין ת"ל כל ימי ומנין שסופרת אחד לאחד שלשה ימים שני ימים מנין ת"ל ימי יום אחד (ויקרא טו, כו) כמשכב נדתה ואין לי אלא בועל ומנין שהוא עושה משכב ומושב ת"ל מטמאה את בועלה ואין הוב מטמא מה שהוא דין שמטמא מה שהוא בועל ת"ל היא היא בועלה הוא שמטמא בראיות כבימים אינו שאינה מטמאה בראיות כבימים מטמאה את

תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום

לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה זבה

(ויקרא טו, כה) על נדתה סמוך לנדתה סמוך

זבה בליליא תהוי נדה א"ל עלך אמר קרא

אַנג עב שמעיה לר' אבא אימא ביממא תהוי

לר"ע קראי לר" אלעור בן עוריה הלכתא

מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר Γ ה Γ עלך Γ הלנוקת Γ הליכות עולם לו אל תקרי Γ

עליכות אלא הלכות